

БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

КОНАН

ОТМЪСТИТЕЛЯ

Отмъщението
е страшно —
победата сладка.

БЪОРН
НАЙБЕРГ

БЪОРН НАЙБЕРГ КОНАН ОТМЪСТИТЕЛЯ

Превод: Димитър Добрев

chitanka.info

Още съвсем млад Конан напуска дивата страна Кимерия, за да започне изпълнен с невероятни приключения живот. С годините се издига до командир на аквилонската армия и тъй като с измама е заточен от краля Нумедидес, му отмъщава, убива го и заема трона му, за да стане владетел на най-могъщото хиборейско кралство.

Конан скоро открива, че да бъдеш крал, не означава да лежиш в легло от рози. Клика недоволни благородници почти успява да го убие. Кралете на Кот и Офир с измама го залавят, но той успява да се измъкне на косъм. Други врагове изваждат древен магьосник от гроба му и с помощта на този жив мъртвец разбиват аквилонската армия...

Междувременно Конан успява да се сдобие с прекрасна съпруга. В продължение на около година управлението му е спокойно, но после друг враг събира силите си за удар...

И тук започва тази история.

ЛЕСТЪР СПРЕЙГ ДЕ КАМП

ПРЕДГОВОР

Конан Кимериецът е герой на повече от тридесет произведения на Робърт Е. Хауърд (1906–1936 от Крос Плейнс, Тексас), моите колеги Бьорн Найберг, Лин Картър и от мен самия. Найберг, Картър и аз завършихме много от недовършените ръкописи на Хауърд и написахме няколко литературни имитации, базирани върху бележки и писма на Хауърд, за да запълним празнотите в сагата.

Историите за Конан са от типа, наричан „героическа фантастика“ или „литература на меча и магията“. Подобни произведения са легенди за дръзки приключения със силен свръхестествен елемент, а действието се развива във въображаем свят — може би на тази планета, каквато се предполага, че е била някога или ще бъде някой ден, или пък в някой друг свят или измерение — където магията действа, а съвременната наука и технология са непознати. Там мъжете са силни, жените са красиви, проблемите са прости и животът е пълен с приключения. Жанрът бе развит от Уилям Морис в края на деветнадесети век, както и от лорд Дънсани и Ерик Р. Едисън в началото на двадесети век. Значителни класически примери са трилогията на Дж. Р. Р. Толкин „Господарят на пръстените“, „Кладенецът на Еднорога“ на Флетчър Мрат и историите на Фриц Лейбър за Фафърд и Сивия Мишелов.

През последното десетилетие от краткия си живот (1927–1936) Хауърд издаде голям том с произведения, които тогава се наричаха „pulp fiction“ — спортни, детективски, исторически, приключенски и свръхестествени истории, уестърни и истории за призраци, освен това се занимаваше с поезия и фентъзи. Тридесетгодишен, той приключи обещаващата си литературна кариера със самоубийство.

Хауърд написа няколко цикъла героическа фантастика, повечето от които са публикувани в „Свръхестествени истории“. Най-популярен, както и най-дълъг от тях, е цикълът за Конан.

Хауърд бе природно надарен разказвач, чиито разкази са ненадминати с живото си, завладяващо, устремно действие. Героите му — крал Кул, Конан, Бран Мак Мори, Соломон Кейн — са по-големи от живота мъже със силни мускули, горещи страсти и непоколебима воля, които доминират в приключенията, през които преминават. Хауърд имаше отличен прозаичен стил — прецизен, пряк, прост, ненатрапчив и много четивен. Той имаше редкия талант да създава изключително колоритни сцени, без всъщност да използва много прилагателни, за да ги описва.

Осемнадесет от историите за Конан бяха публикувани, докато Хауърд беше още жив. Други осем, от завършени ръкописи до дребни фрагменти, бяха намерени сред книгата му от 1950 година насам. По-късно, през 1951, аз открих куп ръкописи на Хауърд в апартамента на тогавашния му литературен агент. Там имаше и няколко неиздадени истории за Конан, които аз редактирах за публикация.

Незавършеното, отворено естество на сагата за Конан представлява неустойимо изкушение да я допълниш, както би направил и самият Хауърд, ако беше живял по-дълго. Освен че редактирах непубликуваните истории за Конан, в началото на 50-те години аз се наех да препиша ръкописите на четири други непубликувани приключенски истории от Хауърд и да ги превърна в истории за Конан. Това не се оказа трудно, тъй като героите много приличат на Конан и аз просто трябваше да премахна анахронизмите и да въведа свръхестествен елемент.

Междувременно шведът Бьорн Найберг направи още една стъпка напред. Запознат с Конан от своите приятели Остлунд и Чепмън, той бе запленил, като много други, от делата на могъщия кимериец. Найберг намери смелост да седне и да напише цял роман за Конан на език, който при това не му е роден. Това старание доведе до сътрудничество между мен и Найберг, а резултатът е този том — „Завръщането на Конан“.

Историите на Хауърд за Конан се развиват преди около двадесет хиляди години във въображаемата Хиборейска епоха, осем хиляди години след потъването на Атлантида и седем хиляди години преди началото на документираната история. Гигантски варварин, търсач на

приключения от студената северна страна Кимерия, като младеж Конан пристига в кралството Чамора (виж картата) и в продължение на няколко години води опасния живот на крадец. След окъпана в кръв кариера на наемен войник, пират, търсач на съкровища и вожд на най-различни варварски племена, той става разузнавач на западната аквилонска граница, водейки борба с дивите пикти. След като се издига до командир в аквилонската армия и отблъсква пиктийското нашествие, Конан е примамен в Тарантия, столицата, и е затворен от ревнивия крал Нумедидес. Той избягва и решава да поведе революцията срещу тираничния крал. Конан убива Нумедидес и заема трона му, за да стане владетел на най-могъщото хиборейско кралство.

Конан скоро открива, че да бъдеш крал, не означава да лежиш в легло от рози. Клика от недоволни благородници почти успява да го убие. С измама кралете на Кот и Офир го хващат в капан и го затварят, но той се измъква навреме, за да обърка плановете на онези, които се готвят да станат завоеватели на Аквилония. Други врагове изваждат от гроба му древен магьосник и с помощта на този жив мъртвец разбиват аквилонските армии и пращат Конан на заточение. Но той отново се връща, за да обърка и унищожи враговете си.

Междувременно Конан се сдобива с кралица, с която заживява щастливо, освобождавайки харема си от държанки. В продължение на около година, управлението му е повече или по-малко мирно. Но после друг враг събира силите си за удар...

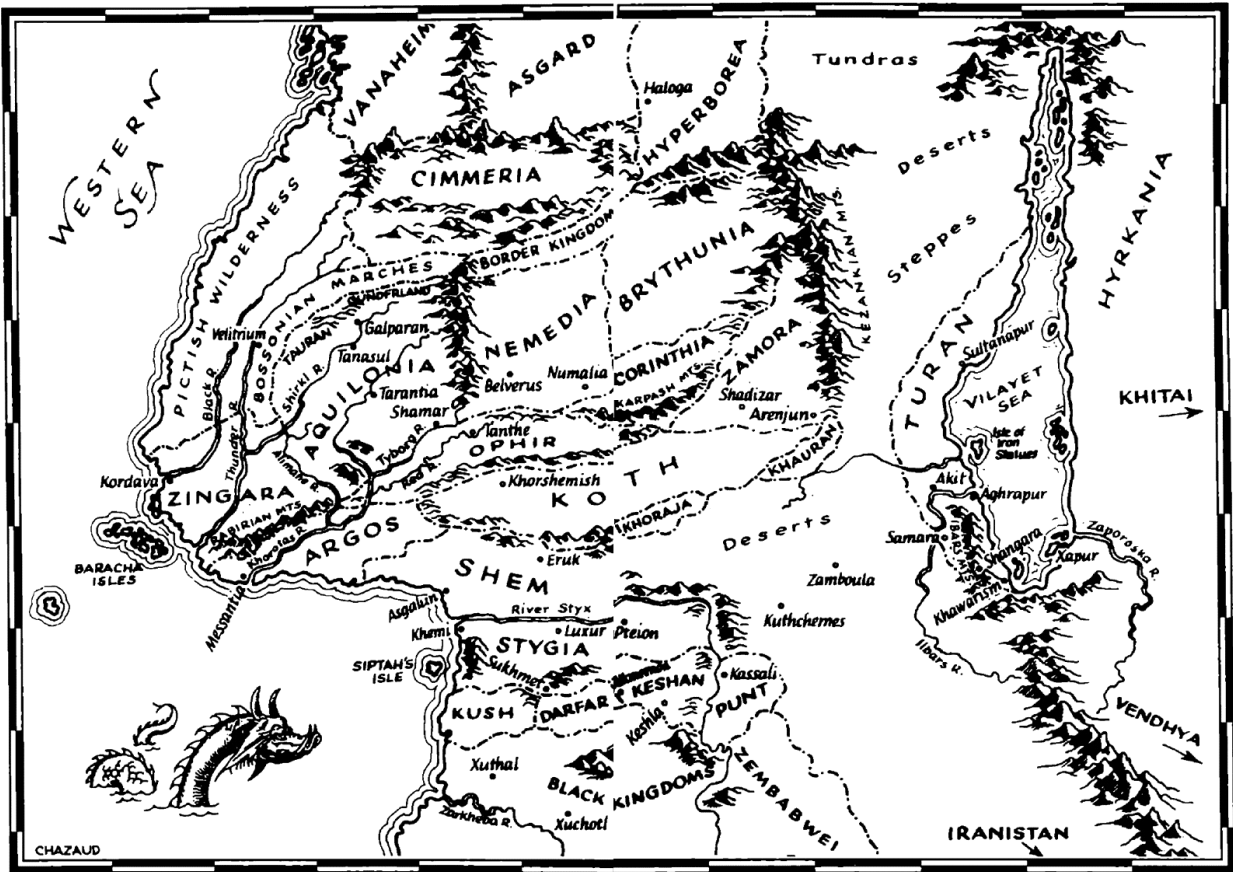
И тук започва настоящата история. По това време Конан е на около четиридесет и шест — четиридесет и седем години, възрастта му започва да личи. Мощното му тяло е набраздено с белези. Той вече е по-предпазлив, по-внимателен в подхода си към приключенията и гуляите, отколкото в буйната си младост.

Когато Хауърд започва да пише историите за Конан през 1932, той се замисля сериозно за обстановката — неговата цивилизация от „Хиборейската епоха“. За да я изясни добре за самия себе си, той написва едно есе, в което пресъздава псевдоисторията на праисторическите времена, които използва като фон на разказите си. В последната година от живота си той представя това есе за публикация в списанието „Фантаграф“ с извинителна бележка, обясняваща, че това е само литературен похват, който му позволява да направи историите за Конан вътрешно последователни. То не трябва да се приема на

сериозно като негово истинско убеждение за предисторията на човечеството.

Първата половина от „Хиборейската епоха“ е публикувана във „Фантаграф“, преди това списание да престане да излиза. Цялото есе е публикувано по-късно, през 1938, в циклостилна брошура. „Хиборейската епоха“, издадена от група почитатели на научната фантастика. Първата половина, която в това предисторическо време стига до Конан, бе препечатана в „Конан“ хронологично — в първата част от тази серия. Втората половина, която започва след времето на Конан и продължава до началото на документираната история, е представена тук.

Лестър Спрейг де Камп

ЗАВРЪЩАНЕТО НА КОНАН

В продължение на два месеца след битката при Танасул, в която са разбити немедийските завоеватели на Аквилония и техния вълшебен съюзник Ксалтотун, Конан е страшно зает с реорганизиране на кралството си, с възстановяване на щетите, нанесени от завоевателите и със събиране на обещаното обезщетение от Немедия.

После Конан се приготвя да посети Немедия, за да върне пленения крал Тараскус в родината му и да доведе обратно в Аквилония момичето Зенобия, което му спасява живота, когато той е затворен в подземията на двореца край немедийската столица Белверус. Преди тръгването си той тактично разпуска харема си от красиви държанки. С обичайното си рицарско отношение към жените, той им намира съпрузи — или поне други защитници — преди да им каже сбогом.

Пътуването до и от Белверус е триумфална процесия без нещастни инциденти. Върнал се в Тарантия, Конан празнува сватбата си със Зенобия с цялото великолепие, на което е способно богатото и древно кралство. Между натиска на държавните си дела и привързаността си към Зенобия, следващите няколко месеца минават бързо за Конан. Онези, които го познават добре, са малко изненадани да видят, че кралят, на средна възраст, е станал моногамен и даже послушен; но своенравният, амбициозен кимериец винаги е бил непредсказуем.

Тогава обаче...

Знай по-нататък, о, принце, че Конан Варваринът така спечели най-накрая велика слава и висок пост като крал на Аквилония, звездния брилянт на зеления Запад с галантните му благородници, издръжливи воители, безстрашни заселници от границата с Пиктите и красиви

девици. Но мракът и ужасните сили бяха се впрегнали да разклатят трона му и да разпилеят хазната му. Защото през една празнична нощ в Тарантия, когато се празнуваше първата годишнина от мира, последвал победата над конспирацията на Валериус, Тараскус и Амалрик, и унищожаването на магьосника Ксалототун, младата съпруга на Конан, Зенобия, бе грабната от двореца от крилато същество, излязло от кошмар и родено на Изток. Решил, че е по-добре да пътува бързо, без име и сам, вместо да води със себе си армия, Конан тръгва да търси откраднатата си...

Немедийски хроники

ПРОЛОГ

Стаята беше мрачна. Пламъчетата на дългите восъчни свещи, поставени в железни скоби на каменните стени, едва-едва разсейваха мрака. Беше трудно да се различи фигурата в дълга роба и с качулка, застанала до грубата маса наред стаята. Беше още по-трудно да се видят очертанията на друга фигура, свита в мрака, очевидно погълната от безмълвен разговор с първата.

През стаята премина вихър като плясък на гигантски криле. Пламъчетата на свещите се залюляха лудо и фигурата до масата изведнъж остана сама.

1. КРИЛЕТЕ НА МРАКА

Непристъпните стени на кралския дворец в Тарантия се очертаваха като назъбен силует срещу мрачното небе. Стражите крачеха гордо по бойниците с алебарда на рамо и меч на бедрото, но бдителността им бе отслабнала. Очите им често се стрелкаха към входа на двореца. По пуснатия подвижен мост, под високите прозорчета влизаха пъстро облечени рицари и благородници със своите дами.

Остър поглед би могъл да различи Просперо, генерал на краля и негова дясна ръка, облечен в червено кадифе със златни пойтиански леопарди, извезани върху туниката му. Крачеше гордо, дългите му крака бяха обути в ботуши от най-фина кордавска кожа. След него вървяха Палантидес, командирът на Черните дракони, в лека ризница, която по-късно щеше да свали; Тросеро, наследственият граф на Пойтаин, тънкият му кръст и изправената стойка контрастират със среброто в косата му; графовете на Манара и Коутен, бароните на Лор и Имирус и още мнозина. Всички влязоха заедно с красивите си дами в разкошна коприна и сатен, докато слугите им откарваха позлатените колесници, с които бяха пристигнали те.

В Аквилония цареше мир. Той бе продължил повече от година след последния опит на краля на Немедия да открадне кралството на Конан, подпомогнат от съживения ачеронски магьосник Ксалтотун. Преди години Конан на свой ред бе отмъкнал короната от окървавената глава на тирана Нумедидес, когото уби до самия му трон.

Но немедийският заговор се провали. Бяха изискани големи обезщетения, а съсухрената мумия на мъртвия Ксалтотун бе отнесена върху мистериозната си колесница да обитава тъмните бездни на неизвестното. Властта на крал Конан ставаше все по-силна и по-силна, защото хората все повече се убеждаваха в мъдростта и справедливостта на управлението му. Единствените проблеми създаваха случайните набези на дивите пикти по западната граница.

Опитните войници и заселниците край Гръмотевичната река обаче бяха нащрек и спешно се справяха с диваците.

Празничната нощ бе великолепна. Факлите пламтяха подредени в редици до портата; цветни килими от Туран покриваха грапавите плочници. Пъстро облечени слуги припкаха насам-натам, пришпорвани от виковете на майордомите. Тази нощ крал Конан даваше бал в чест на своята кралица, Зенобия, някога робиня в харема на немедийския крал. Тя бе помогнала на Конан да избяга, когато лежеше затворен в тъмниците на Белверус и бе наградена с най-високата чест, с която може да бъде удостоена една жена по западните земи. Стана кралица на Аквилония, най-могъщото кралство на запад от Туран.

Всеки един от блестящата тълпа гости би могъл да забележи пламенната любов, която обвързваше двете кралски особи. Тя беше очевидна в жестовете, маниерите и говора, макар че варварската кръв на Конан вероятно го подтикваше да захвърли цивилизованите преструвки и притисне любимата си кралица в яката си прегръдка. Вместо това той стоеше на една ръка разстояние от нея, отговаряше на поклоните и реверансите с лекота, която изглеждаше естествена, но всъщност бе новопридобита.

От време на време очите на краля се стрелкаха към далечната стена, където бяха подредени прекрасни оръжия — мечове, копия, брадви, боздугани и дълги бойни копия. Кралят обичаше да вижда, че хората му живеят в мир, но не можеше да обуздае нагона на варварския си нрав, който искаше да се лее червена кръв и да усети как под острието на тежкия му меч се трошат вражеските брони и кости. Но сега бе време за мирни дела. Конан погледна набързо красивата графиня, която му направи реверанс.

Красиви бяха дамите и един съдия трудно би решил коя да избере в състезание за красота — поне ако избираше сред гостенките. Защото истината бе, че кралицата бе по-красива от всички. Съвършената ѝ фигура бе очертана от прилепнала рокля с ниско деколте; само една сребърна лентичка придържаше бухналите кичури на начупената ѝ черна коса. Нещо повече, съвършено оформеното ѝ лице излъчваше такова вътрешно благородство и благост, каквито рядко можеха да се видят в онези времена.

Обаче, както приятелите на краля го смятаха за късметлия, така и другите жени завиваха на кралица Зенобия. Конан бе извънредно внушителен с простата си черна туника, с крака, покрити с черни, плътно прилепнали панталони и ботуши от мека, черна кожа. Златният лъв на Аквилония блестеше на гърдите му. Иначе единственото му украшение бе тънката, златна превръзка на грубо подстриганата черна грива. Гледайки масивните му рамене, тънката му талия и бедра и мускулести крака, които издаваха смъртоносна сила на хищник, човек можеше да разбере, че това не е човек, роден за цивилизацията.

Но най-привлекателните черти на Конан бяха тлеещите сини очи върху мургавото му, набраздено от белези лице, неразгадаеми, с дълбини, в които никой не можеше да проникне. Същите тези очи бяха виждали неща, за които пъстрата тълпа не беше и мечтала, бяха гледали бойни поля, осеяни с осакатени трупове, палуби, почервенели от кръв, варварски екзекуции и тайните ритуали край олтарите на чудовищни божества. Силните му ръце бяха въртели западния широк меч, зуагирската крива сабя, заибарския нож, татарския ятаган и брадвата на горяните с едно и също опустошително умение и сила срещу мъже от всички раси и срещу нечовешки същества от тъмни и безименни кралства. Лустрото на цивилизацията бе само тънък слой върху варварската му душа.

Балът започна. Крал Конан го откри със своята кралица с първите сложни стъпки на аквилонски менует. Макар да не беше специалист в по-сложните фигури на танца, първобитните му инстинкти на варварин улавяха ритъма на мелодията с лекота и гъвкавост, която увеличаваше резултатите от уроците, давани му през последната седмица от церемониалмайстора на двора. Всички от блестящата тълпа ги последваха. Скоро пъстрите двойки се пръснаха по мозаечния под.

Дебели свещи хвърляха тиха, мека светлина в залата.

Никой не забеляза тихия ветрец, който започна да се носи из въздуха. Пламъците в свещниците затрептяха и запремигнаха. Никой не забелязала и пламналите очи, които надзърнаха през открехнатия прозорец, бързо оглеждайки тълпата. Свирепият им блясък се спря върху слабата, облечена в сребро фигура в ръцете на краля. Виждаха се само пламналите очи, но през мрака едва-едва се чу тих, злорад кикот, после очите изчезнаха и прозорецът се затвори.

Големият бронзов гонг в края на залата изгърмя, обявявайки пауза. Гостите, сгорещени от танца, седнаха да се освежат с ледено вино и турански шербет.

— Конан! Искам глътка свеж въздух. Всички тези танци ме изтощиха! — Кралицата му каза това през рамо, после тръгна към отворените врати и към широкия балкон.

Кралят тръгна след нея, но бе задържан от множество дами, които го молеха да им разкаже за предишния си живот. Вярно ли било, че някога бил главатар на диви орди в полулегендарния Гулистан в Химелейските планини? Вярно ли било, че с един смел удар той спасил кралството Кауран от шемитските обирници на наемния капитан Константинус? Бил ли е някога пират?

Въпросите се сипеха като градушка. Конан им отговаряше рязко или уклончиво. Беше неспокоен заради варварския си инстинкт. Дамите му бяха попречили да придружи Зенобия вън, на балкона, за да я пази. Макар че никаква опасност не можеше да застраши любимата му съпруга тук, в неговата столица, в собствения му дворец, ограден от приятели и лоялни войници.

И все пак беше неспокоен. В кръвта си усещаше надвиснала заплаха и опасност. Доверявайки се на животинските си инстинкти, той тръгна към вратите на балкона независимо от умолителния вой на прекрасната си публика.

Проправяйки си път с лакти, малко по-грубичко, отколкото отива на един крал, Конан зърна сребърната фигура на Зенобия. Беше обърната с гръб към него. Лекият хладен бриз развяваше косите ѝ. Той изръмжа с облекчение. Както изглежда, сетивата му го бяха заблудили за пръв път. Независимо от това той продължи напред.

Изведнъж слабата фигура на кралицата бе обвита от нощта. Черна сянка падна върху сборището на хиляди мили от двореца. Тайни думи бяха измърморени в кърпи от боядисани устни и брадати уста. Зеленият дъх на съдбата профуча през залата. Земята потрепери от гръмотевица. Кралицата изпищя.

Когато падна мракът, Конан скочи като пантера към вратите на балкона, разтревожвайки благородните гости и разклащайки масите, отрупани с вино. Чу се и друг вик. Звукът изчезна, сякаш Зенобия бе отнесена надалеч. Кралят стигна до балкона и откри, че той е празен.

Погледът на Конан претърси недостъпните стени на двореца и не видя нищо. После той вдигна очи. Там, отпусната върху лунното небе, той видя фантастична фигура, ужасен човекоподобен кошмар, сграбчил сребърния блясък на възлюблената му. Тласкано напред от мощния размах на прилепоподобните си криле, чудовището бързо се превърна в точка на източния хоризонт.

За момент Конан остана на място, статуя от черна стомана. Само очите му изглеждаха живи, пълни с ледена ярост и ужасно отчаяние. Когато обърна поглед към публиката, те се свиха, сякаш той се бе превърнал в самото чудовище, което отнесе кралицата му. Без да каже и дума, той излезе от залата, разбутвайки сурово хора, маси и столове около себе си.

На изхода спря пред отрупаната с оръжия стена и смъкна обикновен, но тежък меч, който му беше служил добре в много приключения в миналото. Когато вдигна острието, той каза с тръпнещ от емоции глас:

— От този час аз вече не съм ваш крал, докато не върна откраднатата си кралица. Ако не мога да предпазя собствената си другарка, аз не съм способен да управлявам. Но, в името на Кром, аз ще намеря този грабител и ще излея отмъщението си върху него, пък ако ще да е защитен от всички армии на света!

После кралят изкрещя — странен и ужасяващ вик, който отекна с трепет в залата. Звънна като вой на прокълнати души. Много лица пребледняха от призрачния ужас в тоновете му.

Кралят беше изчезнал.

Просперо хукна след Конан. Тросеро спря, оглеждайки всички, преди да го последва.

Разтреперана пойтианска принцеса огласи въпроса, който бе заседнал в умовете на много от гостите:

— Какъв беше този ужасен вик? Кръвта във вените ми замръзна от него. Почувствах се така, сякаш над мен е надвиснала ужасна съдба. Отмъстителните души от Черните земи сигурно крещат така, когато бродят из голата пустош да търсят плячката си!

Сивокосият граф на Раман, ветеран от войните край границата, отвърна:

— Вашето предположение е много близко до истината, милейди. Това е бойният вик на кимерийските племена. Крещат го, преди да се

хвърлят в абсолютно неравна, предварително изгубена битка, когато нямат друга грижа, освен да убиват. — Той спря. — Веднъж преди съм го чувал — при кървавото плякосване на Венариум, когато чернокосите варвари се прехвърлиха през стените, независимо от това, че ги обсипвахме със стрели, и изклаха всички.

Над множеството се възцари мълчание.

— Не, Просперо, не! — Тежкият юмрук на Конан изгърмя по масата. — Ще пътувам сам. Ако поведе бронирани легиони извън кралството, мога да изкуша някой коварен враг да нападне зад гърба ми. Тараскус не е забравил как го натупах, а на Кот и Офир, както винаги, не може да им се вярва. Ще яздя не като крал Конан Аквилонски, с блестяща свита от лордове и конници, а като Конан Кимериеца, обикновен авантюрист.

— Но, Конан — каза Просперо със свободната фамилиарност, която съществуваше между него и краля — не можем да те оставим да рискуваш живота си в такова несигурно преследване. Така може никога да не постигнеш целта си, докато с копията на пойтианските рицари зад гърба си можеш да надвиеш всеки враг. Нека да препуснем с теб!

Сините очи на Конан блеснаха със свирепа благодарност, но той тръсна черната си грива.

— Не, приятелю. Чувствам, че съдбата ми е предопределила да освободя кралицата си сам. Даже помощта на верните ми рицари няма да осигури успеха. Ти ще командваш армията в мое отсъствие, а Тросеро ще управлява кралството. Ако не се върна за две години — изберете нов крал!

Конан вдигна тънката златна диадема от черната си коса и я остави на дъбовата маса. Постоя за момент, потънал в размисли.

Тросеро и Просперо не направиха опит да нарушат мълчанието. Отдавна бяха научили, че пътищата на Конан понякога са странни и неведоми за цивилизованите хора. С варварския си ум, неопетнен от цивилизования живот, той беше способен да накара мислите си да тичат по пътеки, различни от обикновените. Тук стоеше не само кралят, чиято кралица беше отвлечена. Тук стоеше първобитният човек, чиято другарка бе откъсната от него от сили тъмни и неизвестни

и който, без показност и самохвалство, мълчаливо трупаше ужасна мъст в сърцето си.

Конан сви широките си рамене и наруши мълчанието:

— Кон, Просперо, и доспехи на обикновен наемник! Тръгвам веднага.

— Накъде? — попита генералът.

— Към магьосника Пелиас от Кот, който живее в Канирия, в Кораджа. Надушвам черна магия в тазвечершната случка. Това летящо същество не беше земна птица. Не обичам магьосниците и предпочитам да се справям без тяхна помощ, но сега имам нужда от съвета на Пелиас.

Отвън, зад тежката дъбова врата, стоеше човек, притиснал ухо до дървото. При тези думи по лицето му премина усмивка. С лукав поглед той се вмъкна в една от нишите, закрити с тежки драперии. Конан и приятелите му минаха и стъпките им заглъхнаха надолу по стълбата.

Шпионинът изчака, докато шумът замре съвсем. После, оглеждайки се надясно и наляво, той се измъкна от скривалището си. Облечен като слуга в двореца, той незабелязано прекоси двора. Изчезна в помещенията за слугите и скоро се появи, пременен с тежко вълнено наметало, което го предпазваше от нощния студ. Каза паролата на часовия и той го пусна да излезе. Тръгна към западната част на града.

Никой не го последва. По-малките улички и пътечки бяха тъмни като вътрешността на комин. Малко лъчи от забулената в облаци луна пронизваха мрака им. Стражи с алебарди на рамо и остри шлемове на главите крачеха по двойки из улиците и си говореха тихо. Блудниците се навеждаха от прозорците и подвикваха на минавачите. Някои бяха красиви, разкриваха великолепието на белите си шии с деколтирани рокли или шалове от чиста коприна. Други имаха измършавели и сбръчкани лица, покрити с пудра и хиркански руж. Но шпионинът бързаше напред, без да се отклонява от пътя си.

Най-накрая стигна до голяма къща, построена в градина, която приличаше на парк. Висока стена я ограждаше от всички страни, но в една ниша бе вградена малка врата. Той почука четири пъти. Вратата се отвори и на прага се показа гигантски, мрачен стигиец, облечен в

бяло. Двамата мъже си прошепнаха няколко думи. После слугата от двореца се забърза към къщата. Всички прозорци бяха тъмни освен един.

Това очевидно не бе дом на кореняк аквилонец. Стените бяха украсени с тежки завеси и разкошни картини, но изобразените мотиви не бяха западни. Сводести мраморни храмове, бели зикурати^[1] и хора с тюрбани и широки халати доминираха в изобилието от златни и сребърни мазки, коприна и сатен и криви мечове. Арабски овални златни маси, дивани с покривки от червена и зелена коприна, златни вази с екзотични цветя бяха така комбинирани, че да предадат съвършено атмосферата на изобилния и екзотичен Изток.

Отпуснат на дивана, едър румен мъж пиеше вино от бокал, украсен със скъпоценни камъни. Той отвърна на поклона на слугата с небрежно кимване.

— Какво те води насам, Маринус? — В ленивия глас се усещаше строгост. — Нямахте ли достатъчно работа, която да ми свършиш на кралския бал? Той няма да свърши до ранни зори, освен ако Конан не е изпаднал пак в онези свои варварски настроения. Какво е станало? — Пийна си още една глътка и прониза Маринус с поглед.

— Гандар Чен, господарю, кралицата на Аквилония бе отвлечена от неземно чудовище, което отлетя заедно с нея в небето! Тази нощ кралят препусна сам да я търси. Първо обаче, за да разбере нещо за местонахождението на грабителя, той ще посети котийския магьосник Пелиас в Канирия.

— В името на Ерлик, това наистина е новина! — Гандар Чен скочи с блеснали очи. — Петима от отровителите ми висят на хълма за екзекуции, толкова много месо за ястребите. Онези проклетите педанти от Черните дракони са неподкупни. Но сега Конан ще бъде сам, в чужди земи.

Той плесна с ръце. Стигиецът влезе безшумно и застана мирно, мургавото му лице бе мрачно и неразгадаемо. Гандар Чен заговори:

— Тази нощ Конан Аквилонски се впуска в дълго пътешествие. Язди сам като обикновен наемник. Първата му цел е град Канирия в Кораджа, където ще търси помощ от магьосника Пелиас. Препуснете бързо към Баракус, който е разположил лагера си край река Ийвга. Заповядайте му да вземе доверени мъже, колкото са му необходими, и да убие Конан в Канирия. Кимериецът не трябва да стигне до Пелиас.

Ако онзи проклет черен магьосник реши да му помогне, той може да изтрие всичките ни мъже от лицето на земята с едно махване на ръката!

Мрачните очи на стигиеца блеснаха и необикновено неподвижното му лице се раздели от ужасяваща усмивка.

— Добре познавам Конан — изръмжа той — тъй като той разби армията на принц Кутамун пред Кораджа. Аз бях сред малкото оцелели, които по-късно бяха заловени от котийски търговци и продадени в робство — аз, роден благородник и отгледан за война и лов! Дълго чаках отмъщението си! Ако боговете разрешат, аз сам ще убия кимериеца. — Ръката му опипа дръжката на дългата кама. — Тръгвам веднага, господарю. — Поклони се дълбоко и излезе.

Гандар Чен се настани край богато отрупаната палисандрова маса. Извади от чекмеджето златна писалка и пергамент и написа:

До крал Йездигерд, господар на Туран и на Източната империя. Поздрави от верния ти слуга Гандар Чен. Конан Кимериецът, хозак и пират, язди сам към Канирия. Изпратих заповед да го убият там. Когато това стане, ще ти изпратя главата му. Ако избяга чрез някаква магия, пътят му вероятно ще премине през туранска територия. Написано в Годината на Коня, на третия ден от Златния месец.

Той въздъхна и посипа пергамента с пясък, за да подсуши мастилото. После туранецът стана и подаде свитъка на Маринус, който чакаше отзад. Заповяда му:

— Бързо препусни на изток. Тръгвай веднага. Моите слуги ще те снабдят с оръжие и кон. Ще занесеш това на самия крал Йездигерд в Аграпур. Той ще възнагради богато и двама ни.

Доволна усмивка премина по лицето на Гандар Чен, когато се отпусна на дивана. Ръката му отново посегна към бокала.

[1] Зикурат — храмовата кула на древните асирийски и вавилонски храмове — Бел.пр. ↑

2. ПРЪСТЕНЪТ НА РАКАМОН

Палещото следобедно слънце сипеше изсушаващите си лъчи над пустинята като камшици от бял огън. В далечината се мержелееха палмови горички; накацалите по дърветата ята лешояди бяха надвиснали като узрели, черни гроздове в листака. Безкрайни жълти пясъци се простираха докдето ти видят очите, оформяйки вълнообразни дюни и напълно безводни равнини.

Самотен ездач спря коня си в сянката на палмовите дървета, оградили оазиса. Макар да бе облечен със снежнобелия халат на пустинниците, чертите на лицето му не намекваха ни най-малко за източен произход. Кожата му беше кафява, но не с естествената мургавост на зуагирец, а с румения бронз на загорял от слънцето западняк. Очите му бяха вулканично сини като бездънни езера. Блясъкът на метал по ръкава му подсказваше, че пътникът носи ризница под широката си дреха. Отстрани до седлото му висеше дълъг, прав меч в обикновен кожен калъф.

Конан беше яздил бързо и надалеч. Препускайки през страната с безразсъдна скорост, той изтощи четири коня по пътя към Кот. Стигнал пустинните простори по източния край на котийското кралство, той спря да си купи халат и малко хляб и месо в мръсно, побеляло от прах гранично селце. Никой не му препречи пътя, макар че много рошави глави се подадоха през вратите, учудени от скоростта на този самотен ездач и много въоръжени стражи се почесаха по брадите, размишлявайки върху целеустремеността на този наемник.

Наистина в котийското кралство имаше малко хора, които биха могли да разпознаят крал Конан Аквилонски, защото враждебно настроените един към друг аквилонци и котийци почти не общуваха помежду си.

Острите очи на Конан огледаха хоризонта. В далечината едва-едва блещукаха куполите на сгради и кули по крепостните стени. Значи това бе град Канирия в кралството Кораджа. Тук щеше да потърси помощта на Пелиас, магьосника, за да открие откраднатата си

кralица. Преди пет години той бе срещнал и освободил Пелиас, когато котийският магьосник лежеше затворен в подземията на алената цитадела на своя враг Тсоталанти.

Конан пришпори черния жребец към далечните кули.

— Кром! — промърмори той. — Надявам се Пелиас да е в добро състояние днес! Дано не лежи пиян на златния си диван, мъртъв за света. Но, в името на Бадб, аз ще го събудя!

Из тесните улички и на павирания пазарски площад на Канирия се блъскаше и се въртеше разнородна тълпа. Зуагирци от пустинните села на североизток, наперени наемници с немирни очи и ръце върху дръжките на мечовете, търговци, хвалеци гръмогласно стоките си, блудници с червени фусти и изрисувани лица се преплитаха в живописна смес. От време на време тълпата бе разсипана от въоръжените слуги на някой богат благородник, ароматизираната му носилка се поклащаше върху раменете на кушитски роби с ебонитова кожа и волски мускули. Или взвод стражи изтрополяваха от бараките, снаряжението им дрънкаше и перата се развяваха върху гривите на конете.

Красидес, якият капитан на стражата край Западната порта, почеса сивата си брада и промърмори нечленоразделно. През града често минаваха непознати, но рядко се появяваха толкова странни хора като тези днес. Рано следобед, в облак прах, вдигнат от пустинните пясъци, бе пристигнала група от седем души. Водачът им бе слаб мъж с вид на лешояд, подстригани мустачки обгръщаха тънките му устни. Беше въоръжен като западен рицар, макар че ризницата и шлемът му бяха обикновени, без украшения. До него яздеше огромен стигиец на черен кон. Халат обвиваше фигурата на стигиеца, а единственото му видимо оръжие бе масивен боен лък.

Другите петима бяха добре бронирани, носеха удобни мечове и ками на седлата си, а в ръце държаха копия. Приличаха на закоравели главорези, готови да прережат нечие гърло със същата лекота, с която биха се ухилили на някоя мома.

Канирийската градска стража нямаше навика да спира пътници без основателна причина, защото тук се срещаха и се смесваха какви ли не пришълци от Изтока и Запада да се пазарят и да си разказват

небивалици. Въпреки това Красидес огледа изпитателно седмината, когато те препуснаха с дрънчене към северните квартали. Те изчезнаха сред изобилието от опушени кръчми с улични кучета, които джафкаха под копитата на конете им.

Останалата част от деня мина спокойно, но сега като че ли потокът от странни пришълци щеше да продължи. Когато слънцето хвърли и последните си лъчи през смрачаващите се небеса, висок, загорял чужденец дръпна юзди пред затворената порта и поиска да влезе.

Красидес, извикан до портата от един страж на пост, пристигна точно когато другият страж извика отгоре:

— Какво търсиш тук, мошенико? Нощем не пускаме чужденци да ни прережат гърлата и да изнасят жените ни! Кажи си името и мисията, преди да те окова в желязо!

Блесналите очи на непознатия, полускрити под кафията^[1] му, се обърнаха студено към войника.

— Приятелю — каза странникът с варварски акцент — и за по-меки думи съм прерязал стотици гърла. Пусни ме вътре или, в името на Кром, ще вдигна цяла орда да плякосо тези коптори!

— Не бързай толкова! — обади се Красидес, блъскайки войника встрани. — Слез долу, млади глупако, а по-късно ще те науча как да разговаряш с непознати. Сега, ти, сър! — Вече говореше на конника. — Не искаме скандали в Канирия, а както виждаш, през нощта портата е затворена. Преди да я отворим, трябва да ни обясниш кой си.

— Викай ми Арус — изръмжа странникът. — Търся Пелиас, магьосника.

— Пусни го — заповяда Красидес.

Тежките резета бяха свалени. Двама стражи дръпнаха бронзовите дръжки и една от вратите бавно се отвори. Странникът влезе в лек галоп, без да поглежда към хората до портите. Насочи се към северния район и тропотът от копитата на коня му заглъхна в далечината.

Обърканият млад войник говореше с капитана си със свито сърце:

— Защо пуснахме този нахален дървеняк да язди като господар на града? Защо не го промушихме с една стрела в ребрата?

Красидес се усмихна през брадата си.

— С годините може и да помъдрееш, макар че се съмнявам. Чувал ли си как, преди години, един северен варварин като този бил пленен от военния водач на един от малките шемитски градове-държави на юг? И как избягал, събрал банда престъпни зуагири и се върнал да отмъщава? И как дивашката орда нападнала града, изклала повечето хора, одрала останалите живи на градския площад и изгорила всичко, освен кола, на който била забучена главата на военния водач? Този тип може да е като тях. Но тук сега е сам и не може да ни навреди. А ако ни мисли злото, Пелиас ще узнае това чрез тайното си изкуство и ще вземе мерки. Сега прогледна ли?

Конан знаеше, че Пелиас се спотайва в кула от жълт камък в северния край на града. Възнамеряваше най-напред да посети магьосника, а после да си търси подслон и храна. Каквото и да е би му свършило работа. Тялото и вкусовете му не бяха се размекнали от годините цивилизован живот. Един хляб, парче месо и кана пенлива бира бяха всичко, което искаше. За спане, защо не, можеше да използва пода на кръчмата, ако не се намереше нещо друго.

Конан нямаше желание да прекарва нощта в жилището на Пелиас, въпреки всичкия му лукс. Твърде много тъмни и безименни същества можеше да се разхождат из тъмните коридори в свърталището на магьосника...

Чу се приглушена ругатня и уплашен вик. Вратата вляво се отвори и едно младо момиче изхвърча на улицата.

Конан дръпна юздите. Момичето приличаше на мекрани, които населяват къщите за удоволствия в рая на Ерлик, където отиват само истинските вярващи. Това Конан веднага можеше да забележи, тъй като простата рокля на момичето бе разкъсана на парцали и едва покриваше тялото ѝ. Отмятайки назад гъстата, черна коса от лицето си, тя погледна ужасено към вратата, която се затвори зад нея. После големите ѝ очи се обърнаха към Конан, замръзнал на коня си като статуя. Примряла от ужас, тя вдигна ръка към устата си.

— Хубавице, какво те тревожи? — грубо попита Конан и се наведе напред. — Любовникът ти ли ти се разсърди или какво?

Момичето се изправи с гъвкаво движение.

— Двама пияни войници се опитаха да ме изнасят. Дойдох да купя вино за баща си. Взеха ми и парите!

Очите на Конан светнаха, когато той скочи на земята. Варварският му кавалерски кодекс го бе научил да мрази мъж, който си позволява брутално държание спрямо някоя жена.

— Спокойно, драга. Сега ще им оскубем брадите. Само отвори вратата. Те ли са единствените гости?

Ужасена, тя кимна утвърдително и го поведе към кръчмата. След миг колебание, тя отвори вратата. Два дълги скока и Конан се озова вътре. Вратата щракна и се затвори зад него.

Но не се сблъска със сцената, която беше очаквал. Вътре нямаше пияни войници, които можеха да бъдат успокоени с няколко удара. Седмина бдителни, въоръжени мъже бяха наредени до стените с мечове и ками, блеснали в ръцете им. Те незабавно се втурнаха към Конан. В очите им се четеше решителност да убиват.

Един цивилизован човек би зяпнал от изненада за секунда и би паднал посечен в следващата, но това не се отнасяше за гигантския кимериец. Острите му първобитни инстинкти мигновено го предупредиха още когато прекрачи прага и светкавичните му рефлексии се задействаха моментално. Сега нямаше време да измъкне големия меч; преди да го извади, те щяха да се хвърлят отгоре му като глутница вълци. Единственият му шанс бе във внезапната атака, която щеше да изненада нападателите му със самата си смелост, преди да успеят да го обградят и да приближат към него.

С мощен ритник подметна една пейка във въздуха, към краката на трима от противниците му, които тичаха към него. Те паднаха, сплетени в дрънчащ, ругаещ възел. Конан се наведе под свистящ към гърдите му меч и заби десния си юмрук в лицето на нападателя, преди той да успее да се окопоти и да възстанови равновесието си. Усети как костите му изпращяха под удара; нападателят залитна назад към атакуващите си другари.

Възползвайки се от объркването, кимериецът се измъкна невредим от пръстена на враговете си, извъртайки се със скоростта на пантера, сграбчи тежката дъбова маса, повдигна я и я хвърли в лицата на враговете си. Оръжията им издрънчаха на пода, ругатни и болезнени викове раздраха въздуха. Утихването на битката за момент

даде възможност на Конан да измъкне големия си меч от ножницата и да грабне камата в лявата си ръка.

Не изчака нова атака. Варварската му кръв кипна от тази коварна засада. Червена мъгла забули погледа му, а съзнанието му бе завладяно от жажда за убиване. Впускайки се напред, сам срещу шестимата оцелели, Конан със силен ритник строши ребрата на единия, които още се мъчеше да се надигне. Парира с камата си подлия удар на друг от останалите и с диво завъртане на тежкия меч му отсече ръката. Тя, заедно с оръжието, падна на пода, а човекът се сгромоляса с изцъклени очи. Крещеше, а от раната му бликаше кръв.

Така останаха четирима, напредващи предпазливо в полукръг. Високият водач с вълчи поглед се хвърли в краката на Конан, но едва не изгуби главата си от свистящия контраудар на кимериеца. Избегна го, като се хвърли на пода. Точно преди да го направи, Конан го позна — беше Баракус, аквилонски благородник, когото той бе изпратил на заточение заради интриги с офирийците.

В този миг се втурнаха другите трима. Един отчаян удар с меч улучи шлема на Конан, изкриви го и замая кимериеца. Пред очите му се завъртяха звезди, но той замахна злобно отдолу нагоре и бе възнаграден с дрезгав, клокочещ вик. Върхът на нечия кама се строши в здравите брънки на ризницата, покрила десния му хълбок, а един меч посече лявата му ръка.

Той изтри набързо кръвта от лицето си и видя, че срещу него стои само един враг, тъй като стигиецът със счупената кама бе отстъпил да вземе друго оръжие от пода. Високият водач се надигаше от земята.

Конан пристъпи напред, за да се приближи към врага си, но кракът му се подхлъзна в локва кръв. Той се строполи тежко на пода.

Убиецът срещу него писна триумфално и се втурна напред, вдигнал високо меча си. Кракът на Конан се стрелна и покоси нападателя, така че ударът му не улучи, а вместо това той се строполи върху кимериеца, намушвайки се на камата, която Конан вдигна, за да посрещне падащото му тяло.

Конан отметна трупа встрани и с котешка гъвкавост отново скочи на крака да посрещне атаката на останалия сам стигиец. Мургавият гигант се втурна към варварина, в очите му пламтяха мрачни огънове, а на устните му бе избила пяна от страдна омраза.

Приклякайки под завъртения меч на кимериеца, той омота бялото си наметало в острието и го обезопаси в тежкия плат. Ножът, който стигиецът вдигна, бе насочен срещу хълбока на Конан с такава сила, че брънките на ризницата изпращяха и върхът прониза плът. Но Конан замахна към кафявото тяло на противника си с бърз и убийствен удар на собствената си кама. Стиגיעцът зяпна от ужасната болка, камата му издрънча на пода, а той се преви и я последва.

Конан освободи меча си от гънките на наметалото и тръгна към ненаранения водач.

— Забравил си за рицарските си клетви, след като те изритах от имението ти, а, Баракус? — озъби се той. — Когато разбрах за предателството ти, трябваше да ти отсека главата, но и сега не е късно!

Конан представляваше ужасяваща гледка. Изпод изкривения шлем по потното му лице течеше кръв. Десният му хълбок бе почервенял от съсирена кръв, кръв струеше и от процепа на ризницата му. Но желанието да убива гореше неуталожено в страховития му поглед. Баракус, спомнил си ужасяващите легенди за предишните дела на кимериеца, се уплаши и се обърна да бяга. Конан подхвърли меча си с дрезгав смях, хвана обърнатата дръжка и метна оръжието като копие. Върхът прониза бронята на Баракус през гърба. Благородникът падна напред с отвесно стърчащ от тялото меч, а от устата му рухна струйка кръв.

Конан се поотпусна, обграден от мъртви и припаднали врагове. После някакъв звук зад него изостри варварските му сетива. Извъртя се като светкавица, очаквайки друга атака.

В очертанята на задната врата стоеше един дебелак и чупеше пухкавите си ръчички.

— О, милост, какво е станало с хубавата ми къща? — разрида се той, а лицето му се сбръчка от притеснение. — Навсякъде кръв! Мебелите изпочупени!

Конан стигна до кръчмаря с два скока и опря върха на камата си под брадичката му.

— И ти имаш пръст в това, джафкащо куче! — изрева той. — Не може да са направили тази засада без твоя помощ.

— Милост, господарю! Те ме заплашиха, че иначе ще ми прережат гърлото! Уж щеше да е по-добра засада. Казаха, че всичко ще стане бързо и тихо...

Конан плесна мъжа по лицето с такава сила, че кръчмарят се удари в касата на вратата. Залитна, а от сцепената устна по брадичката му протече кръв.

— Тихо! — избоботи Конан; гневът му малко поутихна. — Радвай се, че няма да те одера инч по инч!

— Да-а, да, господарю! — Човекът хленчеше, изпаднал в раболепен ужас.

— Сега донеси кана вино, преди да съм ти сцепил главата! Както и малко чисти дрехи да превържа тези драскотини.

Когато ужасеният кръчмар хукна навън, Конан ритна от пътя си един труп и се отпусна уморено на пейката. Изведнъж му хрумна нещо. Къде е красивото момиче, което го въвляче във всичко това? Нямаше го в стаята.

Домакинът се върна с треперещи крака, носейки бутилка и калаен бокал. С нетърпелива ругатня Конан дръпна бутилката от ръцете му и я изля в пресъхналото си гърло. Когато цялото й съдържание бе погълнато без прекъсване за учудване на смаяния домакин, Конан стовари празната бутилка на масата, изтри уста с кървавия си ръкав и обърна сините си очи към съдържателя.

— Убиването изсушава гърлото на човека — поясни той. — Сега ми кажи къде е момичето, което беше тук с тези мъже, преди да вляза аз?

Дебелият кръчмар, позеленял от страх, поклати глава.

— Благородни господарю, не бях я виждал преди да дойде тук вчера, облечена с чуждестранни дрехи. Преоблече се в стаята си на горния етаж. Не знам нито името й, нито каквото и да е за нея.

Конан се изправи на крака, съвсем малко притеснен от раните, които биха обездвижили за дни някой обикновен мъж. Измъкна мечата си от тялото на Баракус и извика като гръмотевица:

— Веднага ме заведи в стаята й! И ако това се окаже друга клопка, душата ти за миг ще започне да гние в черните дупки на Ада!

С разтреперани колене отпуснатият канириец го поведе нагоре по тясната стълба. Кимериецът го последва, очите му оглеждаха всяка пукнатина с вълча предпазливост. На горния етаж водачът му спря пред една врата и избра ключ от голямата връзка на колана си. Отключи вратата и я отвори широко, за да успокои настръхналия варварин.

Конан реши, че няма възможност за друга засада в тази тясна стаичка. Единствените мебели бяха легло и малка масичка. Върху леглото лежаха зелени копринени дрехи, златист шал, тюрбан със smaragdена игла и прозрачен воал. Конан замръзна на място, изумен от онова, което бе видял. Това бяха дрехи на хирканска благородничка, от огромната и разрастваща се източна империя Туран — от Акиф, Шапур или от самия Аграпур.

Конан се завъртя, върна се по стъпките си: сбърчи чело, обмисляйки тази нова загадка.

С пламнали ноздри и с меч в ръка Конан излезе предпазливо през вратата на кръчмата. Крайниците му бяха изтръпнали от раните, а хълбокът го болеше от промушването с камата, но той все още имаше достатъчно енергия, за да скочи на седлото на коня си, който го чакаше отвън.

Беше озадачен от нападението. Добре знаеше, че много хора от различни религии, раси и обществени положения жадуваха за кръвта му и с удоволствие биха изпекли червата му на бавен огън. Точно сега обаче той беше яздил бързо, безшумно и анонимно Само Тросеро и Просперо знаеха накъде е тръгнал, а тяхната вяроност не можеше да се постави под съмнение. Но все пак въоръжени врагове му бяха направили засада! Нещо или някои бе съюзил Баракус от Запад и хирканката от Изток в опита им да го хванат в капан.

Конан изхвърли загадката от ума си с фаталистичното хладнокръвие на варварин — след като не можеше да си представи цялостната картина на скорошния инцидент, той щеше да се задоволи да чака, докато и друга информация излезе на бял свят.

Пое в небрежен галоп из улиците, а очите му се стрелкаха из сенките. Единствената светлина идваше от случайно проблеснала свещ от някой прозорец. Мислите му се върнаха към красивата жена, която едва не го заведе право при смъртта му. Гледката на изваяната ѝ фигура бе подпалила кръвта му и той възнамеряваше да получи поне една целувка като награда заради това, че ѝ е помогнал. Но сега тя бе изчезнала като омагьосана.

Появявайки се на широкия, пуст площад, Конан, съпроводен от бледата светлина на забулената в облаци луна, видя очертанията на

островърха сграда, сочеща като пръст към небето. Тя грееше в смътно жълто в сгъстяващия се мрак — нещо като отражение на умиращото слънце. Това бе кулата, където Пелиас се криеше от нежеланата компания на хората от неговия вид.

Просторна шир от спретнати градини и ливади заобикаляше жълтата кула. Без стени, без огради или непристъпни порти около нея. Те не бяха нужни. Ужасяващите легенди, нашепвани в тъмните ноци, бяха научили канирийците да се държат настрани от свърталището на магьосника, в което неканен гост можеше спокойно да влезе — и най-вероятно никога нямаше да се върне.

Конят на Конан спря в края на ливадата, изцвили и се изправи на задните си крака. Започна да дъвче юздата си, а от устата му потече пяна.

— Кром! — промърмори кимериецът. Май че Пелиас си има демонска компания. Е, ще вървя пеш!

Слезе от седлото и тръгна нагоре по тясната пътечка, постлана с плочи. Очите му се стрелкаха на всички страни, а ръката му не се отделяше от дръжката на меча. Ритуалите на черната магия често привличаха безименни чудовища в нощта, както миризмата на мърша събира лешоядите. Конан се беше срещал с много същества, пръкнали се в други времена и места на битието. Много от тях можеха да бъдат победени само с магически оръжия или със заклинания, скрити в прашни томове или изпокъсани пергаменти. Но Конан не обичаше магиите и ритуалите, с които те можеха да бъдат развалени. Той вярваше повече на острия си меч, а не на всичките там магически абракадабри.

За щастие никакъв демон от тъмните свърталища не му препречи пътя. Той стигна до кулата, без да забележи никакъв признак на живот сред храстите и цветята.

Чак тогава облаците се отдръпнаха от луната. На ялната лунна светлина Конан видя, че жълтеникавият цвят на кулата се дължи на множеството златни монети, зазидани в гипса. Конан погледна онези, които се намираха на нивото на очите му. Ни една от тях не му беше позната и той заподозря, че и останалите са също тъй странни. На всички бе изобразена голяма маймуна. Върху някои бяха заличени златните ръбчета на буквите и криптичните знаци и не беше останало нищо, освен полиран диск.

Конан знаеше, че златото се приема като ценен помощник в правенето на магии, особено под формата на монети от древни кралства. Тук, помисли си Конан, са символите на отдавна загинали земи от забравени легенди, когато жреци и магьосници са управлявали със смразяващ ужас, влачили са пищящи девиси в тъмни пещери, където са били изпълнявани зловещи ритуали или са обезглавявали хиляди затворници на публични места, докато реки от кръв задръстят каналите.

Конан потрепери. Много зло бе събрано тук. Независимо от това той натисна желязната врата.

Тежката метална плоча тихо се завъртя навътре. Кимериецът влезе с меч в ръка, сетивата му бяха изострени като на дебнеш тигър. На бледата светлина, идваща през отворената врата той видя две стълби — едната се извиваше нагоре, а другата се губеше в подземния мрак.

Острото обоняние на Конан долови непозната миризма от стълбата, водеща надолу. Подозираше, че тази миризма с примеси на мускус идва от лабиринта пещери под кулата. Присви очи. През ума му преминаха спомени за подобни миризми, носещи се из катакомбите на мъртвия град Птеион в Стигия, където нощем бродеха страховити фигури. Той разтърси глава, както сърдит лъв разклаща гривата си.

Изведнъж бе стреснат от думи, изречени с дълбок, отекващ глас:
— Добре дошъл, Конан! Покачи се нагоре по стълбите и следвай светлината!

Конан се огледа свирепо, но не можа да разбере откъде идва гласът. Сякаш се носеше отвсякъде, отекваше като тоновете на храмов гонг.

Пред Конан подскочи светеща топка, толкова внезапно, че той инстинктивно отстъпи назад. Тя висеше във въздуха и като че ли нищо не я придържаше там. Грейнала бе ярко. На тази светлина Конан видя, че стои в коридор, украсен със завеси с древни и странни рисунки. Една стена бе покрита с полици, върху които бяха подредени странно оформени съдове от камък, сребро, злато и нефрит. Някои бяха инкрустирани със скъпоценни камъни, други бяха прости и всички бяха размесени без ред.

Светещата топка се понесе бавно към стълбите. Конан я последва без колебание. Човек никога не знае какво има в ума на един

магьосник, но Пелиас във всеки случай изглеждаше добре разположен към него.

Докато се движеше нагоре, от стълбите не се чу нито едно изпукване. Мечът още беше в ръката му, макар и по-наведен от преди. Стълбите свършваха на площадка, преградена с медна врата с неразгадаеми знаци, гравирани като фантастични и сплетени шарки върху червеникавата ѝ повърхност. Някои от тях Конан познаваше от своите скитания — те бяха мощни магически символи от тайните учения на древни раси. Намръщи се недоверчиво. После вратата се отвори тихо и блещукащата светлина угасна.

Сега вече нямаше нужда от нея. Стаята, в която Конан влезе, беше голяма и добре осветена. Беше декорирана с пищни украшения по стените и скъпи произведения на изкуството от много земи. В множеството скоби по стените горяха свеци: меки килими покриваха пода.

В средата на стаята имаше огромен диван, покрит с възглавнички. Върху него лежеше Пелиас, висок, слаб, сивокос мъж с роба на учен. Очите му бяха тъмни и замислени, главата му — малка и добре оформена, ръцете и краката му — малки и стегнати. Той очевидно проучваше нещо, защото в големия шкаф с книги зеяха празни места, а няколко тома бяха пръснати по пода. Голямата маса до дивана бе покрита с пергаментови свитъци. Поне приличаха на пергаментови, макар Конан да знаеше, че магьосниците предпочитат най-силните им магии да бъдат записвани върху изсушена човешка кожа.

На стената висеше огледало в проста желязна рамка, която контрастираше с лукса на другите мебели. Конан не бе изненадан от луксозната обстановка. За разлика от повечето магьосници, Пелиас никога не гледаше с подозрение към плътските удоволствия.

— Добре дошъл. Конан! — извика магьосникът. — Минаха почти четири години... — После Пелиас скочи и присви очи, тъй като Конан тръгна тежко напред и сложи меч в ножницата си. — Ти си ранен! И то скоро! Имаш нужда от нещо по-силно от това вино. Чакай!

Пелиас се обърна към украсения, резбован шкаф и отвори една от множеството му малки вратички. Измъкна кристална бутилка от едно кътче, пълна наполовина с течност с опушен виолетов цвят. Наля доста от нея във винена чаша и я предложи на кимериеца.

— Изпий това, приятелю. Направено е от тайни билки от Мъгливите острови и от земите отвъд Куш. Ще излекува раните ти и ще отпусне уморените ти мускули.

Конан изпи течността на една мощна глътка. Намръщи се. Вените му сякаш пламнаха, а главата му се завъртя и се замая. После тези чувства бяха заместени от усещане за благополучие и доволство. Огромната тежест на умората сякаш падна от раменете му; досега не бе осъзнал колко изтощен е от раните и напрежението.

Свали изкривения си шлем. Косата му още бе сплъстена от съсирената кръв, но не можа да открие рана, нито дори белег. Хълбокът и другите му рани престанаха да го болят.

— Вярно, това е вълшебна отвара, Пелиас! — каза той.

— Силна е, разбира се. Освен редките съставки са й прочетени и много силни заклинания, за да се извлекат пълните възможности на рецептата.

Конан изпъшка, докато събличаше ризницата си.

— Де да я имах и преди в живота си!

— Нека минем на въпроса за твоята мисия. Какво те е подгонило сам и толкова забързан? Не съм чувал за някакъв конфликт или за големи войни на северозапад, в които ти би имал нужда от помощта ми.

— Ако това беше честна война, нямаше да търся магическа помощ — изръмжа Конан. — Но се озовах изправен срещу тъмни и непознати сили. Трябват ми знаци, които да ми помогнат да намеря врага си и да го поразя.

Набързо, с кратки изречения, той разказа за страховитата нощ в Тарантия.

Пелиас седя дълго, потънат в размисли, подпрял брадичката си с две ръце. Очите му бяха затворени и човек можеше да го помисли за заспал. Конан обаче знаеше, че мозъкът на магьосника работи с ненормална скорост и острота зад тази измамна маска. Очите на Пелиас бавно се отвориха. Той проговори:

— Един демон от тъмните кралства отвъд Планините на Нощта е откраднал съпругата ти. Аз знам как да призова такъв демон, но мислех, че не съм споделял това знание с никого от Запада.

— Тогава извикай този демон и ще изтръгнем истината от него.

— Не бързай толкова, разгорещени приятелю! Не се втурвай стремглаво в непознати опасности! Ясно е, че този демон е бил призван от някой магьосник, чиито сили превъзхождат силите на обикновените магьосници. Ако извикаме демона тук с магии и заклинания, ние ще трябва да се справяме и с него, и с господаря му, а това може да ни дойде много. Не, знам по-добър начин. Огледалото на Лазбекри ще ни даде отговора!

Той стана. Отвори отново шкафа и извади матово сияеща чаша, чийто ръб бе гравирен със странни символи. Конан, който по време на странстванията си бе придобил повърхностни познания по много писмени езици, не разпозна буквите.

Магьосникът извади малък буркан и изсипа точно премерено количество червен прах в чашата. После я постави върху ниска ебонитова масичка под обикновеното огледало с желязна рамка. Отхвърли копринените дипли на дрехата от ръката си и направи загадъчен жест.

От чашата на спирали се надигна синкав дим. Сгъсти се и стаята се изпълни с надигаща се мъгла. Конан едва различаваше неподвижната фигура на магьосника, вцепенен в транс по време на концентрацията си.

Сякаш цяла вечност не се случи нищо. Конан започна да се надига нетърпеливо, когато Пелиас прошепна:

— Укрепленията на магьосника са силни, Конан. Не мога да надзърна в тях. Кой е твоят бог-покровител?

— Беше Кром, мрачният бог на кимерийците — промърмори Конан. — Макар че от години не съм имал нищо общо с боговете. Аз съм ги оставил на мира и те са ме оставили на мира...

— Добре, помолѝ се за помощ на твоя Кром. Ще имаме нужда от нея.

Конан затвори очи и за пръв път от десетилетия насам, се помоли:

— О. Татко Кром, които вдъхваш сила в човешката душа още от раждането, сила за борба и убийство, помогни на своя син срещу демона, който открадна другарката му...

И му се стори, че чу студени думи:

— Отдавна си ме напуснал, о, Конан. Но ти си мой истински син заради това, което си изстрадал, изтърпял и завоювал. Виж!

Конан отвори очи. Димът бе започнал да се разсейва. Кимериецът видя, че огледалото не отразява, както можеше да се очаква, фигурата на Пелиас: в него всъщност нямаше никакво отражение. Повърхността му бе тъмносива, сякаш бе прозорец към забранени измерения. С нисък, монотонен глас Пелиас запя заклинания на език, в който Конан разпозна тайния код, използван от стигийските жреци по време на потайните им ритуали зад тъмните стени на Кемп.

Бавно, толкова бавно, че не можеше да се забележи веднага, в огледалото се оформи картина. Най-напред беше замъглена и неясна: после се изясни и придоби дълбочина. В гола каменна стая до ниска маса седеше фигура в расо и качулка със свитък в ръце.

Картината нарасна, сякаш гледната точка на наблюдателите все повече и повече се приближаваше до качулатия. Изведнъж фигурата в огледалото надигна рязко глава и погледна в лицата им. Качулката падна назад от жълтото, плешиво теме: дръпнатите, криви очи погледнаха студено в техните. Тънките, безцветни устни се разделиха в ужасна усмивка. Дясната ръка на жълтия се стрелна в диплите на расото му и измъкна оттам блестяща топка. Човекът направи движение, сякаш искаше да я хвърли — и тогава Конан избухна в светкавично действие.

Свистящият замах на тежкия му меч, държан в готовност срещу незнайните заплахи в огледалото, разцепи рамката на две и разби отразяващата повърхност на хиляди калайдисани парченца.

Пелиас подскочи и се разтърси като човек, който току-що се събужда. Той каза:

— В името на Иштар, Конан, ти ни спаси и двамата! Това блестящо кълбо бе смъртоносно като гнездо на кобри. Ако беше успял да го хвърли в тази стая, щяхме да бъдем разкъсани на парчета в една гибелна схватка, която можеше да унищожи половината град. А аз бях погълнат от концентрацията си и не можех да направя нищо.

— По дяволите — изръмжа Конан, който никога не се научи да приема тактично похвалите. — Сега ми кажи какво означава всичко това? Видях, че човекът беше хитаец. Какво общо има той с издирването ми?

Мрачните очи на Пелиас се отпуснаха върху огромния кимериец, а отговорът дойде от свитите му устни:

— Приятелю, тези работи са по-дълбоки, отколкото си мислех. Може би съдбата на света е в ръцете ти.

Магьосникът спря и отпи голяма глътка вино. Облегна се на възглавничките си и продължи. Нощта отвън бе черна и спокойна.

— Магьосниците от Запада отдавна знаят, че ефектът на някои магии е отслабен и неутрализиран. През последните години това състояние става все по-ясно и по-ясно. През последните няколко месеца аз се зарових в книгите, опитвайки се да разбера причината за този феномен. И я открих.

— Ние навлизаме в нова ера. Просвещението и разумът се разпространяват сред народите на Запада. Аквилония е застанала като крепостна стена между нациите, укрепяващи имперските си сили чрез голите природни стихии на здравия варварски ум. Ти подмлади нацията, а подобни сили работят и в другите кралства. Връзките на черната магия са опънати и скъсани от нови фактори, появили се поради променените условия. Далечната паяжина на интригата и злото, изплетена от черните сили, се разкъсва.

— Някои от най-злите магии почти нямат сила в западните кралства. Съпротивата на цивилизацията срещу магиите на мрака е концентрирана във варварския крал на Аквилония. Ти отдавна си център на велики събития и боговете се отнасят благосклонно към теб. И така нещата ще продължат да се променят, докато при друго завъртане на космическото колело просвещението умре и магията отново възвърне силата си в новия цикъл. Аз остарявам, аз, който съм вече по-стар, отколкото хората смятат. Сега използвам обширните си познания, само за да си осигуря спокойствие и удобства, за да продължа с научните си изследвания. Аз не живея като аскет в орфанно расо, призовавайки червенооки същества с лигави челюсти и раздиращи нокти, които да носят опустошения сред невинните човешки същества... Но има един, който отдавна жадува за абсолютна власт над света и над всички, които го населяват. Той е завладян от тази мисъл. Преди години той започна да полага основите на гигантски разрушителни деяния на черната магия, които трябва да разтърсят земята чак до центъра ѝ и да заробят нейните обитатели. Научих това чрез моите неземни шпиони — една нощ той измъкна живото сърце на

девица и го положи върху олтара на изоставен храм — осветяваше го само луната, когато той промърмори ужасни заклинания над него, но не успя да постигне резултатите, които търсеше. Беше слисан: това бе първото му покушение срещу западните страни. Провалът му го докара до безумен гняв. Дни и нощи той се трудеше неуморно да открие кой стои срещу него и накрая успя. Ти си главната му пречка. Този пъклен план, чиито очертания сега вече схващам, е достоен за своя сбъркан гений. Като открадна съпругата ти, той те принуди да тръгнеш след нея. Той е сигурен, че ти ще бъдеш убит от враговете си по пътя или заклан от странните и незнайни народи, които живеят на изток от Химелейските планини. Ако все пак успееш благодарение на силните си удари или на късмета си да стигнеш до свърталището му, той разчита да те убие сам с дяволските си сили. След това пътят на завоеванието ще се открие пред него, защото съпротивата, изкована тук на запад, е твърде млада, за да устои без своя гръбнак — Конан, кралят на Аквилония!

Гърлото на Пелиас пресъхна: той си пийна вино.

— Както знаеш, мен ме смятат за един от най-мощните магьосници на Запада, макар че сега рядко използвам пълната си сила. Но ако се изправя срещу този, за когото говоря, няма да имам повече шанс от овца в блато, пълно с крокодили. Източните магьосници са по-силни от западните, а той е най-силният от всички. Той е Йа Чиенг от Пайканг в Китай.

Конан обмисли тази информация с мрачни очи и неподвижно лице. Най-накрая отекнаха дълбоките тонове на гласа му.

— В името на Кром, Пелиас, ако това, което казваш, е вярно, на раменете ми е легнала тежест, която не мога даже да претегля. Но аз не се интересувам от съдбата на света, само бих желал да мога да си върна моята Зенобия!

— А, приятелю, твоята съдба, съдбата на твоята кралица и съдбата на света са свързани здраво. Велики събития ни очакват: съдбата на безброй бъдещи векове скоро ще бъде решена. Това е върховното домогване на Йа Чиенг към властта. Той е сигурен в успеха си, иначе пълзящата змия не би посмяла да опита. Това отвличане е само трик, за да те примами надалеч от Запада, който ти пазиш срещу злите източни магии. Помисли, човече, и направи сравнение! Кое е по-важно — една-единствена жена или съдбата на милиони?

— По дяволите всичко това, Пелиас! — изрева Конан. — Мислиш ли, че ще позволя жена ми да бъде откъсната от мен и да си стоя у дома, защото съм носел лош късмет на някакъв магьосник? Нека демоните от Шагали да изсмучат мозъка от костите ми, ако давам и пукната пара за кралство, власт, земи и богатства! Искам си жената обратно и ще си я върна, дори ако трябва да си пробивам път през хиляди мечове, за да стигна до този плешив мошеник!

Пелиас сви рамене. Разбра, че дивашките подбуди, които ръководят действията на варварина, няма да бъдат засегнати от неговото разкритие на по-дълбоките причини за настоящите събития. Единственият свят, за който Конан наистина го беше грижа, бе онзи, който сега го заобикаляше. Той почти не се тревожеше за бъдещето. Пелиас каза:

— Уви. Съдбата вече е изплела паяжината си и аз не мога да я променя. Сега слушай. Пайканг в Хитай е твоята цел. Там живее Йа Чиенг в своята пурпурна кула, охраняван от двеста гигантски хитайски сабленосци, най-опитните в целия Изток. Той е узурпирал властта на законните владетели и управлява с бухалка и камшик. Пазѝ се от черните му магии. С едно махване на ръката си той може да заличи цяла армия от лицето на земята. Не знам дали мога да ти помогна, но ще опитам. Ела с мен.

Слабият магьосник се изправи и тръгна към малка, позлатена масичка, направена от някакво странно дърво. И външният ѝ вид беше странен, сякаш майсторството, което я беше създало, не бе с човешки произход. Конан бе малко озадачен. Никога в скиталчествата си не бе виждал мебели в подобен стил.

Пелиас натисна едно копче, скрито сред резбата върху единия край на масата. Отвори се малко чекмедже и магьосникът извади от него някакъв предмет. Беше пръстен. Странно изкован, той не светеше с огъня на златото, нито с ледения блясък на среброто, нито с изящното червено на медта. Тъмносиньото му сияние не приличаше на блясъка на никой познат метал. По целия обръч бяха изписани древни йероглифи. Конан се наведе да погледне и разпозна отблъскващите символи на тайните храмове на някои нечовешки богове, пред които се прекланяха в Стигия.

Печатът също бе изработен странно. Беше ромбоиден, горният и долният връх бяха дълги и заострени. Едни невнимателен човек лесно

можеше да се убоде с него.

Пелиас погледна за момент пръстена. Странното му синьо сияние бе като меч с леден пламък. То изпълни стаята. Кимериецът, с изострените си сетива, усети силата, която се излъчваше от предмета. После магьосникът се изправи и отметна прошарения кичур, паднал на челото му.

— Много луни минаха, откак носех този пръстен — напевно каза той. — Дни и ноци аз непрестанно се борех със собственика му, могъщия магьосник от Луксур. Яростта на тъмните сили, които ние освободихме, можеше да опустоши земята, ако нашите магии и контрамагии не бяха се неутрализирали. Със замаян мозък и разсеяни сетива, аз се борих с него през вечността на черното време. Когато усетих, че не мога да продължа, той изведнъж се предаде. Преобрази се в ястреб и се опита да отлети. Моята сила се възвърна в мен — аз се преобразих в орел, връхлетях върху него и го разкъсах на парчета. Ха! Тогавя бях млад и прославен със силата си! Сега, приятелю, искам ти да носиш този пръстен. Той ще ти е от голяма помощ в пътешествието ти. Чувал ли си за Ракамон?

Конан кимна. В южните страни изобилстваха легендите за миналото, но името на този ужасен магьосник все още се нашепваше предпазливо, макар че от смъртта му бе минал цял век и половина. Хирканските завоеватели бяха плячкосали и опожарили града му, докато той лежал безпомощен, унесен от сока на черния лотос.

Много привърженици на магията бяха търсили тайните му книги, за които се говореше, че са написани върху изсушените кожи на одрани живи девиси, но никой не ги откри. Ако този пръстен беше остатък от вещите на Ракамон, той със сигурност щеше да е много мощен.

— Да, това е пръстенът на Ракамон — тържествено обяви Пелиас. — Някои от неестествените същества, призовани от тъмните кралства, не могат, веднъж извикани, да бъдат контролирани с обикновените защитни магии. Заради това той изработил този пръстен от метала, който намерил в паднала звезда по време на странстванията си из ледения Север. Чрез тайни и безименни ритуали надарил пръстена с невъобразими сили. В тези ритуали кръвта се лее изобилно и крещящите души се осъждат да обитават най-дълбоките и най-тъмни

бездни на ада. Доколкото знам, онзи, който носи този пръстен, може да се изправи срещу всеки звяр, призован с черна магия.

— Колкото до детайлната му употреба, не знам. Вероятно знанието е умряло заедно с тайните ръкописи. Вземи го, Конан! Това е всичко, с което мога да ти помогна. Не знам други магии, които биха ти помогнали срещу злата сила на Йа Чиенг.

Конан взе украшението. Най-напред то изглеждаше прекалено малко за масивните му пръсти, но когато го пробва на средния пръст на лявата си ръка, то се плъзна леко върху него. Кимериецът сви рамене. Десетилетният опит го караше да поглежда небрежно към способностите на магическите предмети. Играчката можеше и да помогне, а ако не, сигурно нямаше да навреди. Поне намеренията на Пелиас бяха добри.

— По дяволите целият този разговор — каза варваринът. — Чака ме дълъг път. Самун хляб, парче месо и мях вино и съм готов за сън. Можеш ли да ми отделиш някои ъгъл за през нощта?

— Каквото поискаш, приятелю. Моите слуги ще ти донесат храна и ще се погрижат за коня ти. — Пелиас плесна с ръце.

— Това ми напомня нещо — прозина се Конан. — Трябва да принесе един бик в жертва на Кром, преди да тръгна утре. Не казвай нищо за това, защото, ако разберат, хората ще кажат: „Конан остарява: изкуфял е и е станал религиозен на стари години!“...

[1] Кафия — парче плат, което арабите носят по специален начин върху главата си за предпазване от слънцето — Бел.пр. ↑

3. ОТМЪЩЕНИЕ ОТ ПУСТИНЯТА

Слънцето блестеше върху островърхите шлемове и наточените остриета на копията. Дрънчаха шпори и ярките копринени платове хвърляха сияйни отблясъци, докато тримата бронирани ездаци препускаха по дългия склон на голяма пясъчна дюна в обширната пустиня, оформяща западните граници на Туран. Около шлемовете им бяха увити червени тюрбани: кърпи със същия цвят висяха на коланите им. Бели копринени ризи, торбести панталони, пъхнати в ниски черни ботуши и сребърни ризници без ръкави завършваха облеклото им. Криви мечове висяха на бедрата им. Изправени в калъфите, закачени за седлата на двама от тях стърчаха десетфутови турански копия. От седлото на третия висеше дебел, двоен лък в калъф с около тридесет стрели в лъскав кожен колчан.

Придружаваше ги и четвърти човек, двете му китки бяха завързани с въже. Стрелецът държеше другия му край. Дълбоките следи в пясъка показваха неспособността на пленника да догонва конните си похитители. Той бе облечен с белия халат на пустинен зуагир, макар че дрехите му бяха мръсни и изпокъсани. Слабото му, мургаво лице бе с хлътнали бузи, но в зачервените му очи се спотайваше неумолима омраза. Залиташе запъхтян по склона без стон на болка или протест.

Туранските войници, отделени от основните си войски от двудневната пясъчна буря, се опитваха да намерят пътя до форт Вакла, турански преден пост дълбоко в зуагирската пустинна страна. Предишния ден бяха срещнали зуагира. Конят му бе паднал под него, пронизан със стрела в сърцето, а той лежеше в безсъзнание на пясъка, поразен от удар с дръжката на копие. Командирът на форт Вакла напоследък бе подел интензивна кампания срещу пустинните племена, които ограбваха туранските кервани. Конниците бяха пленили зуагира и го водеха във форта, за да го разпитат, преди да го обесят.

Малката бойна част спря да почине на върха на дюната. Вдигнаха мяховете с вода към напуканите си устни, докато одрипаният

пленник пълзеше на четири крака, почти примрял от умора. Пясъчните дюни се простираха напред, докдето им виждаха очите. Като опитни воители, туранците използваха почивката, за да огледат хоризонта и пясъците с ястребовите си очи. Не се виждаше нищо, освен безкрайното, нагънато жълто поле.

Най-високият от тримата, човекът с лъка и въжето на пленника, изведнъж замръзна. Засенчи черните си очи и се наведе напред, за да вижда по-добре. На върха на една дюна на около миля от тях той забеляза галопиращ самотен конник. Докато се изкачваша, дюната го скриваше от погледите им, но сега странникът летеше надолу по близката ѝ страна, обгърнат от пясъчната вихрушка. Водачът се обърна към другарите си:

— В името на алабастровите бедра на Венгара! — извика той. — Хванахме още един пустинен плъх! Пригответе се; ще убием този, а във форта ще набучим главата му на копие.

Знаейки, че няма да е трудно да открият зуагира след битката, той пусна въжето. Пришпори коня си надолу по склона към широката пясъчна долина, където смяташе да пресрещне странника: с едно плавно движение той извади мощния лък от калъфа му и зареди стрела. Другарите му го последваха с вдигнати копия и присвити, блеснали очи, тръпнещи като догонващи жертвата си хрътки.

На триста крачки стрелецът опъна тетивата и стреля в пълен галоп с лекотата на турански кавалерист. Но стрелата не улови. Предполагаемата ѝ жертва извъртя коня си настрани като светкавица с мощно усилие, което едва не събори жребеца. Странникът отметна полите на халата си с бързо движение.

Хирканците спряха, вцепенени от ужас. Пред тях не се появи изгладнял пустинник, въоръжен само с нож и копие, а силен западен воин в здрава ризница и стоманен шлем, въоръжен с дълъг меч и кама. Мечът блесна като пламък на слънцето, когато ездачът го измъкна от ножницата. Присвитите очи на туранския водач се изцъклиха от удивление.

— Посмял си да се върнеш в Туран, варварски мошенико! — извика той. Защото туранецът беше Хамар Кур, някога емир на конната войска, която Конан, като водач на хозаките, разби при една засада край река Йелба. Вследствие на това поражение Хамар Кур бе понижен

до обикновен войник в граничната стража и оттогава трескаво търсеше отмъщение. Извади сабята си и извика:

— Към него, бойци! Това е Конан, хозакът! Убийте го и кралят ще напълни шлемовете ви със злато!

Туранските ездаци се поколебаха, уплашени от кървавите спомени и ужасните легенди, свързани с това име. Историите разказваха как този мъж, с два пиратски галеона, ограбил и опожарил укрепеното пристанище Каваризм и си пробил път между шест кралски галеона, които пристигнали да го хванат в капан. Трите кораба потънали, а палубите на другите се къпели в кръв. Разказваше се как той, с банда зуагири, обърнал в бягство обхождащите имперски постове на юг, докато най-накрая не преместили границата назад. Разказваха как дивите казашки орди под негова команда се изсипали в укрепления град Корозун, как убивали и опожарявали.

Конан използва напълно моментната нерешителност на враговете си. Пришпори големия си кон и се нахвърли върху тях като лавина. Мечът присветваше в кръгови движения. Конят на Хамар Кур се изправи диво на задните си крака пред тази съкрушителна атака и се строполи на земята. Ездачът падна от седлото.

Другите двама войници насочиха копията си и пришпориха яростно, но нямаха време да наберат достатъчно скорост за ефикасна атака. Конан врълетя върху тях с яростта на гръмотевица, удряйки наляво и надясно. Главата на единия мъж отскочи от трупа му върху кървав фонтан. В следващия миг острието на Конан разби копието на другия. Туранецът пое следващия удар с щита си, но падна от седлото.

Хамар Кур се изправи на крака. Опитен в битка срещу конници, той изтича към копието на убития войник. После се изправи бързо и заби острието на оръжието между краката на коня на Конан. В последния момент се хвърли настрани, за да избегне ужасния меч на варварина.

Пустинните пясъци забулиха небето, когато Конан и конят му се строполиха на земята. С тренираната лекота на закоравял наемник, кимериецът се освободи от туловището на коня. Изправи се с меч в ръка. С присвити студени сини очи той погледна към двамата си оцелели врагове, които приближаваха към него от двете страни. Тактиката им беше очевидна — да го заклещят помежду си, така че единият да го нападне в гръб.

С бързината на тигър той атакува войника отдясно. Знаеше, че рискува да получи ятаган в гърба от Хамар Кур, но не му беше в стила да изчаква вражеската атака. Туранецът се опита да парира съкрушителния удар, но не успя. Разпилявайки на парчета кривото острие с ужасяващата си сила, мечът на кимериеца смачка шлема и черепа под него като презрял портокал.

Конан мигновено се извъртя като пантера. Успя да парира свистящия удар на Хамар Кур с дръжката на меча си. Последва кратка размяна на удари и отбиването им, докато правото острие от Запада и кривото острие от Изтока свистяха едно срещу друго в светкавичния танц на смъртта. Не след дълго бързото мушкане на Конан прониза гърдите на врага му. Върхът премина през фината туранска ризница и влезе дълбоко в тялото на бившия емир. Хамар нададе предсмъртен вик и се строполи. Конан разкрачи крака, за да издърпа окървавения си меч.

Кимериецът изтри меча си в кърпата на врага си и бързо се огледа. Беше чул звук някъде отзад. Сетивата му бяха нащрек. Изчака предпазливо, докато една парцалива фигура се свлече и претърколи надолу по склона и стигна почти в краката му. Беше зуагир. Изправи се на крака и се изплю върху безжизнената фигура на Хамар Кур. После обърна пламналите си очи към Конан. Когато огледа гигантската фигура в износена ризница, яростта и гневът в очите му се смениха с разбиране и радост. Вдигна вързаните си ръце и извика:

— Слава на Кемош, задето отговори на молитвите ми и прати тези кучета на дъното на Ада! И нещо повече, той е довел великия военен главатар, който ни водеше за плячка преди години! Поздравявам те, Пустинен Ястреб! В селата ще има веселби и танци! Тиранските кучета ще се свият от страх в кулите си, докато чуват бойния вик из пустинята: „Йамад ал-Афта се е завърнал!“

Конан вдигна широките си рамене и мушна меча си обратно в ножницата. Конят му се беше изправил и Конан смъкна от седлото мяха си с вода и дисагите.

— Ето, вълко — изръмжа той. — Изглеждаш много отпаднал. Пийни си, но не прекалявай. — Конан извади хляб и изсушено месо и

ги подели със зуагира. — Сега ми кажи какво те води пешком в пустинята? Как попадна в ръцете на хирканците?

Номадът отговори между глътките и зальците си:

— Аз съм Алат от племето дуали. Яздех сам и по бърза работа от лагера ни, когато тези кучета ме хванаха. Те застреляха коня под мен и ме зашеметиха с удар по главата. Водеха ме обратно във форт Вакла за разпит и смърт.

— Закъде бързаше? — попита Конан. — И защо сам? Тези хълмове гъмжат от турански патрули.

Когато отговори, в гласа на зуагира се усещаше пламтяща страст:

— Ужасно нещастие се стовари върху племето ни. Слушай, господарю. От няколко дни сме в очакване в руините на храма Гарат на петдесет мили на юг оттук. Чу се слух, че от запад приближава богат керван, че носи богатство и самата лейди Танара.

— Коя е тя?

— Една йедка от Майпур, известна с красотата и богатствата си. Нещо повече, тя е обсипана с почести от крал Йездигерд. Ако успеем да я хванем, ще вземем приказен откуп, както и плячката от камилския керван. Причаквахме ги там с наострени ножове и опънати тетиви, докато не си помислихме, че онези кучета търговците няма да дойдат никога. И после един ден чухме в далечината звънците на камилите. Видяхме дълга редица мъже, добитък и каруци. Изчакахме ги, докато приближат до нас. Нададохме бойния си вик и се спуснахме отгоре им. Очаквахме да победим лесно търговците и слугите им. После, изведнъж, те захвърлиха халатите си. Срещу нас се втурнаха не плахи цивилни, а бронирани конници с белите тюрбани на Имперската гвардия. В колите трябва да имаше скрити стотици. Прегазиха редовете ни като жетвари, които се движат през житно поле. Половината от нас загинаха при първата атака. Останалите бяха разпръснати на малки групи. Борихме се смело срещу превъзходящия противник и много туранци се проснаха на земята с дуалско копие в гърлото или с крив нож в стомаха. Но нямаше полза от смелостта ни, тъй като към нас приближиха нови и нови стоманени редици. Видях как брат ми пада под удара на ятагана на емира. После Ийн Алал, баща ми, получи удар по главата, който го събори замаян от седлото. Аз пришпорих коня си: успях да си пробия път с бой. Преследвах ме с часове, но конете им бяха по-уморени от моя и най-накрая се отказаха.

Бях тръгнал да вдигна племето, когато ме хванаха. Досега керванът вече е стигнал непокътнат до форт Вакла. Довечера при туранците ще има веселба — от десетилетия не са хващали жив зуагирски вожд!

— Откъде знаеш, че е жив?

— В последния момент, преди да препусна, погледнах назад и видях как двама го носят назад към каруците. Той мърдаше, макар и едва-едва.

Конан обмисли този разказ. Добре помнеше Ийн Алал, един от най-твърдите поддръжници на старото, от времето, когато той, като военен главатар на три обединени зуагирски племена, ги поведе на смели набези срещу туранците. Сблъскал се с този нов проблем, той не искаше да остави стар приятел без помощ в ръцете на враговете му. Скочи и сините му очи блеснаха решително.

— Хванѝ си кон! — извика той. — Веднага тръгваме към оазиса Дуалн. Ще стигнем там до мръкване, а ако името ми не е забравено, аз отново ще вдигна племената. Ще спася стария си приятел. В името на Кром, ще оскубем брадите на онези кучета!

Той се разсмя и скочи на седлото. Направи знак на спътника си да го следва и пришпори в бесен галоп през пясъците.

Оазисът лежеше обгърнат в черните ръце на пустинната нощ. Звездите блещукаха като скъпоценни камъни върху тъмно наметало, обсипано с диаманти; листата на палмите от време на време потрепваха, разлюлени от лекия вечерен бриз, посребрени от студената светлина на луната. В сенките на листака бяха разхвърляни множество палатки — голям зуагирски лагер.

Даже през деня това бе тихо място. Пустинното слънце изливаше златните си лъчи върху шатрите от камилска вълна. Забулени жени вършеха тихо обичайните си задължения, носеха вода от кладенеца и печеха месо на лагерните огньове. Лагерът се огласяше от гръмогласно хъркане само когато номадите почиваха по време на обедната сиеста.

Сега оазисът Дуалн бе център на трескава дейност. В средата се издигаше шатра, чиято големина показваше важността ѝ. От нея от време на време се подаваше слаб „пустинен ястреб“. Зуагирът изтичваше към коня си с развят халат, скачаше на седлото и пришпорваше коня в луд галоп из пустинята. Други се завръщаха от мисиите си, скачаха от покритите с пяна жребци и хукваха към тази централна шатра... Зуагири от съседните племена кароя и куирлата

прииждаха през целия ден. Сега местността бе покрита със сиво-кафяви палатки, три пъти повече от предишния ден. Иззад полите на палатките се чуваха разговори; мъжете бързаха да изпълнят спешните си мисии. Цареше дисциплинирана суетня, каквато рядко може да се види в пустинен лагер.

Сърцата на брадатите вождове в централната палатка бяха изпълнени с гордост и обич. Огромният мъж в износена ризница, настанен на почетния трон, се бе превърнал в център на легенди и героично боготворено от онзи ден в миналото, когато пристигна сред тях. Той обедини враждуващите кланове и ги поведе на набези, толкова смели, кървави и успешни, че приказките за тях още се разказваха край лагерните огънове. Суеверните им умове възприеха завръщането на големия кимериец като добра поличба. Това мнение се затвърди от факта, че той се появи точно когато бойната им дружина бе почти разбита, а един от най-силните им вождове бе пленен.

Дребните междуплеменни кавги бяха забравени след завръщането на Пустинния Ястреб. Докато Конан им говореше, в очите им присветваше диво очакване.

— Фортът не може да се превземе с директна атака — откровено им каза той. — Нямаме балисти или други обсадни машини, за да отслабим силите им. Снабден е добре с провизии, както всички тези турански предни постове и може да издържи цяла година. Нещо повече, една решителна атака от техните опитни ескадрони ще пръсне нередовните ни войски. Нашата възможност е да се счепкаме с тях вътре, където не могат да използват кавалерийска тактика, а ние сме по-многобройни. Трябва да се използва хитрост. Ще екипираме един керван с пляквата, струпана в този оазис. Петдесет от нас, преоблечени като търговци, роби, слуги и камили ще закарат кервана до форта и ще излъжат, че са тръгнали за Кердпур. В дванадесет часа ще убием стражите до портата, ще я отворим и ще пуснем ордата вътре. Главната ни цел са казармите, жилищата на офицерите и двореца на губернатора. Ще грабим, ще опожаряваме, ще плякосваме и ще убиваме, докато улиците почервенят от туранска кръв!

Кимериецът стана и закачи ножницата си.

— На работа, пустинни кучета! Преди изгрев-слънце искам да видя такъв камилски керван, от който биха потекли лигите на всеки зуагир!

Дрънчаха камилски звънци. Краката на хора и добитък вдигнаха облаци прах, докато дългата редица минаваше през портата на форт Вакла. До портата слабият търговец, който вървеше начело, заяви:

— Господарю, аз съм Зеба, шемит от Анакия. Идвам от Юкуб да сменя стоките си в Кердпур.

— Кой е този? — попита капитанът на портата, посочвайки към огромния мъж, увит в широк халат. Кафията му скриваше долната част на лицето, така че се виждаха само пронизващите му очи.

— Това е личният ми слуга и телохранител — заяви водачът. — Стигиец. Другите са наети пазачи, камилари и роби. В името на Ашторет, колко хубаво е отново да сме в безопасност зад стените! Страхувах се да не ме нападнат зуагирските банди. Моите хора са добре въоръжени, както благородният капитан може да види. Но боговете ни запазиха и никой от онези вонящи пустинни гадини не ни нападна.

Капитанът на стражата се усмихна.

— Предпазливостта ти е била излишна, човече. Точно сега и една жена може да язди сама по керванджийския път, без някой да ѝ досади. Вчера един ескадрон от Имперската стража разби тълпа пустинни плъхове и плени вожда им. Мислим, че само едно от кучетата се отърва.

— А! — извика шемитът. — Това, разбира се, е славна новина!

— Нищо работа! Скоро ще се опомнят... Но тази демонстрация на сила поне ще спре набезите им за известно време. Везиз шах ни заповяда да убиваме всеки зуагир — мъж, жена или дете — заловен от патрулите ни. Докато се върнете в Юкуб, ще можете да пътувате без страх надлъж и нашир през зуагирската пустиня.

— Ще направя жертвоприношение на Бел като израз на моята благодарност — каза търговецът, когато и последната камила мина бавно през портата. Четирима стражи затвориха портата: железните ѝ крила се завъртяха със скърцане на пантите, дебели колкото човешки крак. Масивните пръти на резетата издрънчаха на местата си.

Фортът в действителност бе един малък град. Висока, назъбена каменна стена опасваше множеството сгради с парапети и бойници. Бдителни стрелци бяха наредени по стената. Пространството вътре

беше обширно, а в изобилието от сгради намираха убежище търговци и крадци. Във Вакла бяха оградени всички удобства на цивилизования живот — кръчмите и къщите за комар ощастливяваха гарнизона.

На широкия пазарски площад в центъра се мотаеха войници в ризници и островърхи шлемове, търговци в халати и забулени жени. Пространството гърмеше от виковете на амбулантни търговци и търговски посредници. От едната страна се издигаше могъща цитадела, където живееше губернаторът — самата тя представляваше крепост със сиви каменни стени, тесни прозорчета и тежки медни врати. Онези, които бяха влизали вътре, обаче твърдяха, че интериорът е в пълен контраст с мрачната гледка отвън. Цитаделата била отрупана със скъпоценни произведения на изкуството, обзаведена с удобни мебели и претъпкана с хубави вина и храни.

Вечерта дойде. Небето бързо потъмня и тук-там прозорчетата се осветиха от свещи и лампи. Потни кръчмари носеха бурета с вино от избите си и очакваха вечерната навалица от клиенти. Комарджиите хвърляха заровете с тренирани извъртания и премятания. Започваше колоритният нощен живот в хирканския град.

В помещенията до западната стена, запазени за гостуващи кервани, край огньовете на Конановата банда се разразиха спорове. Почти всички смятаха, че трябва да си седят там в безопасност, неподозирани от никого, докато дойде уреченият час. Но Конан бе на друго мнение. Оставаха му цели два свободни часа и той възнамеряваше да огледа разположението на врага. Вече бе забелязал къде се намират казармите на офицерите и обикновените войници — близо до главната порта — но не знаеше каква е числеността на войските, разквартирувани там.

— Може демоните да ви отрежат езиците! — изръмжа той. — Аз ще направя, както казах. Покрай кръчмите ще има множество пияни войници, които не са наряд. Все ще мога да хвана един от тях и да измъкна нужната информация, даже ако трябва да я изстискам от него като от мокър парцал.

Желязната решителност на кимериеца отхвърли възраженията на другарите му. Той се уви в халата си и тръгна, криейки лице под кафията си. Не трябваше да проваля добре подготвения им план, като позволи на някой туранец с добра памет да го разпознае.

Изпаренията от кисело вино, вкисната бира и пот удариха Конан в носа, когато влезе в първата кръчма. Гуляят се вихреше с пълна сила. Момите бързаха напред-назад с разпенени кани бира и бутилки вино, докато гримираните уличници се разполагаха върху коленете на полупияните войници, които изпразваха чашите си и викаха за още. Интериорът напомняше за западна кръчма, макар че облеклата бяха по-колоритни.

Варваринът намери една малка, уединена масичка в най-тъмния ъгъл, седна на скърцащия стол и си поръча халба бира. Утоли жаждата си на големи глътки и се огледа. Двама пияни кавалеристи се бореха на пода сред виковете и кикотенето на жените. Стегнатите мускули подскачаха под мургавите им изпотени кожи. На съседната маса вървеше игра на зарове. Блестящи монети и искрящи скъпоценни камъни се прехвърляха от едната страна към другата през грубо изсечената и залята с вино маса. Кимериецът се отпусна. Той рядко се изнервяше, но сетивата му бяха нащрек, когато влезе в леговището на врага.

— Какво ще кажеш за едно питие, мълчаливи тъпако?

Един въоръжен гигант си проби път през тълпата с трясък от преобърнати столове. Зад него се чуваха бесни ругатни. Той се плъсна на свободния стол край масата на Конан. Очите му бяха изцъклени войнствено, а позлатената ризница и коприненият шал бяха опръскани с вино.

Конан присви очи. Човекът бе облечен с алената мантия и белия тюрбан на Имперската стража. Тюрбанът бе украсен с пауново перо — отличителен знак на капитан от тези елитни войски. Несъмнено беше от отряда, разбил зуагирите и хванал в плен Ийн Алал. Всъщност може би той бе командвал тази група. Ето възможност, пратена от боговете, стига Конан да съумееше да я използва добре.

Едрият кимериец се наведе напред в изблик на престорено приятелство: лицето му остана скрито от сянката на кафията.

— Не се чуди, че това място ми се струва тъпо. Дойдох само да си утоля жаждата. — Потупа дружелюбно войника по рамото. — Тръгнал съм към една къща на удоволствията, където жените са толкова красиви и опитни, че могат да си съперничат с куртизанките от Шадизар!

Капитанът изхълца, поклати глава и с голяма мъка успя да фокусира погледа си.

— Ха? Жени? Добра идея. Всъщност ти кой си?

— Хотеп от Кеми, телохранител на търговеца Зеба. Ела с мен, човече! Едно посещение на това място ще те засити за цял месец.

Конан не беше майстор в преструвките. Поведението му би събудило подозренията на един проницателен и трезвен човек. Обаче в пиянския унес на туранеца бяха останали само най-първичните инстинкти. Задъхан от силна похотливост, той се наведе напред и се оригна звучно.

— Твърде дълго се мотах из проклетата пустиня, без да зърна жена.

— Беше ли е дружината, която направи засада на зуагирите?

— Дали съм бил е тях? Аз им бях командир!

— Много добре!

— Да, това беше славна битка. Но единствената жена в кервана беше онази йедка Танара, нека боговете поразят надменността ѝ с циреи!

— Тя ти е отказала?

— По-лошо! Зашлеви ми плесница, когато се опитах да я целуна в палатката ѝ!

— Много нахално от нейна страна! — поклати глава Конан.

— И това не беше всичко. Ще повярваш ли — заплаши, че ще ме одере жив на големия площад в Аграпур, ако не се държа добре. Мен. Ардашир от Акиф! Да се държа добре! Сякаш някой мъж с червена кръв може да се контролира, когато я зърне!

— Срамота. Как ни третират жените!

— Стига толкова. Води ме в твоята къща за удоволствия, стигицецо. Нуждая се от забрава и почивка.

Надигайки се нестабилно, туранецът си проправи път през навалицата. Конан го последва. Хладният нощен въздух на улицата ги посрещна като удар с мокър парцал по лицето. Капитанът видимо изтрезня, докато вървеше. Изведнъж стана любопитен и надзърна към полускритото лице на спътника си, който мълчаливо бързаше до него.

— Хей — извика той. — Чакай малко, бързоноги приятелю! Не си ми описал къде се намира тази вълшебна женска къща, за която

никога не съм чувал, макар че добре познавам Вакла. Я да погледнем под качулката ти...

Тирадата на Ардашир бе прекъсната изведнъж от силна ръка, стиснала гърлото му. Жилавите мускули, изпълнени с нечовешка сила, го сграбчиха като гигантско менгеме. Обикновено го смятаха за най-силния мъж в компанията му, но сега, в това нестабилно състояние, беше безпомощен срещу внезапната атака и животинската сила на кимериеца.

Той бързо го завлече в една тъмна уличка. Туранецът едва си поемаше дъх и дереше с нокти ръцете, които го душаха. Почти изгубил съзнание, той бе завързан бързо със собствения му шал. Нападателят му го обърна грубо по гръб и тогава той видя пламналите очи на похитителя си. Варваринът заговори със съскащ шепот на развален хиркански:

— Попита ме за името ми, източно куче! Чувал ли си за Конан, когото зуагирите наричат Иамад ал-Афта? Вожд на хозаките и пиратите от морето Вилайет?

Туренецът не можа да направи нищо, освен да издаде приглушен звук през нараненото си гърло. Конан продължи:

— Върнах се от Запада и сега ще получа от теб информация, дори ако трябва да ти изгоря очите или да ти одера петите, за да я измъкна!

Макар че беше корав и смел мъж, Ардашир бе парализиран от шока. Той посрещаше нормалните врагове, като зуагирските банди, кшатрийските легиони или защитните войски на завладените западни нации с фанатичната твърдост на опитен воин. Но този варварски гигант, коленичил над него с гола кама... Туранците се сецяха за него със суеверен ужас. Сагата за смелите му подвизи го бе надарила с магически сили в техните очи: името му се споменаваше наред с имената на митическите великани-човекоядци.

Ардашир знаеше, че заплахите на варварина не са празни приказки. Конан щеше да го подложи на най-зверски мъчения без никакви угризения на съвестта. Но Ардашир си глътна езика не от страх от мъченията, а по-скоро от вцепеняващата истина за личността на похитителя му.

Конан измъкна новините от него, като от време на време леко го насърчаваше с камата. Редовният гарнизон от хиляда и двеста коня бил

разквартируван в казармите до главната порта, а стоте мъже от Имперската стража били пръснати на временни квартири из града. Пустинният главатар бил окован в подземие то под губернаторската кула. Лейди Танара също отседнала в кулата. Капитанът не знаел каква е силата на стражите край портите.

Конан прецени ситуацията. Знаеше, че казармите са построени в квадрат с един-единствен изход. Той имаше на разположение две хиляди решителни номади. Разчиташе, че ще победи, използвайки току-що получената информация.

Погледна към луната и разбра, че приближава дванадесет часа. Трябваше да побърза. Опипа връзките на пленника си, пхна тюрбана в устата му, издърпа го по-надалеч в уличката и го остави там изтощен, с блеснал свиреп поглед.

— Май че омеквам — каза си Конан. — Навремето щях да прережа гърлото на негодника след разпита. Но зуагирите несъмнено ще се погрижат за това, като го намерят.

Плахи, бързи барабанни удари изпълваха луксозния апартамент на втория етаж в губернаторския дворец, където Танара от Мейпур лежеше върху копринен диван и похапваше плодове от ниската масичка, поставена върху дебел килим пред нея. Абсолютно прозрачната й рокля разкриваше съблазнителни прелести, но мъжът в стаята почти не им обръщаше внимание.

Този мъж беше дребен и кривокрак: кожата му бе с цвят на кал, беше облечен в кожи. Плоското му, сбръчкано, маймунско лице бе изрисувано с ивици и кръгове в червено и черно. Дългата му черна коса бе сплетена на мазни плитки, а на врата му висеше огърлица от човешки зъби. От него се носеше силна воня на потни кожени дрехи и немита човешка плът. Той беше вигур, един от онези жестоки и варварски номади от далечния североизток, отвъд морето Вилайет.

Дребосъкът седеше на пода с кръстосани крака и не откъсваше очи от тънката струйка дим, издигаща се от мангала на триножника пред него. Вълнистата синкава колона се извисяваше на два фута от източника си, после се разсейваше и се смесваше със сплетените арабески. През цялото време мъжът потропваше бързо с пръсти по

малък барабан, не по-широк от един фут, който държеше с другата си ръка.

Най-накрая бързото барабанене престана.

— Какво виждаш, Татур? — попита йедката.

— Той идва — обяви шаманът и висок, напевен глас. — Онзи, когото търсиш, е наблизно.

— Как така? — гневно попита лейди Танара. — Везиз шах има бдителна стража и такъв подозрителен мошеник не може да влезе.

— Независимо от това, той приближава — изхленчи Татур. — Духовете не лъжат. Ако не избягаш, той скоро ще застане пред теб.

— Трябва да е влязъл предрешен във Вакла — замисли се Танара. — Какво ще правя, ако ме нападне? Твоят господар, онзи, чисто име не бива да се споменава, ще ми даде ли някакви средства, с които да се справя с него? — В гласа ѝ се усещаше паника, а ръката ѝ опипа красиво оформеното ѝ гърло.

— Волята на онзи, чието име не бива да се споменава, е да постигнеш успех в своята мисия — каза провлачено вигурът. Бръкна в палтото си от овча кожа и извади малка морава стъкленица.

— Една капка от това във виното му — каза той — ще го умъртви за три дни.

— Това е добре. Но варваринът е предпазлив. Както разбрахме в Канирия, подозренията му се събуждат от едно нищожно намигване. Ами ако открие упойката и откаже да пие?

Татур извади и друг предмет; малка кесийка от мека кожа.

— В такъв случай това ще го събори само ако го помирише.

— Какво е то?

— Прах от жълт Хитайски лотос. Използвай го само в краен случаи. Защото, ако се върне към теб, ще изпаднеш в несвяст. А ако вдишаш по-силно, можеш да умреш.

— Това е добро, но не е достатъчно. Ако господарят ти наистина очаква да се изправя срещу кимериеца, трябва да ме снабди с последни средства за бягство, ако попадна в капан. Другите може и да подценяват кимериеца, но не и аз. Твоят господар може да го направи, а освен това ми е длъжник за минали услуги.

Едва забележима усмивка нагъна бръчките по лицето на Татур.

— Онзи, чието име не бива да се споменава, наистина каза, че с теб трудно се прави пазарлък. Ето. — Извади един предмет, който

приличаше на прозрачно яйце. — Счупи това в час на нужда и ще получиш помощ от други измерения.

Танара огледа трите предмета.

— Добре — каза най-накрая. — Препусни към Аграпур и кажи на краля, че аз ще чакам Конан тук. Ако всичко мине добре, той ще получи врага си. Ако не, ще му трябва нов агент. Побързай и сбогом!

Няколко минути по-късно шаманът Татур, възседнал малко, рошаво хирканско конче, препусна в нощта през пясъците в неуморен галоп.

Нощта бе прохладна и спокойна. Капитанът на стражата при главната порта се протегна и се прозя. От малката караулка на площада пред портата той можеше да види двамата копиеносци, патрулиращи по парапета над двете крила на вратата. Двамата с алебарди на бойниците над входа стояха нащрек в безупречна стойка мирно, лунната светлина се отразяваше върху техните полирани ризници и островърхи шлемове. Нямаше никакъв повод за притеснения — един удар по гонга до капитана щеше мигновено да доведе и отрядите от казармите. Въпреки всичко губернаторът бе наредил стражата да се удвои и те да бъдат още по-внимателни от обикновено.

Капитанът се чудеше по повод тази заповед. Дали Везиз Шах наистина се страхуваше, че фортът ще бъде атакуван като отговор на пленяването на зуагирския вожд? Е, нека пустинните плъхове дойдат! Ще им разбият главите в стената, докато стрелците ги набучват със стрели! Губернаторът сигурно остарява и започва да отдава твърде голямо значение на кошмарите си. Нека си почива без страх, защото той, Акеб Ман, е на стража!

Луната бе затулена от облаци. Акеб Ман примигна и се взря по-внимателно. Какво ставаше? Стори му се, че двамата стрелци на стената са приседнали за момент. Във всеки случай сега отново бяха на местата си и се разхождаха с обичайната равномерна крачка. Май щеше да е по-добре да отиде да провери тези мързеливи изчадия! Ще ги накаже с тричасов караул на пустинното слънце, ако наистина са се опитали да изклинчат от дежурството си...

Той се надигна и преди да отвори вратата, още веднъж огледа площада. Точно в този момент облаците се отдръпнаха и луната засия с пълна сила. Акеб Ман зяпна от изумление. Вместо островърхи шлемове и униформи, стрелците носеха кафии и халати!

Зуагири!

Как се бяха вмъкнали вътре, само един дявол знаеше. Акеб Ман грабна чукчето, което лежеше до гонга и понечи да бие тревога.

Вратата на караулката се разби с трясък и падна в облаци от трески и прах. Акеб Ман се завъртя и посегна към ятагана си, но замръзна в удивление, когато видя мъжа срещу себе си. Той не беше облечен в бяло пустинен ездач, а гигантски западен воин с черна мрежеста ризница и с меч в ръка.

С вик от страх и ярост туранецът замахна ниско, като мислеше да изкорми противника си. С бързината на светкавица гигантът избегна острието и замахна надолу с меча си. Свистящият удар събори Акеб Ман на пода, а кръвта му бликна като фонтан. Гръдната му кост бе разсечена на две.

Конан не губи време да злорадства. Всеки момент някой любопитен пазач можеше да покаже глава през прозорците на казармите или някой замръкнал гражданин можеше да мине покрай тях. Големите, обковани с желязо порти се отвориха и през тях се изля бърз и безшумен поток от номади в бели халати.

Конан бързо издаде заповедите си. Говореше тихо, но думите му стигнаха до ушите на всички.

— Двама души с факли да подпалят казармите. Триста стрелци с много стрели да легнат ниско и да покосят войниците, които ще изтичат навън. Останалите да нападнат форта с факли и мечове. Палете и убивайте, вземайте всякаква плячка и пленници. Дръжте се един до друг. Не се разделяйте на групи, по-малки от двадесет души. Табит, вземи твоите петдесет воители и елате с мен. Към двореца на губернатора.

Със заповеднически жест Конан освободи подглаватарите си и махна на петдесетте, които следваха в тръс дългите му скокове. Димните факли зад тях осветиха площада, когато подпалвачите се прокраднаха към казармите на стражата. Другите групи изчезнаха в различни посоки. Въоръжените защитници бяха пометени от военната хитрост на Конан и вече нямаше да има силна съпротива. Мършавите разбойници облизаха устни в очакване за плячка и отмъщение: спуснаха се по тихите улици със заредени стрели, а ножовете и копията им блестяха на лунната светлина.

Конан поведе хората си право към целта. Възнамеряваше най-напред да спаси Ийн Алал. Нещо повече, той беше заинтригуван от разказа за красивата йедка. Тук, помисли си той, може да се намери достатъчно ценна награда, която да задоволи вкуса му. Красивите жени винаги бяха едно от слабите му места, а въображението му пламна от описанието на Адрашир. Ускори ход, загледан с тлеещи очи в мрачните порти и тъмните улички, покрай които минаваше.

Когато излязоха на централния площад. Конан промърмори късо варварско проклятие. Четирима стражи крачеха по двойки пред медната порта на двореца. Разчиташе да залови губернатора с изненада, но това вече не беше възможно. Завъртя огромния си меч и хукна по паветата, с които бе покрит площадът. Скоростта му беше такава, че един от копиеносците падна по хълбок, преди другите да успеят да се опомнят. Воините на Конан изостанаха на двадесет ярда. Не можеха да догонят летящия кимериец.

Двама копиеносци замахнаха с оръжията си към широките му гърди, а третият вдигна рог към устните си и нададе ревящ сигнал. Тон набързо бе прекъснат от добре насочена зуагирска стрела, която прониза мозъка на сигналиста. Рогът падна със звън на земята.

Конан парира ударите на копията с жестоко завъртане на меча си, което отсече остриетата и на двете оръжия. Със злобно мушкане той набучи единия си противник върху дългото острие. Туранецът изхърка и се просна върху другия пазач. Мечът на втория се завъртя към главата на кимериеца, но не улучи, удари се в паветата и от тях изхвъркнаха искри. В следващия миг мъжът бе надупчен със стрели. Той падна със стон. Ризницата му издрънча.

Пламнал от злобна жажда да убива, Конан скочи напред и опита да отвори медната врата. Нямаха време. Като чуха пронизителния рев на рога, хората показаха глави през прозорците по площада. По някои от покривите се появиха стрелци: трябваше да проникне в кулата, преди враговете му да успеят да организират защитата.

Вратата се отвори под удара на силното му рамо. Конан остави десет от хората си да отразят евентуално нападение в гръб и поведе останалите навътре.

С дрънкане на ризници и блясък на мечове десет войници в белите тюрбани на Имперската гвардия излязоха от портата и се втурнаха към него. Бойният вик на кимериеца раздра въздуха. Той и

хората, които го следваха, приближиха към враговете. Много криви ножове и къси копия намериха целта си в туранските тела, но блестящите ятагани също нанесоха тежки поражения. Най-кървавата стихия обаче бе предизвикана от дългия меч на Конан. Той скачаше, сечеше и мушкаше с ярост на тигър и със скорост, която замъгляваше взора на противниците му. За няколко минути десетте туранци паднаха в локви от кръв, а осем мълчаливи фигури в окървавени халати останаха да лежат като доказателство за ефективността на яростната защита.

Конан хукна към втория етаж, вземайки по четири стъпала наведнъж. Знаеше, че на този етаж се намират покоите на губернатора. Спря и даде бързи заповеди на хората си:

— Десет от вас да потърсят ключовете от подземията и да освободят Ийн Алал. Останалите, вземайте всякаква плячка, каквато можете да носите. Аз ще ида на гости на губернатора.

Когато зуагирите, с викове и смях, се втурнаха надолу по стълбите, Конан с мощен ритник разби вратата от сандалово дърво пред себе си на трески. Бързо и безшумно премина по меките килими на пода и спря наред път. От другата страна на вратата пред себе си чу как един женски глас се извисява в ядосан вик.

Веждите на Конан се събраха: той се намръщи. Вдигна тежката маса и я хвърли срещу новата преграда. Недодяланото оръжие разби вратата с мощен удар. Той блъсна встрани останките от мебела и влезе.

До една маса наред осветената стая стоеше висок, силен мъж на средна възраст. Конан разпозна Везиз шах по описанията, които беше чувал. Върху килимите на пода бяха разположени копринени дивани и маси, отрупани с деликатеси. Върху една от масите почиваше бутилка вино с два пълни бокала.

На дивана лежеше жена. Когато погледна към нахлуващия варварин, в големите ѝ тъмни очи нямаше и следа от страх. Конан трепна. Това беше момичето, което го заговори в Канирия и едва не го прати на сигурна смърт!

Но сега нямаше време да обмисля подобни въпроси. Губернаторът изруга, извади покрития си със скъпоценни камъни ятаган и тръгна с котешки стъпки към кимериеца.

— Смееш да нахълтваш в покоите ми, ти, окървавен негоднико!
— озъби се той. — Чух, че пак си тръгнал да скиташ и се надявах

дивите коне да ти откъснат краката. Но тъй като...

Втурна се напред с бърз дъговиден удар. Много мъже щяха да се объркат от думите му и нямаше да усетят как това свистящо острие ще пререже гърлото им, но пантерската мощ на варварските мускули спаси Конан. Той парира удара с дръжката на меч си и замахна с яростен контраудар. При размяната на удари и мушкания той скоро разбра, че се е изправил срещу един от най-опитните бойци, с които се бе срещал някога.

Но никой цивилизован фехтовач не можеше да се сравнява с уменията и скоростта на Конан, закоравял във войни и битки срещу врагове от целия свят още от детството си. Само бойният опит, който бе натрупал като наемник, го бе направил по-добър с меч от всеки обикновен воин. Уменията бяха затвърдени в мозъка му в безкрайни, кървави схватки по далечни бойни полета. Освен това той притежаваше светкавичната бързина на първобитен варварин, останала непритъпена от удобствата на цивилизацията.

Докато дуелът продължаваше, Везиз шах започна да се уморява и очите му се изпълниха с ужасен страх. С внезапен вик той хвърли ятагана си в лицето на Конан и хукна към стената. Там треперещите му пръсти опипаха повърхността, сякаш търсеха пружина, която да отвори таен изход.

Конан завъртя черната си грива и избегна оръжието. В следващата секунда ръката му се уви около врата, а коляното му се заби в гърба на туранския емир. Гласът му бе ужасяващ шепот в ухото на Везиз шах.

— Куче, помниш ли как хвана десет от моите афгулци — когато командваше един ескадрон в Секундерам? И как изпрати осолените им глави в буркани с пожелания за приятно угощение? Времето ти дойде. Гний в Ада!

Кръвожадният кимериец бързо се надигна и заби коляно в гърба на врага си. Гръбнакът на туранеца изпука като суха клонка. Безжизненият труп се строполи на пода. Изпотен и запъхтян, Конан се обърна към жената на дивана.

Танара не се помръдна по време на битката. Сега тя се изправи, очите ѝ грееха, вдигна ръце и безстрашно приближи към Конан, без да обръща внимание на окървавения меч в ръката му. Кръвта във вените му се разбушува от тази гледка.

— Ти си истински мъж! — прошепна тя, притискайки се в грубата му ризница и увивайки ръце около мускулестия му врат. — Никой друг не би могъл да убие Везиз шах. Радвам се, че ти го направи. Той ме принуди със заплахи да дойда тук и да се подчинявам на прищевките му.

Конан усети горещия устрем на развълнуваната си кръв. Ако беше по-млад, щеше да прегърне жената, без да мисли за последствията. Но сега се надигна предпазливостта на дълго трупания опит. Той изръмжа предупредително.

— Беше облечена другояче, когато се срещнахме в Канария — каза той, хвана двете ѝ китки в голямата си лапа и я дръпна силно на дивана до себе си. — Разкажи ми историята за онази засада и за твоето участие в нея. И сега никакви лъжи, ако искаш да ти се размине!

Тъмните очи под дългите мигли го погледнаха без страх. Добре оформената ръка нежно се измъкна от хватката му и взе от масата бокал с вино. Подаде му го и си пийна от другия. Действията ѝ бяха оцветени от увереността на красива и умна жена.

— Сигурно си жаден след убийството. Пийни си от това вино. То е най-доброто от избата на Везиз шах. Пий и ще ти разкажа историята, за която ме попита.

Конан погледна към чашата, а мелодичният глас на Танара започна:

— Аз съм Танара, йедка или благородна дама от Мейпур. Крал Йездигерд великодушно ме назначи за свой агент — очите и ушите на краля, както ни наричат в Туран. Когато се разчу, че ти си тръгнал на самотно пътешествие, аз бях изпратена да надзиравам работата на глупавите наемници, ангажирани от агента ни в Тарантия. Предполагам...

Конан захвърли чашата см на пода и се обърна вбесен към жената. Беше помирисал виното, беше го докоснал с език и остриите му варварски сетива му подсказаха каква заплаха се спотайва в чашата. Дългата ѝ черна коса се уви около огромната му ръка.

— Аз ще те надзиравам, уличнице! — изрева той. — Мислех...

Танара посегна зад гърба си и хвърли в лицето праха от жълтия лотос. Конан се дръпна назад, кашляйки и подсмърчайки, и пусна косата на Танара. Сдържайки дъх, тя се отдалечи от него и се изправи.

Конан захърка силно и се просна на дивана.

Танара кимна доволно. През следващите два-три дни той щеше да е неподвижен като каменна статуя. Сега бяха нужни бързи действия.

Надигна се мърморене, което привлече вниманието ѝ. Отиде до прозореца, огледа площада и пусна завесите. Дръпна се назад, стресната от гледката. Къщите горяха, подпалени от беснеещата зуагирска орда. Разнасяха се писъците на пленените жени и ругатните на воините. Бели, призрачни сенки летяха насам-натам. Не се виждаше войска. Очевидно Конан беше влязъл във форта не сам, както тя си мислеше, а в компанията на пустинните вълци.

Тя бързо се опомни. Опитен шпионин, тя вече съставяше план как да се спаси и да изпълни целите на краля. Грабна бяла роба от един шкаф и я наметна. Въоръжи се с дълга кама със златна дръжка. Блъсна встрани осакатения и изцъклен труп на последния губернатор и бързо потърси пружината, активираща тайната врата.

Една част от стената се завъртя със скърцане и в отвора се разкри спираловидна стълба, водеща надолу. Върна се до дивана, където лежеше изпадналият в безсъзнание Конан. Сграбчи го под мишниците и го издърпа през тайната врата, напрягайки мускулите си до крайност, за да помръдне този огромен товар. Задейства пружината отвътре, затвори вратата и остави кимериеца на стълбите. Той лежеше и хъркаше като мечка, потънала в зимен сън.

Танара хукна надолу по стълбите. От няколко тесни прореза се процеждаше бледа светлина. На долния етаж тя се озова в малка кръгла стая. Изходът се отваряше по същия начин, както и входът към тайния коридор. Тя натисна копчето и се плъзна навън, запомняйки добре как може да влезе отново.

Фортът представляваше същински ад. Зуагирите бяха извадили съдържанието на избите, бяха се напили бързо с лекомислената безотговорност на диви номади, несвикнали с цивилизованите напитки. Смеещите се факлоносци бяха подпалили всички къщи. Грубо пленени, полуголи жени бяха оградени и подкарани като стадо — с камшици и варварски жестове — към главната порта.

Клането в казармите беше ужасно. Заклещените войници, втурнали се към изхода, налетяха на дъжд от стрели, пуснати от чакащите в засада зуагирски стрелци. Никой от тях нямаше шанс,

заслепени от дима и все още сънени. Стотици надупчени със стрели тела лежаха на камари около развалините от казармите, а овъглените трупове в отломките показваха, че много от тях са били обвити от пламъците, преди да се доберат до вратата и да бъдат посрещнати от стрелите.

Сред вътрешните сгради на форта банди кръвожадни номади все още сечаха останките от Имперската гвардия, които, разбудени от шума, бяха изскочили от пръснатите си из цялото заграждение квартири. Туранските крепости не помнеха такова кърваво клане от десетилетия насам.

Закоравяла от изпитанията и суровия си живот, Танара хукна из тъмните улици. Пътят ѝ беше осветен само от стопяващите се пламъци на горящите къщи. Без да се плаши от труповете, задръстили каналите, тя се стопи в тъмните входове, когато покрай нея премина крещяща зуагирска банда, размахала златната си плячка и подкарала група пленени жени. Когато минаваше покрай малка уличка, тя чу хриптене. Надзърна бързо в мрака и зърна просната фигура. Видя също, че фигурата е с островърх шлем и фино изплетена ризница — отличителните белези на Туранската Имперска гвардия.

Тя изтича в тясното пространство, наведе се и извади кърпата от устата на мъжа. Веднага разпозна Ардашир от Акиф, полузадушен от дима на близките огньовете, но иначе все още жив.

Разряза вървите му и му помогна да стане и да я последва: заглуши ругатните му, като вдигна пръст към устните си. С навиците на стар войник той прие водачеството ѝ без възражения.

Придвижването назад към двореца на губернатора мина безпроблемно. Пияните банди изглеждаха доволни от плячката си и се измъкнаха от форта. Веднъж само те двамата се сблъскаха с двамина зловни, пияни пустинни ездаци, но зуагирите не можаха да устоят на бързите удари от ятагана на Адрашир. Движенията и ударите на кривите им ножове бяха твърде тромави. Оставяйки зад себе си окървавените им тела, двойката стигна невредима до кулата. Промъкнаха се през тайния вход. Адрашир последва неохотно Танара нагоре по стълбите, към мястото, където лежеше Конан.

Разпознавайки врага си, Адрашир изруга и посегна към ятагана си. Танара го хвана за ръката.

— Успокой се! Не знаеш ли, че кралят ще ни обсипе със злато, ако му заведем варварина жив?

Адрашир направи остра забележка за това какво може да прави със златото си крал Йездигерд.

— Свинята опетни честта ми! — извика той. — Аз ще...

— Дръж си езика зад зъбите, глупако! Какво ще стане с теб, когато кралят разбере, че си изгубил цял отряд от безценната му Имперска гвардия, а самият ти си се отървал без една драскотина?

— Хм — замисли се Адрашир, а яростта му се охлади и отстъпи на пресметливостта. Танара продължи:

— Най-опитните ексекутори на краля ще трябва да се съберат на съвет, за да измислят страдания, достатъчно пъклени, за да изкупят всичките злочестия, които той е причинил на Туран. Събери си ума! Нима ще отхвърлиш богатство и благородни почести заради миг на лично отмъщение?

Адрашир все още ръмжеше, но се поуспокои, прибра оръжието си и помогна на момичето да върже ръцете и краката на варварина. Тя надзърна в покоите на губернатора през тайната шпионка и прошепна:

— Ще чакаме до зори. Дотогава зуагирските банди ще си отидат, а ние ще вземем коне от някоя конюшня. Пияните номади сигурно ще забравят някои. Ако пришпорим здраво, за половин ден може да сме далеч от опасността. В този дом ще намерим провизии. Ще препуснем право към столицата и отново ще упоим пленника си по време на пътуването, за да го усмирим. След пет дни той ще лежи в дълбоката кралска тъмница в Аграпур!

Тъмните ѝ очи светнаха триумфално, когато погледна към проснатата фигура на кимериеца.

4. ДВОРЕЦЪТ НА СКАЛАТА

Конан кимериецът бавно дойде на себе си. Виеше му се свят, гадеше му се и гърлото му беше пресъхнало. Последният му спомен бе как седи върху разкошния диван на Везиз шах, губернатора на форт Вакла. Сега откри, че гледа към влажни, мухлясали стени и чу цвъртене на плъхове, докато се надигаше с мъка, за да седне в леглото от изгнила слама. Когато се помръдна, чу звън на веригите, оковаващи китките и глезените му и качени за масивна каменна скоба в стената. Беше гол, като се изключи набедрената превръзка.

Главата му се цепеше. Езикът му беше залепнал за небцето от жажда; мъчеше го ужасен глад. Въпреки пронизващите болки в черепа, той извиси глас в мощен рев:

— Хей, пазачи! Нима ще оставите човек да пукне от глад и жажда? Донесете храна и пиене! Каква е тази проклета адска дупка?

Чу се тропане на крака и дрънкане на ключове. От другата страна на желязната решетка върху вратата на килията му се появи шкембест, брадат тъмничар.

— Значи западното куче се е събудило! Това са подземията в двореца на крал Йездигерд в Аграпур. Ето ти храна и вода. Ще трябва да си напълниш търбуха, за да оцениш сърдечното посрещане, което ти е подготвил кралят.

Тъмничарят пхна през решетките самун хляб и малка кана и после се отдалечи. Пискливият му смях отекна в празния коридор. Гладният кимериец се нахвърли върху хляба и водата. Сдъвка сухия хляб на големи хапки и го прокара с огромни глътки вода. Тук поне не трябваше да се бои от отрова, защото ако кралят искаше да го убие, той щеше да го направи много по-лесно, докато Конан лежеше в безсъзнание.

Размисли върху тежкото си положение. Беше в ръцете на най-безжалостния си враг. На времето крал Йездигерд беше обещал приказни награди за главата на Конан Мнозина се бяха опитали да го заловят. Самият той бе убил няколко от нападателите. Но силната

омраза в сърцето на Йездигерд не отслабна даже когато врагът му грабна короната на Аквилония. Сега, чрез непочтените интриги на една жена, Конан най-накрая се озова в ръцете на безмилостния си противник. Всеки обикновен мъж щеше да се уплаши от ужасните перспективи.

Но не и Конан! Приемайки нещата такива, каквито са, с варварската си упоритост, острият му ум вече чертаеше и отхвърляше планове за това как да се освободи и да обърка кроежите на отмъстителния си похитител. Чу звън от стъпки в другия край на коридора и присви очи.

След груба команда стъпките спряха. През решетките Конан успя да различи очертанятията на десет гвардейци с позлатени ризници, блеснали на светлината на факлите и с криви мечове в ръце. Най-отпред стоеше висок, плещест офицер. Конан позна Адрашир, който говореше с остър, отсечен глас:

— Шапур и Вардан! Вържете здраво варварина и сложете примка на врата му! Стрелци! Готови да попречите на всеки номер!

Двамата войници пристъпиха напред, за да изпълнят заповедта. Единият носеше клон, дълъг шест фута и дебел няколко инча, а другият стискаше здраво въже. Адрашир се обърна към кимериеца. Очите му светеха злобно, а пръстите му трепереха от желание да нападне Конан, но се сдържа с железния самоконтрол на добре обучен офицер. Изсъска:

— Един погрешен ход, варварско куче, и сърцето ти ще стане мишена на стрелците ми! С удоволствие бих те убил и сам, но ти си личното угощение на краля.

Студените сини очи на Конан погледнаха безчувствено побеснелия офицер, а войниците поставиха клона на раменете му, разпериха му ръцете и ги вързаха. Без очевидно усилие Конан сви огромните мускули на ръцете си, така че въжето се опъна докрай в момента на връзването. После тъмничарят отключи веригите на Конан. Кимериецът избоботи:

— Рано или късно, вие, турански кучета, ще получите каквото заслужавате. Ще видите.

Лицето на Адрашир трепна от ярост и той се озъби:

— И ти ще получиш своето, кръвожаден негоднико! Никое мъчение, измислено от човешки ум, няма да е прекалено жестоко,

когато кралските езекутори се захванат с теб. — Той се разсмя с писклив, неудържим смях, който издаде истеричния му нрав. — Но стига сме дърдорили. Последвайте ме, Ваше Величество на червясалата Аквилония!

Направи знак на гвардейците и малката група тръгна по влажните коридори. Вързаният варварин вървеше по средата, понесъл клоната на рамене. Конан беше доста спокоен. Преди беше попадал в много трудни ситуации и все пак бе успявал да се освободи. Беше като вълк, хванат в капан — бдителен — постоянно търсеше начин да обърне ситуацията в своя полза. Не си губи времето да мисли за ужасните мъчения, нито за напразни обвинения срещу враговете си, нито се укоряваше за моментната липса на бдителност, на която се дължеше пленничеството му. Целият му ум, всеки нерв, бяха концентрирани в следващите му ходове.

Витата каменна стълба водеше нагоре. Тъй като никой не заслепи Конан, острите му очи отбелязваха всеки детайл. Подземиата на кралския дворец бяха дълбоко под нивото на земята. Минаха няколко етажа, на всеки от които стоеше гвардеец, въоръжен с меч или пика.

Докато минаваха през тесните прозорчета, Конан на два пъти зърна външния свят. Притъмнялото небе показваше, че или се здрачава, или е рано призори. Сега разбра откъде идва тайнственият плясък, който стигаше до ушите му. Дворецът беше построен в предградията на Аграпур, на скала с изглед към морето Вилайет. Занданите бяха издълбани в сърцето на скалата, чието отвесно лице се къпеше във вълните отдолу. Ето защо Конан успя да види небето през прозорчетата, макар още да не бяха стигнали до долните етажи на самия дворец. Конан запечата всичко в ума си.

Размерите на двореца бяха удивителни. Групата мина през безкрайни стаи с фонтани и разкошни вази. Екзотични цветя пръскаха тежки аромати. Сега стъпките им отекваха под сводестите тавани, но понякога бяха заглушавани от дебелите килими и разкошните завеси. Бронирани войници стояха навсякъде като статуи с неразгадаеми лица и бдителни очи. Великолепието на Изтока цъфтеше тук в пълната си слава.

Групата спря пред две гигантски, позлатени врати. Те се издигаха на цели петдесет фута, а горните им части се губеха в мрака. Тайнствени арабески извиваха змийските си форми по повърхността

на вратите, върху които бяха изобразени дракони, герои и магьосници от хирканските легенди. Адрашир пристъпи напред и почука по златните плочки с дръжката на ятагана си.

В отговор огромните врати бавно се разтвориха. До ушите на Конан достигна тихо мърморене от голямо множество хора.

Тронната зала бе по-обширна от всяка друга, която Конан някога беше виждал — от пищните кралски покои на Офир и Немедия до опушените зали с дървени покриви на Асгард и Ванахайм. Гигантски мраморни стълбове подкрепяха високите колони, забити в покрива, който изглеждаше далечен като небето. Изобилие от светилници, лампи и свещници осветяваха скъпи драперии, картини и завеси. Зад трона се издигаха прозорци от цветно стъкло, затворени след падането на нощта.

Блестящо множество изпълваше залата. Бяха се събрали повече от хиляда души. Имаше немедийци, облечени в туники, прилепнали чорапи и кожени ботуши; офирийци с широки наметала; силни, чернобради шемити в копринени роби; зуагири предатели от пустинята; вендийци с издути тюрбани и прозрачни роби; варварски облечени емисари от Черните кралства в Югозапада. Тук бе даже самотен русокос воин от Далечния Север, облечен в строга черна туника. Той погледна внезапно към Конан, силните му ръце хванаха дръжката на дългия меч, пъхнат в ножницата и оставен пред него на пода.

Някои бяха дошли тук, за да избягат от гнева на собствените си владетели, други като информатори и предатели на родните си страни, а някои като пратеници. Алчният ум на крал Йездигерд никога не се задоволяваше от размерите на разрастващата се империя. Много и нечестиви бяха пътищата, по които той се опитваше да я разшири.

Сигнал на златни тромпети проряза огромната зала. През тълпата се отвори шпалир и малката група, която водеше Конан, тръгна напред. Разстоянието до платформата все още беше твърде голямо, за да може да различи кои са хората, седнали там.

Конан бе пламнал от любопитство. Макар че преди години беше се бил няколко пъти с този източен деспот — като военен вожд на зуагирите, като адмирал на вилайетските пирати, като водач на

химелейските планинци и като хетман на хозаките — той никога досега не беше виждал лично непреклонното лице на своя враг. Докато приближаваше, не отделяше очи от фигурата в златния трон.

Но не успя да забележи как се разшириха сивите очи на русия гигант при внезапното разпознаване. Мощните кокалчета побеляха, когато загадъчният поглед последва огромната фигура на кимериеца по пътя му към трона.

Крал Йездигерд се оказа мургав гигант с къса бяла брада и тънка, жестока уста. Макар че от разврата в туранския двор под очите му се бяха образували торбички и бръчките твърде рано бяха набраздили строгото му лице, мускулестото му, силно тяло бе доказателство за това, че задоволяването на собствените му желания не бе изсмукало огромната му жизненост.

Великолепен стратег и ненаситен грабител, Йездигерд беше удвоил размерите на кралството си, наследено от слабия му предшественик Ийлдиз. Смучеше данъци от градовете-държави в Бритуния и източен Шем. Блестящите му конници разбиха армиите на такива далечни нации като Стигия и Хиперборея. Хитрият крал на Замора, Митридат, бе изгубил граничните си провинции и запази трона си с цената на това, че се унизи на колене пред завоевателя.

Отрупан във великолепието от коприна и сърма, кралят се люлееше върху блестящия си трон с измамното спокойствие на почиваща пантера.

Отдясно седеше жена му. Конан усети как кръвта му кипна, когато я разпозна. Танара! Сластолюбивото ѝ тяло бе обвито с изкусителните роби на туранска благородничка. Диамантена диадема блестеше в сияещата ѝ черна коса. Очите ѝ се заковаха триумфално върху вързаната и обезоръжена фигура на нейния пленник. Тя присъедини смеха си към смеха на придворните около трона, последвал зловец жест от краля.

Задържаният спря пред трона. Очите на Йездигерд блеснаха триумфално. Най-послед държеше в ръцете си човека, който бе избивал войниците му, опожарявал градовете му и потопявал корабите му. Жаждата за отмъщение гореше в него, но той се въздържа, докато гвардейците коленичиха и опряха чела в мраморния под.

Конан не се поклони. Сините му очи горяха с леден огън, той стоеше прав и неподвижен, сблъскал се с туранския крал в битката на

погледите. Всеки инч от тялото му изразяваше незачитане и презрение. Макар и гол, той все пак привличаше вниманието на всички с властното си излъчване. Членовете на блестящата тълпа шептяха слухове за приказните му подвизи. Много го познаваха под други ужасни имена, известни в собствените им далечни страни.

Усещайки напрежението на въжетата, Адрашир вдигна очи. Черна ярост кипна по лицето му, когато видя, че кимериецът не се подчинява на дворцовия етикет. Дръпна яростно връвта, вързана на примка около врата на Конан. По-слаб човек щеше да залитне и да се строполи на пода, но Конан стоеше твърд като скала. Масивните мускули на бичия му врат се издуха. Ръбовете им се забиха в стегнатото въже. После изведнъж се наведе напред и отново опъна, дърпайки въжето назад. Коленичилият Адрашир залитна, строполи се по очи, а бронята му издрънча върху мрамора.

— Не отдавам почит на никое хирканско куче! — Ревът на Конан бе като гръмотевица. — Ти печелиш войните си с помощта на жени. Ти самият можеш ли да въртиш меч? Ще ти покажа как се бие един истински мъж!

По време на кратката си реч Конан отпусна стегнатите мускули на ръцете си, така че въжето се разхлаби. Протегна се и клонът стигна до върховете на пръстите на лявата му ръка. С бързо извъртане той освободи дясната си ръка от примката и вдигна клона пред себе си. После бързо освободи и лявата си ръка.

Адрашир се надигна и се хвърли към него, изваждайки ятагана си. Конан цапардоса шлема на туранеца с единия край на клона. Офицерът се строполи на пода, а тялото му се завъртя като пумпал.

За част от секундата всички останаха неподвижни, поразени от това очевидно магическо постижение. С бойния инстинкт на варварин Конан бързо се възползва от тази пауза. Единият край на клона се изстреля и улучи лицето на един гвардеец. Човекът полетя назад, а лицето му се превърна в каша от кръв и натрошени кости. После Конан се извъртя и хвърли клона към най-близката група гвардейци от другата си страна, точно когато те се надигаха и посягаха към оръжията си. Хората бяха повалени в разбъркана камара.

Гъвкав и бърз като леопард, Конан се наведе напред и вдигна ятагана, които Адрашир беше изпуснал. Двама придворни се опитаха да препречат пътя на кимериеца към подножието на трона на крал

Йездигерд, но той с лекота си проправи път през тях — навлязъл в стихията си, той сечеше и мушкеше. Тръгна нагоре по стълбите към трона.

Докато приближаваше, кралят се изправи да го посрещне, завъртайки ятагана си. Когато Йездигерд вдигна острието, за да парира страхотния десен удар, който Конан насочи към главата му, скъпоценните камъни по дръжката на оръжието блеснаха. Ударът беше толкова силен, че сабята на краля се счупи. Острието на Конан разряза множеството гънки на снежнобелия тюрбан, разсече перата от райска птица и огъна шлема, който Йездигерд носеше отдолу.

Макар че ударът не успя да разсече черепа на краля, както възнамеряваше Конан, той отхвърли туранеца назад. Кралят беше слисан. Падна назад върху облегалката на трона си и прекатури блестящия стол. Крал и трон се търколиха заедно от платформата, надолу по стъпалата от другата страна и върху множеството притичали гвардейци. Сблъсъкът провали атаката им.

Конан, изскочил от кожата си от бойна страст, щеше да се втурне след краля и да го довърши. Но верни ръце издърпаха Йездигерд от мелето: от всички страни се надигнаха мечове и копия, които притиснаха незащитения кимериец.

Ятаганът на Конан се завъртя, изплитайки смъртоносна мрежа от стомана около него. Той надмина себе си в изкуството на фехтовката. Независимо от престоя си в тъмницата и страничните ефекти от упойката, която беше вдишал, той пламтеше от жизненост. Ако трябваше да умре, щеше да умре с меч в ръка и да убива, за да си изсече почетно място в Залата на героите.

Въртеше се във весела ярост. Бърз удар изпрати един противник назад с извадени вътрешности: светкавично мушкане прониза скобите на нечия друга ризница и оръжието потъна в туранско сърце. Тъпчейки, сечейки, помитайки и мушкайки, Конан оставяше след себе си кървав хаос. За миг, завъртайки се като побеснял слон по платформата, той я очисти от всички войници и придворни, освен от онези, които лежах безжизнени в краката му.

Остана само лейди Танара, седнала вкаменена в стола си. С дрезгав смях Конан откъсна блестящата диадема от косата ѝ и я хвърли в тълпата, струпала се около платформата.

Сега войниците напредваха мрачно от всички страни, копията и мечовете им образуваха твърда преграда пред подредената линия от щитовете. Стрелците зад тях зареждаха стрелите си. Цивилните стояха на групички в по-далечните ъгли на тронната зала и зяпаха изумени.

Конан напрегна мускули, завъртя ятагана и се разсмя гръмотевично. По голата му кожа течеше кръв от повърхностните рани по главата, ръката, гърдите и крака му. Обграден и незащитен, даже неговата сила и скорост не можеха да го спасят от промушването с много остри оръжия изведнъж. Перспективата за смъртта не го тревожеше: надяваше се само да повлече колкото може повече врагове в мрака заедно със себе си.

Изведнъж се чу звън на стомана, шуртене на кръв и ярко проблесна леденото острие на дълъг северен меч. Гигантска фигура си просече път през бронираните редици, оставяйки на пода три окървавени трупа. С мощен скок русокосият северняк се хвърли на платформата. В лявата си ръка люлееше чифт тежки, кръгли щитовете от бронз и кожа. Вдигнал ги бе от пода, където ги бяха изтървали жертвите на Конан при първата атака.

— Дръж това! — извика новодошлият и хвърли един от щитовете на Конан. Погледите им се срещнаха. Конан извика:

— Ролф! Какво правиш тук, стара полярна мечко?

— Ще ти кажа по-късно — изръмжа севернякът, сграбчвайки дръжката на другия щит. — Ако оживеем. Ако не, готов съм да се бия и да загина с теб.

Неочакваната поява на този страховит съюзник повдигна още повече духа на Конан.

— Елате тук, чакали — подигравателно извика той, размахал окървавения си ятаган. — Кой ще бъде следващият, който ще предаде душата си на Ада? Атакувайте, по дяволите, или аз ще ви нападам!

Стоманените редици на туранската войска бяха спрели, оформяйки каре около платформата. Двамата гигантски варвари стояха опрели гърбове, единият чернокос и полугол, другият рус и облечен в черно. Приличаха на два кралски тигъра, оградени от страхливи ловци, никой от които не смееше да нанесе първия удар.

— Стрелци! — извика офицерът, обръщайки се към туранските кавалеристи. — Стреляйте така, че стрелите ви да ударят от всички страни.

— Хванаха ни — изръмжа Ролф. — Ех, да имахме здрави ризници от асгардска стомана... А, добре, беше забавно, докато продължаваше...

— Не съвсем — каза Конан. — Виждаш ли онези прозорци? Ето моя план...

Прошепна няколко бързи думи на другаря си, който кимна. Двата гиганти скочиха напред, а остриетата им просветнаха със скоростта на атакуващи змии. Двама гвардейци се свлякоха на пода, потънали в собствената си кръв, а другите моментално се свиха назад, уплашени от яростта на атаката.

— Следвай ме, Ролф! Ще изиграем тези кучета! — изрева кимериецът, удряйки надясно и наляво.

Мечовете на варварите разчистиха кървава пътека. Големият северняк се изви, расичайки и мушкайки, мечът му посичаше туранците като житни стръкове под сърпа на жетваря. Така защитаваше гърба на Конан. Когато Конан се втурна напред, Ролф го последва, а мечът му разшири кървавата пътека, отворена от кимериеца. Гърмящият му бас изпращаше напред звънливите тонове на стари северни бойни песни, а очите му грееха с блясъка на берсерка.

Никой не можа да устои на ужасната им атака. Туранските мечове и копия бяха жадни за кръв, но отскачаха безпомощно от щитовете и пантерската скорост на варварите замъгляваше зора на противниците им. Конан кървеше от множество рани, носията на Ролф беше на парцали, но телата, повалени на пода, говореха красноречиво за яростта на атаката им.

Опряха гърбове в един от големите прозорци. За няколко секунди двамата варвари приеха боя и нанасяха жестоки удари около себе си, за да си разчистят място от няколко фута. Скупчените войници несигурно се отдръпнаха назад. В суеверните им умове това не бяха хора, а непобедими великани, твърди като стомана, възкръснали от мрачните кралства, за да излеят ужасното си отмъщение.

Конан използва този момент със светкавична скорост. Пъстрото стъкло на прозореца се разби на хиляди блестящи, многоцветни стъкълца от удара на ятагана му, който разтвори огромна дупка в него. Захвърляйки мечовете и щитовете си в лицата на враговете си, кимериецът и севернякът скочиха стремглаво към морето на двеста

фута отдолу. Подигравателният им смях продължи да звучи в ушите на гвардейците, които приближиха прозореца.

— Стрелци! Един стрелец, бързо, да стреля по тях! — Гласът на командващия офицер приличаше на отчаян писък. Петима мъже хукнаха напред, всеки въоръжен с мощен, двойно изкривен хиркански боен лък. Мястото покрай прозореца се разчисти и скоро се чу бръмченето на тетивата. После един от стрелците сви рамене и се обърна към офицера:

— Разстоянието е твърде голямо на тази несигурна лунна светлина. Не можем да различим главите им, а те вероятно плуват под вода през повечето време. Задачата надхвърля възможностите ни.

Генералът погледна свирепо, завъртя се и хукна към кралските покои. Йездигерд се беше възстановил от шока. Единствената следа от схватката бе малкият бинт около челото му, частично покрит от тюрбана. Сбитият доклад за станалите инциденти бе прекъснат от силния удар на кралския юмрук по масата. Вазите и каните с вино се разпиляха по пода.

— Посмели сте да се провалите! Окървавените варвари са избягали и сега се подиграват с величието на Туран! Моите войници да не са сукалчета, че не могат да повалят двама души? Всеки десети гвардеец ще умре сутринта, за да се усили смелостта на останалите!

Продължи с по-нисък глас:

— Веднага екипирай два бойни галеона. Варварите сигурно ще се опитат да откраднат някоя лодка и да прекосят морето. Ще ги изпреварим. Нека тези кораби са добре снабдени с провизии; екипажът им да се състои от най-добрите ми моряци и войници. Вземи най-яките роби за гребци. Когато хвана тези кучета, те ще изтърпят мъчения, равняващи се на хиляди смърти в стаите за мъчения в Аграпур!

Той се разсмя от зловещата перспектива и направи властен жест на генерала си. Последният хукна навън, проправи си път сред тълпата в тронната зала и се зае да изпълнява заповедите на господаря си.

Рибарят Косру седеше търпеливо върху планшира на едномачтовия си кораб и кърпеше мрежата си, скъсана следобед от удара на огромна есетра. Прокле лошия си късмет, защото това беше хубава мрежа. Струваше му две златни монети и обещание за петдесет

фунта риба към шемитския търговец, от когото я купи. Но какво да направи един беден, гладуващ рибар? Трябваша му мрежи, за да си вади прехраната от морето.

Да, ако това бяха единствените неща, необходими за него и семейството му! Но той трябваше да работи усилено, за да плаща данъците, наложени от краля. Вдигна очи към двореца, очертал се на лунното небе. В тях се четеше отровна, тайна омраза. Палатът беше кацнал на скалата като гигантски лешояд от злато и мрамор. Кралските бирници имаха гъвкави камшици и не изпитваха угризения, когато ги използваша. Подутините и белезите от стари рани по гърба на Косру му напомняха за неправдите, които бе изстрадал, когато в плитчините нямаше риба.

Изведнъж корабчето се надигна, едва не го събори. Косру скочи на крака, а очите му изскочиха ужасени от орбитите си. Огромен, полугол мъж се покатери на борда; черната му, грубо подстригана коса бе рошава и мокра. Косру го оприличи на някакъв морски демон, излязъл от неznайни дълбини да прокълне душата му и да разкъса тялото му.

За момент привидението просто седна на една седалка, поемайки си дълбоко дъх. После проговори на хиркански, макар и със силен варварски акцент. Косру си поотдъхна, защото легендите описваха демоните като същества, лишени от дар слово. Но все още трепереше, изправен пред тлеещите очи и свирепата външност на гиганта. Ужасът му се удвои, когато още една фигура, златокоса и облечена в черно, последва другата на борда. Златокосият имаше в колана си широка кама.

— Не се страхувай, моряко! — изгърмя чернокосият гигант. — Не искаме кръвта ти, само кораба ти. — Извади от превръзката на пояса си блестяща диадема и му я подаде. — Ето ти добра цена, че и отгоре. С това украшение можеш да си купиш десет като този. Съгласен ли си... или...?

Присви заплашително дебелите си пръсти. Косру, със замаяна глава, кимна и грабна диадемата. Със скоростта на уплашена мишка той припна към малката лодка, завързана в задната част на корабчето и загреба с отчаяна скорост.

Странните му клиенти не си губиха времето. Бързо вдигнаха платното и то се развълнува от освежаващия бриз. Спретнатото

корабче набра скорост и се отправи на изток.

Косру сви озадачено рамене. Спря да гребе само за миг, колкото да погледне приказната диадема, чиито скъпоценни камъни блестяха на лунната светлина като водопад от разплискан бял огън.

5. МОРЕ ОТ КРЪВ

Вятърът духаше силно. Ревналата вихрушка изхвърляше солени пръски от вълните. Конан Кимериеца пое дълбоко дъх в мощните си гърди, наслаждавайки се на усещането за свобода. В съзнанието му нахлуха, много спомени от преди, когато той, като главатар на пиратите от морето Вилайет, помиташе пристанищата с кървави мечове и оставяше туранските градове в димни руини.

Вилайет още беше хирканско море, където господстваха бързите бойни галеони на туранския флот. Някои по-смели търговци от по-малките страни на североизточния бряг въртяха дребна търговия, но пътят на търговците през бурните вълни бе изпълнен с опасности. За никой турански капитан не бе необходимо извинението на войната, за да се качи на борда, да ограби и да потопи чуждестранен плавателен съд, ако му хрумнеше да направи това. Извинението беше просто заплаха за интересите на господаря на Туранската империя.

Освен алчния турански флот, тук се криеше и друга голяма опасност — пиратите!

Разнородна орда от избягали роби, престъпници, свободни моряци и скитащи авантюристи, всичките изпълнени с еднаква жажда за злато, непризнаващи цената на човешкия живот, те плаваха из водите на това огромно вътрешно море и превръщаха дори туранското корабоплаване в рисковано приключение. В лабиринтите от острови на юг и на изток се криеха тайните им пристанища.

Междусобните борби често отслабваха силите им, за удоволствие на туранския крал, докато един ден сред тях се появи странен варварин от Запада, със сини очи и гарванова коса. Конан отстрани враждуващите капитани и хвана в своите ръце главатарските юзди. Той обедини пиратите и ги превърна в страховито оръжие, насочено към сърцето на Туран. Конан се усмихна на спомените от доброто старо време, когато името му бе проклятие за вилайетските пристанища, а в храмовете се носеха молитви и се правеха заклинания против него.

Корабчето беше спретнато и добре построено. Острият му нос пореше водата като ятаган, а единственото му платно се изпъваше стегнато от вятъра. Бяха се отдалечили почти на двадесет часа от Аграпур. Конан предположи, че скоростта им е по-голяма от тази на туранските бойни кораби. Ако вятърът спреше обаче, щяха да имат проблем. Само със собствените си усилия никога не можеха да достигнат скоростта на галеон, задвижван от опитни роби-гребци. Но вятърът не отслабваше и умелата ръка на Ролф насочваше малкия плавателен съд напред, сякаш искаше да измъкне от него всичко, на което е способен.

Ролф разказваше дълга история за скиталчествата и приключенията, които го бяха довели до Аграпур:

— ... и ето ме, беглец както от родния ми Асгард, така и от Туран.

— Защо се присъедини към мен? — попита Конан. — Беше се настанил удобно в туранския двор.

Ролф изглежда се обиди.

— Да не мислиш, че съм забравил времето, когато ми спаси живота в онази битка с хиперборейците в планините Грааскал?

Конан се усмихна.

— Така беше, нали? След толкова битки бях забравил. — Засенчи очи и погледна към непрекъснатата синя линия на хоризонта. — Не се съмнявам, че поне два от бойните галеони на Иездигерд са по петите ни — мрачно каза той. — Негодникът сигурно изгаря от желание за отмъщение. Съмнявам се, че скоро ще забрави как му оскубахме брадата.

— Вярно — изръмжа Ролф. — Надявам се този хубав ветреца да се задържи, иначе скоро ще ни се наложи да се хванем гуша за гуша с галеоните му.

Будният ум на Конан вече обмисляше друга тема.

— Когато бях с Червеното братство — започна да размишлява той, — този район беше най-сигурният; тук лесно можеше да хванем някой дебел търговец от Султанпур или от Каваризм. Да, но онези търговци се биеха добре; понякога морето почервяваше от нашата и от тяхната кръв, преди да се сдобием с плячката. Някои от пиратските кораби трябва да са наблизо. — Зорките му очи продължиха да оглеждат безкрайната синя шир.

Замръзна като лъв, съзрял жертвата си и протегна ръка от щирборда^[1].

— Ролф, имаме си компания! Онези жълти платна могат да означават само едно — пират. Можем да пуснем нашето платно и да ги изчакаме; ако искат, могат да ни изпреварят за половин час!

Той впери очи в приближаващия кораб и зачака, външно спокоен и неподвижен.

Конан чу премерените удари на веслата, скърцането на рейките, виковете на боцманите и с удоволствие вдиша миризмата на смола. На половин кабелт от тях се показва малък ветроходен галеон; жълтото му платно пламтеше на следобедното слънце. Черният флаг на Братството се развяваше от мачтата му. Конан и Ролф загребаха към пиратския кораб.

По борда се струпаха множество лица. Много бяха украсени с шарени кърпи. Някои предпочитаха източните тюрбани; други носеха шлемове от стомана или бронз. Няколко темета бяха обръснати и съвсем голи с изключение на един-единствен дълъг кичур. Глъчката и врявата утихнаха. Студени, жестоки очи оглеждаха подробно двамата непознати в корабчето.

Малкият съд се удари от едната страна на по-големия кораб. Отгоре пуснаха въже. Конан и Ролф се покатериха чевръсто като опитни моряци. Излезли на борда, те се озоваха в центъра на полукръг от любопитни пирати. Всички крещяха въпросите си в един глас. Сред тях Конан разпозна няколко, които го бяха следвали в миналото. Изрева:

— Кучета, не ме ли познавате? Толкова ли ви е къса паметта, че трябва да ви припомням името си или пък очите ви са се замъглили от старост?

Няколко мъже от тълпата се дръпнаха назад, преbledнели, като го разпознаха. Един, с лице като платно, въздъхна:

— Призрак, в името на Тарим! Ерлик, спаси ни! Това е старият ни адмирал, излязъл от гроба да ни преследва! — Макар че беше ветеран, посивелият пират очевидно беше ужасен, когато посочи към Конан. — Ти умря преди много години, когато вампирите от Колчианските планини нападнаха екипажа ти, докато бягахте от

туранците, след като бяхте отмъстили на Артабан от Шапур. Върви си, дух, или всички ние сме обречени!

Конан се разсмя звучно. Весело плясна по бедрото си, извади камата на Ролф от ножницата и я хвърли на палубата, така че върхът ѝ потъна на няколко инча в дъските, а дръжката ѝ потрепери. После измъкна оръжието.

— Да не си си изгубил сетивата, Артус? — изрева той. — Може ли призрак да направи такъв белег върху палубата? Ела, човече, жив съм като всички вас и ако не ми вярвате, ще разбия няколко глави, за да го докажа! Избягах и от вампирите, и от туранците, а какво ме сполетя след това, не е ваша грижа. Сега познахте ли ме?

Старите последователи на Конан се събраха развеселени около гигантския кимериец, стискаха му ръката и го потупваха по гърба. Хората, които никога не го бяха виждали, се струпаха заедно с другите. Пламнали от любопитство, те искаха да видят човека, чието име се беше превърнало в легенда, а много хора още разказваха за фантастичните му подвизи на гуляите в спокойните вечери.

Изведнъж остър глас раздра врявата.

— Стой на място! Какво става? Кой са те? Казах ви да ми ги доведете веднага, щом ги хванете!

Един висок мъж, с лека ризница, стоеше на мостика и биеше с юмрук по перилата. Около главата му бе увита яркочервена кърпа. Лошо лекуван белег от окото до брадичката обезобразяваше дългото му, тясно лице.

— Това е Конан, капитане! — извика старият Артус, помощник-капитанът. — Старият ни адмирал се завърна!

Капитанът присви очи, сякаш искаше сам да се увери в думите на стареца. Злобен пламък проблесна в тези очи, когато той различи бронзовата фигура на кимериеца. Отвори уста да каже нещо, но Конан го пресече.

— Не се ли радваш да ме видиш, Йанак? Помниш ли как те изритах от флота, защото си присвои плячката, която принадлежеше на всички? Как си успял да измамиш хората и да станеш капитан? Сигурно за Братството са настанали тежки дни!

Йанак изсъска:

— Заради това, варварино, ще те обеса за петите и ще те опека на корабния огън! Аз съм капитанът и аз давам заповедите тук!

— Може и да е така — изръмжа Конан. — Но аз все още съм член на Братството. — Огледа се предизвикателно и никои не отрече твърдението му. — Искам си правата съгласно устава. Правото на всеки член от братството да се бие с капитана на кораба, за да стане капитан в капитански дуел.

Подхвърли камата на Ролф и пак я хвана. Тя беше страхотно оръжие с широко, осемнадесетинчово острие, но все пак не беше меч. Той и Ролф бяха захвърлили мечовете си, за да доплуват до кораба, така че камата оставаше единственото им оръжие.

Екипажът се размърмори, защото всички знаеха, че в такъв дуел Конан ще трябва да се бие с оръжието, което има в момента, а Йанак можеше да избере каквото си поиска. Бронята на Йанак също щеше да му даде голямо предимство.

— Това е лудост, Конан! — Артус дръпна лакътя на кимериеца. — Йанак ще те насече на парчета. Виждам съм го как се бие с трима разярени пияници едновременно. Повали ги и тримата. По-добре да го свалим и да те изберем за капитан. Всичките ти стари другари ще застанат на твоя страна.

Конан поклати глава и изръмжа:

— Половината екипаж не ме познава и ще се противопостави на това. Хората ще се разделят на групи и силата ни ще отслабне. Не, всичко трябва да стане по традиционния начин.

Няколко моряци вече разчистваха пространство около мачтата. Йанак приближи с радостна усмивка върху белязаното си лице, а ръката му опипа дръжката на гъвкавия и остър прав меч. Това беше оръжие, изковано от майстор — личеше си по ярко блесналото му острие и острите като бръснач ръбове, по заострения като игла връх.

Конан стисна здраво камата си и тръгна към мачтата. Широкият кръг с диаметър шест ярда вече бе начертан с въглен върху палубата около мачтата. Правилата на боя бяха прости. Противниците трябваше да се бият в кръга. Всички номера бяха позволени. Битката щеше да се води до смърт или докато един от дуелистите получи лоша рана и не можеше да продължи. В този случай просто щяха да го изхвърлят зад борда. Ако един от бойците излезе от кръга, зрителите веднага щяха да го блъснат вътре.

В мига, когато Конан влезе в кръга, Йанак подскочи напред, разсичайки въздуха със свистящ удар. Но варваринът бе твърде опитен,

за да се остави да го изненадат. Той скочи настрани, а Йанак се спаси от промушването на камата в хълбока, като в последния момент завъртя тялото си настрани. След това той се движеше по-предпазливо, макар да беше ясно, че всички предимства са на негова страна. Продългият обхват на оръжието му почти компенсираше силата и ръста на Конан. От време на време той захващаше внезапна атака, подкрепена с кръсъци и ругатни, но мълчаливият кимериец парираше или с лекота избягваше ударите и продължаваше да обикаля в кръг около мачтата. Конан не обръщаше внимание на подигравките на пиратския капитан, не обръщаше внимание и на увещанията му да застане срещу него и да се бие.

После Йанак опита да му скрои номер. Конан и той временно бяха застанали от едната страна на мачтата. С цялата сила на мощните мускули на краката си капитанът подскочи силно нагоре и в същото време опита да порази откритата глава на кимериеца.

Но инстинктите на Конан задействаха светкавичните му рефлексии. Вместо да отстъпи, той скочи напред. Острието на Йанак изсвистя безпомощно надолу зад гърба на варварина, а Конан заби ножа си до дръжката в корема на врага си, разпорвайки скобите на ризницата с внезапната сила на удара си. Пиратът падна на палубата, проклинайки, задавен от кръв. Мечът му издрънча. Конан се наведе и хвана тялото. Със страховтна сила той вдигна трупа над главите на екипажа и го хвърли в морето. Взе падналия меч и огледа редиците със студени очи.

— Сега, кой е капитанът, смелчаци?

Виковете „Конан!“ биха задоволили всяко съмнение. Конан отпи от опияняващото удоволствие на новоспечелената си власт. После гръмотевичният му глас ги призова да запазят тишина.

— Към платната и веслата, недодяланици! Един да отиде на мачтата като съгледвач! Самият Йездигерд е по петите ми. Но ние ще го поведем в едно весело преследване, в името на Кром!

Екипажът бе изненадан от вестта, че свръхврагът им е наблизил. Но непоколебимата им вяра в Конан не беше отслабнала и помете всички опасения. Мнозина си спомняха как се биеше кимериецът и как успяваше да се измъкне от почти невъзможни ситуации. Легендите за тези подвизи се разказваха постоянно сред другите членове на екипажа.

Конан скочи върху мостика с един мощен скок и извика:

— Вдигнете платната! Курс на югоизток!

Мъжете се подредиха в редици и запяха енергични моряшки песни. Жълтото платно се опъна от вятъра. Пиратът на щурвала напъна мускули, завъртя водещото весло и насочи изящния кораб по курса. Той полетя на изток, понесен от вятъра, сякаш беше сърна, подгонена из хълмовете.

— Значи мислиш, че съм луд, Артус? В името на Кром, надявам се и Йездигерд да си помисли същото!

Сърдечният смях на Конан отекна в добре подредената каюта, когато той се опъна в стола с голяма чаша вино в ръка. Конан небрежно си присвои гардероба на предшественика си и се облече с шарената носия на вилайетски пират — алени шалвари, ярки моряшки ботуши, жълта риза с широки ръкави от фина вендийска коприна и широк, многоцветен пояс. Костюмът се допълваше от червена кърпа на главата. В пояса пъхна дълга кама с красиво изваяна дръжка от слонова кост.

Ролф и Артус, помощник-капитанът, се излежаваха в компанията на Конан, докато галеонът бързо пореше водите на вътрешното море. Старият пират остави бокала си на масата със сбърчено чело.

— Не, Конан, познавам те твърде добре. Но ми се струва доста безразсъдно да се втурнеш право в зъбите на туранците. Хората са опиянени от самоувереност и не се замислят за факта, че Йездигерд ще поведе поне два големи бойни галеона. Достатъчно стар и трезвен съм, за да спра и да се замисля. Какви са намеренията ти?

С внезапна тържественост Конан стана и отиде до позлатения дървен шкаф. Отвори го и извади пергамент. Това бе карта на водите, през които плаваха сега.

— Ето нашата позиция. Йездигерд е напуснат Аграпур преди четири дни. Туранските кораби са в свободно търсене. С тяхната ниска скорост преценявам, че сега се намират някъде тук. — Посочи едно място на картата. — Със сегашния си курс и скорост ще се срещнем с Йездигерд някъде край архипелага Зхурази.

— Зхурази, а? — промърмори Артус. — Това са опасни води. На картата не са отбелязани дълбочините. Разумните хора отбягват

проклетия архипелаг. Някои казват, че е населен с демони и чудовища от тъмните кралства. Загубен си, ако стъпиш на бреговете му.

— Загубен, приказки! — изръмжа Конан. — Едно време прекарах едно денонощие на северния голям остров. Край скалите живее едно племе от жълти диваци. Много си изпатих, докато ги убедя да не ме принесат в жертва на своя бог-гущер!

Така той леко пропусна да разкаже ужасяващата драма, която се разигра на тези острови преди години. Бързият като пантера кимериец не само остана жив в земя на враждебно настроени хора, но също така уби чудовището от забравени епохи, което тероризираше жителите на острова. Конан нямаше навик да лежи на минали лаври; жестокото и колоритно настояще привличаше цялото му внимание.

Замълча за малко, разглеждайки картата. После, с внезапен жест, той я събори от масата и се обърна с лице към приятелите си.

— Прав си, Артус. На тази карта няма дълбочини. Туранска е, нали? Нарисувана от личните изследователи на краля в Аграпур — нашият кръвожаден преследвач има същата такава карта. Това е нашето предимство.

И макар че те го притиснаха, той не им обясни нищо повече.

Мускулите танцуваха по потните гърбове на робите с веслата. Веслата се издигаха и падаха с постоянен ритъм, ускорявайки огромния боен кораб над вълните. Якият надзирател вървеше по пътеката между пейките със сплетения си камшик, а кожата му блестеше от пот и благовонни масла. От време на време камшикът се развиваше като атакуваща кобра, за да изсъска и да направи белег на гърба на някой разколебан гребец. Робите на туранските кораби бяха третирани жестоко, а най-жестоко беше отношението към тях на флагмана на крал Йездигерд, „Ятаган“.

Кралят се излежаваше върху копринен диван на кърмата, на сянка под чергилото и пиеше вино от голяма златна чаша. На подобно ложе до него се излежаваше лейди Танара.

Кралят бе потънал в един от изблиците си на мрачно настроение. Погледът му беше замислен и тъжен. Той бавно разклащаше бледожълтата течност в златния съд. По едно време се обади:

— Зли сили помагат на кимерийския дявол! Трябва да е откраднал кораб веднага след бягството си. На моите проклети адмиралци им трябваше половин ден, за да пуснат флагмана ми на вода и после дяволите, които унищожават човешкото търпение, обърнаха вятъра срещу нас. Движим се като охлюви.

— По-добре от него обаче — каза Танара, поглеждайки лениво към монарха изпод дългите си клепачи. — Малките му весла няма да му помогнат в този вятър. Всеки удар на веслата ни намалява предимството му. Бъди търпелив, господарю! Ерлик ще достави варварина право в ръцете ни.

— Моите привърженици често си мислят така, но онзи мошеник винаги спретва някакъв номер и се измъква от всеки капан. Сега обаче аз съм ловецът! Лично ще се погрижа да не избяга. Кълна се в брадата на баща ми Йилдиз, ще си разчистим сметките! — Гласът на Йездигерд стана по-пламенен, а очите му се изпълниха с нова енергия. Засенчи очи и погледна към блесналите води.

Направи бърз жест. Адмиралът изтича напред, а позлатените люспи на бронята му проблеснаха на слънцето.

— Виждам земя, Утгиз. Да не сме се отклонили от курса? — попита кралят.

Адмиралът, добре запознат със спривавия нрав на монарха си, бързо разгъна картата и посочи.

— Това, господарю, е архипелагът Зхурази. Кимериецът вероятно е акостирал там да се запаси с храна и вода. Възнамерявам да огледам брега и да потърся кораба му. Нещо повече, най-прекият курс към източните брегове на Вилайет минава покрай тези острови.

— Може и да си прав. Нека всички да са нащрек. Колко близо можеш да подходиш?

— Това са непознати води, господарю. Условията на живот на острова са забулени в суеверия. Разказват се ужасни легенди за адски чудовища, които обитавали скалите. Тази местност не е била проучвана досега. Не смеем да приближим много, да не би да се ударим в подводни скали.

Кралят промърмори нещо и се отпусна назад в позлатения си диван, но йедката продължи да оглежда скалистия бряг. Дали очите не я мамеха? Не беше ли платно онова, което проблесна, преди да изчезне

зад островчето? Туранските кораби приближаваха с всеки удар на веслата. Тя с нетърпение чакаше да зърне отново платното.

Замръзна на място и посочи с пръст. Платното се появи отново.

— Виж, господарю! — извика тя. — Там е наградата за твоите кораби! Пират! Изненадахме ги!

Йедката не беше единствената, която забеляза корсарите. Раздадоха се бързи заповеди. Екипажът се приготви за битка; чуха се предупредителни сигнали към другия кораб.

Надзирателите минаха по пейките да проверят оковите, свързващи гребците. До мачтата бързо бе струпана купчина оръжия. Стрелците се покатериха по такелажа, за да заемат удобни стрелкови позиции, а групи яки моряци, въоръжени с куки, застанаха до планширите.

Макар че острите очи на Конан не можеха да зърнат подробностите от тези приготовления, той знаеше, че те са започнали още когато са забелязали кораба му. Пиратският кораб отдавна беше готов за битка. Независимо от голямото предимство на кралския флот, всички вярваха безусловно на варварския си капитан. Хората, плавали преди години с Конан, разказваха фантастични истории за стари морски битки и за изкусните маневри, с които кимериецът бе разбивал на пух и прах плановете на враговете си. Остри мечове бяха размахани към далечните турански кораби, а брадати уста замърмориха ругатни на много езици.

— Готови за промяна на курса. — Острият глас на капитана прорязва врявата като стомана.

Заповедта дойде като шок за екипажа. Ето ги тук, готови за атака, с най-великия капитан на света начело — а какво правеше сега този капитан? Приготвяше се да избяга като заек! Объркани, те се захванаха неохотно със задачите си. Конан забеляза апатията им и изръмжа:

— Бързо, крастави негодници, или ще ви смъкна кожата с камшика! Да не ме мислите за толкова глупав, да вляза в бой с два бойни галеона, всеки двойно по-силен от мен, в открито море? Не, имам по-добър план. Не се тревожете, недодяланици. Ще се полюбуваме на такъв празник на мечовете — после ще напишат песни за него. Сега се захващайте за работа!

Пламнали от нов ентузиазъм, хората скочиха на такелажа. Скоро корабът се носеше към вътрешността на архипелага Зхурази. Преди да приведе плана си в действие, Конан се посъветва с корабния дърводелец. Събраната информация и доброто познаване на водите го изпълниха с увереност.

Архипелагът Зхурази се състоеше от два големи острова, заобиколени от множество по-малки островчета. Протокът между двата големи острова представляваше дълъг, тесен канал. Конан насочи кораба към него. Когато видя, че двата турански галеона го следват, на лицето му се изписа зловещо въодушевление. Веслата на бойните кораби се размахваха с всичката сила, която можеше да се извлече от робите.

Крал Йездигерд крачеше по кърмата, облечен в сребърна туранска ризница и позлатен островърх шлем. В лявата си ръка носеше кръгъл щит с емблема; на хълбока му висеше дълъг ятаган. Жестокият и мрачен турански монарх беше свиреп и безстрашен воин, който обичаше да участва лично в хубави битки.

— Вижте как бяга жълтата хиена! — извика той. — Да не си играят някакви игрички с нас? Сред островите ще изгубят вятъра и нашите весла ще ги превърнат в лесна плячка. По-бързо!

Междувременно адмиралът се съветваше приглушено с капитана, който защитаваше тезата си с жестове и клатене на глава. Адмиралът, изпълнен със съмнения, се върна на кърмата.

— Ваше Величество, тези води са несигурни. Нямаме карти, на които можем да се доверим и капитанът се бои, че може да заседнем. Предлагам да заобиколим островите и да хванем корсарите в открито море.

Йездигерд отхвърли опасенията на адмирала си с енергичен жест. Гласът му гореше от нетърпение.

— Казах ти, че негодникът ще бъде лесна плячка в завета на островите. Размахайте камшиците и ускорете ход. Съвсем скоро ще склучим челюсти върху пиратите!

Изглежда, кралят имаше основателна причина за очакванията си. Стройният корсарски кораб бе изминал половината път от пролива и се

движеше бавно. Туранците, предусетили лесното залавяне на жертвата си, се развиваха радостно.

Сред пиратския екипаж се възцари объркване. Напредваха бавно, а хирканските кораби приближаваха с всеки удар на веслата като ястреби, спуснали се към гълъбица. Ролф стоеше мълчаливо, с безмълвието на северен варварин, но Артус се молеше на капитана си:

— Капитане, хирканците ще ни настигнат дълго преди да излезем от пролива! Нямаме никакъв шанс. Не можем да маневрираме в този тесен пролив, а техните стенобитни машини ще ни разбият като яйца. Не можем ли да изплуваме с лодките на брега? Можем да приемем боя в джунглата. Тарим! Трябва да направим нещо!

Конан, без да нарушава спокойствието си, посочи към приближаващите бойни галеони. Те наистина представляваха страховита гледка. Начело се носеше „Ятаган“, водата пред носа му се пенеше. Отдалеч се виждаше десетфутовата бронзова стенобитна машина. Приличаше на ангела на съдбата, бързо стоварващ гнева си върху грешника. Близо зад него го следваше събратът му, почти толкова внушителен.

— Красива гледка, в името на Иштар — спокойно отбеляза Конан. — И добра скорост. Надзирателите сигурно размахват камшиците си доста енергично. Тежък кораб е този предният. Тричетири пъти по-тежък от нашия.

Тонът му се промени от добродушен и закачлив на строг и енергичен.

— Каква е сега дълбочината ви?

— Пет фатома^[2], капитане, и бавно се увеличава. Минахме през плитчините. Чудо е, че не заседнахме!

— Добре! Знаех си, че трябва да преминем. Сега погледнете преследвачите ни!

„Ятаган“, понесъл се с пълна скорост след плячката си, изведнъж спря на място. Между островите отекна скърцане на дъски и шум от скъсани въжета. Въздухът се раздра от слисани викове, тъй като мачтата се отчупи от основата и се катурна, покривайки палубите с парчета платно. Веслата загребах назад, но скоростта при удара бе

твърде голяма. Невидимият пясъчник го държеше здраво като лапите на октопод.

Другият галеон имаше малко по-голям късмет. Капитанът му беше решителен човек и при удара на водещия кораб той бързо нареди веслата да обърнат курса. Но веслата се задвижиха неравномерно и галеонът се завъртя към брега. От скалите го спаси друга плитчина, в която той затъна дълбоко. Лодките бяха спуснати на вода, извадиха въжета да го извлекат.

Групата на палубата на корсарския кораб изрева, размаха оръжията си и поде жестоки подигравателни жестове към туранците. Поздравиха Конан и даже унилият помощник заяви искрената си похвала към него.

— Тези галеони ще си останат заседнали с дни — каза Артус. — Съмнявам се дали големият изобщо ще може да плава вече: дъното му сигурно е наполовина пробито.

— И така, капитане, накъде ще плаваме? Към Кораф, където робовладелците водят най-красивите жени от Юга? Към Рамадан, където свършва най-големият керванджийски път?

Гласът на Конан бе изпълнен с презрение, когато огледа тълпата с леденосиния си поглед.

— Тук имаме турански кораби, приятели. Ние не избягахме от Йездигерд: хванахме го в капан! Обещах ви празник на мечовете. Ще го имате. — Спря и вдигна поглед. — Вятърът се усилва: ние излизаме от протока. Обърнете курса и хайде да заобиколим задния остров!

Нетърпеливи ръце се протегнаха към въжетата и всички разбраха гениалността на плана на Конан.

Крал Йездигерд крачеше по кърмата на разбития си флагман, пламнал от гняв. Част от него изля върху моряка, измерващ дълбочината, и към кормчията. Накара да ги обезглавят незабавно. Нямаше непосредствена опасност от потъване, защото корпусът бе заседнал здраво върху рифа. Но трюмът бързо се пълнеше с вода от многото пробойни и от това си личеше, че корабът най-вероятно няма да може да бъде спасен. А номерът, който погоди на краля избягалият пират, го вбеси при и бездруго раздразнителния му нрав.

— Ще преследвам това куче до края на света! — извика той. — Цялата работа намирисва на онзи дявол Конан. Гарантирам, че е на кораба. Нима Когар никога няма да потопи проклетото му корито?

Така се гневеше той, докато вървеше работата върху „Кхоралската звезда“. С времето екипажите бавно извлякоха кораба на няколко инча от плитчината. Дърпаха го от спасителните лодки. Капитанът на „Звездата“ беше изцяло зает да направлява тази дейност, когато вниманието му беше привлечено от вик на наблюдателя. Гласът му трепереше от вълнение. Той размахваше бясно ръце.

Заобикаляйки върха, с величествено издуто жълто платно, идваше корабът, който те мислеха, че е полетял надалеч. Беше лъскав и красив. Перилата и въжетата бяха отрупани с нетърпеливи корсари. Подигравателните им викове стигнаха до ушите на туранците като далечни викове на демоните от Ада.

Носеше се направо към безпомощната „Кхоралска звезда“ като хищен орел. Удари една спасителна лодка, разцепи я на две, полетяха трески и тела. После сви платното, обърна се бързо и за миг се озова до борда на жертвата си. Остри куки се забиха в туранския кораб, а ревящата, смъртоносна тълпа, която се изсипа върху планширите, бе предшествана от град от стрели.

Туранците се биха смело. Изненадан от врага обаче, капитанът така и не успя да въведе някакъв ред. Корсарите пометеха долната палуба, обсипвайки дъските с трупове. Но бяха спрени от град стрели откъм кърмата, където туранските войници се оттеглиха зад щит от остри копия. Атаката бе прекратена само за момент. После пиратите се впуснаха неудържимо, водени от бронирания си варварски капитан, който разбиваше шлемове и отсичаше крайници наляво и надясно с магическа лекота.

Туранците не устояха срещу закоравелите бойци, водени от яростния кимериец. Жестокият удар от широкия меч на Конан отвори проход сред стената от копия. Кръвожадната орда нахлу на кърмата, пръскайки хирканците като плява.

Капитанът, разорат, че единственият начин да спаси екипажа си е да убие пиратския водач, скочи срещу Конан. Остриетата им се сблъскаха във вихрения танц на стоманата. Но туранецът не можеше да се сравнява с фехтовалното майсторство на Конан, ветеран от хиляди битки. Острият връх на туранския ятаган отсече гарванова

къдрица от наведената глава на кимериеца: едновременно с това тежкия му меч се заби в бронираните гърди на капитана. Когар се строполи мъртъв с разтрошен гръден кош.

Бойният дух напусна туранската войска след смъртта на капитана им. Чуха се виковете за пощада. Хората захвърлиха оръжията си и те издрънчаха върху палубата.

Конан огледа сцената с мрачно задоволство. Бе изгубил няколко души, но пък бе пленил единствения вражески кораб, който евентуално би могъл да плава. Няколко пирати вече разбиваха оковите от глезените на робите. Те крещяха от радост, забелязвайки отдавна изгубени приятели сред тях. Други водеха пленените туранци към трюма долу.

Докато отбрана група продължи да опразва кораба, пиратският кораб отплува. Палубите му бяха претърпени, защото собственият му екипаж се увеличи с десетки освободени и набързо въоръжени роби. Насочи се направо към по-голямата награда.

В една кръчма в Онагрул, тайна крепост на вилайетските пирати, шумни гласове искаха още вино. Хладната бистра течност се изливаше в чашата на стария Артус, докато ушите на тълпата жадуваха за още негови истории. Прошареният капитан гаврътна чашата на големи жадни глътки. Доволен, той обърса устните си с ръка и огледа тълпата слушатели.

— Да, момци, трябваше да сте там! Велика и славна беше битката, след като превзехме първия. После се нахвърлихме върху „Ятаган“ на Йездигерд. Сигурно сме им заприличали на същински дяволи от Ада, но бяха подготвени за нас. Те прерязаха въжетата на котвите ни с мечове и брадви, докато нашите стрелци ги отблъснаха от перилата с град от стрели. Допряхме се до тях с големи усилия. Долепихме се борд до борд и всички измежду нас горяха от жажда за убийство. Конан пръв скочи на борда, Туранците го заобиколиха с кръг от мечове, но той им се нахвърли толкова свирепо, че те се отдръпнаха. После ние щурмувахме и битката беше бърза и свирепа. Всички туранци бяха опитни и закоравели бойци, гвардията на Йездигерд, биеща се пред очите на своя крал. За момент изходът беше несигурен въпреки яростта на Конан, който разбиваше турански ризници и

оръжия като гнили дървета. Те стояха съвсем единни и нашите атаки се разбиваха в гъстите им редици като кървави вълни от скалист бряг. После се чу триумфален вик, защото някои от нас скочиха при робите, убиха надзирателите и счупиха веригите по глезените на гребците. Робите се хвърлиха на палубата като орда изгубени души. Грабнаха оръжията от трупове. Омразата към господарите им трябва да е била огромна. Без да щадят живота си, те се хвърлиха в туранските редици и ни изместиха. Някои се хвърлиха напред и бяха разсечени от туранските мечове и копия, но други се покатериха по трупове им и издушиха туранците с голи ръце. Видях един роб да използва хирканско тяло като тояга и събаря враговете си на палубата, а после падна с дузина стрели в тялото си. Настъпи хаос. Блестящите редици се огънаха. Конан нададе див боен вик и се хвърли в мелето. Ние го последвахме, решени да спечелим или да умрем. След това се възцари ален ад. В кървав прилив ние пометохме кораба до дъно. Пръснахме врага като плява пред вятъра на мечовете си, а палубите на кораба бяха залети с кръв. Конан беше ужасен като тигър. Мечът му поразяваше като гръмотевица. Труповете падаха около него като пшенични класове пред сърпа на жетваря. Хвърляше се в центъра на най-ожесточените битки и появата му винаги предричаше съдбата на хирканците. С цялата си дивашка страст той напредваше към кърмата, където Йездигерд ревеше заповеди, ограден от подобрани хора. Конан помете редиците им като разярен слон. Хората падаха под меча му като кукли. После Йездигерд нададе яростен вик и лично се втурна да го пресрещне. Мисля, че Йездигерд не го бе забелязал дотогава, тъй като изненадата му стана явна за всички. Когато се срещнаха, от устата му потекоха дивашки ругатни. „Видях пръста ти в това, Кимерийско куче!“ — крещеше той. — „В името на Ерлик, сега ще пожънеш каквото си посял! Умри, варварско куче!“ Насочи ужасяващ удар към главата на Конан. Никой обикновен човек не би могъл да избегне или да спре такъв бърз и мощен удар, но Конан превъзхожда дузина обикновени хора. С рязък сблъсък той го парира, толкова светкавично, че не можеше да се проследи с очи. „Ти умри, турански чакал!“ — прогърмя гласът му. За миг двамата удряха и парираха като светкавици, а останалите от нас спряха боя, за да наблюдават. После един мощен удар разби щита на Йездигерд и защитената му ръка падна. Конан отсече брадатата глава от гигантското тяло на краля, а то се строполи

на палубата. След това туранците се предадоха кротко. Не взехме много пленници, защото мечовете вече бяха прибрали щедри жертви. Бяхме останали само половината от нашите двеста, но ние пленихме или убихме триста хиркански кучета...

Той глътна още вино и подаде чашата си да я напълнят отново. По време на паузата един слушател попита:

— Ами туранската йедка? Какво стана с нея?

Веждите на Артус се склочиха и той видимо потрепери.

— Това бе най-странното събитие от този паметен ден. Превързахме си раните и водехме пленниците и тогава слънцето се затъмни и над нас се спусна студена вълна. Водата под корабите ни се разлюля сърдито. Вятърът стенеше в такелажа като плач на прокълнатата душа, макар че бяхме в завета на една скала. Някой извика и посочи нагоре. В небето се появи черно петно, което бързо нарастваше. Най-напред приличаше на прилеп или птица. После доби фантастична, ужасна форма — като човек, но крилат. С един размах на мощните си криле той се спусна на кърмата, надавайки остър вик, който порази сърцата ни като самата смърт. При този вик жената от Мейпур излезе от кърмената каюта, в която никой от нас не беше влизал. Чудовището я сграбчи и полетя нагоре, размахвайки криле над мазните води в канала. За няколко секунди и двамата изчезнаха от погледите ни, а слънцето отново изгря. Гледахме се преbledнели. Всеки питаше съседа си какво се е случило. Ако демонът беше останал, със сигурност всички щяхме да скочим в морето, за да избягаме, но всичко стана толкова бързо, че нямахме време за паника. Даже Конан изглеждаше разтреперан и блед. „И преди съм виждал това същество“ — промърмори той, но не обясни нищо повече. Някои от нас предположиха, че дяволът е дошъл да завлече Танара от ада на почитателите на Ерлик. Но други, които стояха близо до нея, когато чудовището прелетя над нас, казаха, че тя не се страхувала от него, по-скоро го очаквала с нетърпение, сякаш го бе призовала сама. Най-накрая Конан се отърси слисването и заповяда да вземем ценностите от убитите, да хвърлим труповете през борда, даже тялото на краля. За отвличането на Танара каза само това: „Нека проклетата кучка да бяга със своя таласъм. Аз не воювам с жени, макар че трябваше да й одера кожата за предателство.“ И това бе краят на всичко. Изгорихме заседналия галеон и отплавахме по-нататък с другия.

— Ами къде е Конан? — извика друг слушател. — Защо го няма тук да разкаже сам за приключенията си? Ще се върне ли като наш водач, за да изметем туранците от морето?

— Уви, не! Кимериецът заповяда корабите да се отправят направо към източния бряг. Каза, че е на много важна мисия. Спрял само да си оправи старите сметки с Йездигерд. Един от робите, които освободихме, беше хитайец. Конан остана с часове насаме с него. Клечаха и разговаряха. Говореха за далечни страни отвъд Химелеите. Ако целта му наистина бе Китай, значи е търсел някакво приказно съкровище. Иначе кой е толкова луд да тръгне към онези земи отвъд изгрева?

— Защо не взе със себе си няколко пирати?

— Това е друга загадка. Каза, че е дал клетва да пътува сам и че иначе целта му е недостижима. Оставихме го на източния бряг и сбогуването между него и Ролф, северняка, беше кратко и мъжко. Натъженият екипаж запя морска погребална песен, но той надигна мощния си глас и ни наруга, заповяда ни да мълчим. Гледахме го как изчезва зад една пясъчна дюна по пътя си към непознати опасности. Сега Ролф е наш капитан и не може да се намери по-добър от него, като изключим Конан. Защото Конан винаги ще остане най-великият от всички капитани, даже когато морето Вилайет се превърне в пустиня и звездите паднат от небето. Пия за негово здраве и нека пътуването му да е успешно!

Тостът бе изпит в тишина, нехарактерна за място като пиратска кръчма.

[1] Щирборд — дясната страна на кораб — Бел.пр. ↑

[2] Фатом — мярка за дължина, равна на 182 сантиметра — Бел.пр. ↑

6. ПРЕДАТЕЛСТВО НА ИЗТОК

— И какво става с Нейно кралско величество, Деви? — Конан попита дебелия кръчмар, докато сядаше да глътне бокал от ароматното ширакманско вино на Вендия. Доверявайки се маскировката си в кшатриански одежди, той се бе осмелил да влезе и да утоли жаждата си не само за пиене, но и за информация за тази съблазнителна жена, чиято империя той беше спасил. Стари спомени нахлуха в ума му. Докато слушаше, ледените му сини очи гледаха надалеч.

Макар че кръчмата беше почти празна, дрезгавият глас на собственика бе доста предпазлив, когато той се наведе напред, за да прошепне в ухото на Конан:

— А, Деви управлява с мъдра и твърда ръка, макар че няма консорт, който да стои до нея и да я подкрепя. Но благородниците казват, че тронът се нуждаел от военен дух. Говори се даже, че братовчед й Ченгир хан хвърлил око както на върховната власт, така и на нея. Тя досега отблъсква ухажванията му, но общественото мнение скоро ще я накара да се реши. Династията трябва да се продължи, а Ясмина трябва да изпълни дълга си към кралството.

Едрият вендиец хвърли бърз поглед през отворената врата. Докато минаваше войската, се чуха тежки стъпки и дрънкане на оръжие. По ръцете, копията и облечените в ризници рамене имаше защитни плочки. Войниците спряха с професионална дисциплина по команда на офицера си. Обсипаният им с белези стар гебра влезе в кръчмата. Бързият му поглед премина по всички, спря за малко върху Конан, после завърши огледа си с домакина.

Пристъпвайки към тезгяха, офицерът прошепна нещо на кръчмаря. Две прашни бутилки преминаха от дървените полици в копринената торба в ръката му. Работата му приключи, той излезе с дълги крачки и излая някаква команда. Отрядът му отново поде отмерения си ход.

Конан хвърли безразличен поглед след войската, след като стъпките им заглъхнаха. Мислеше си за Ясмина, сама в двореца си,

управляваща кралството без помощта на консорт. Сви рамене. Вътрешните работи на Вендия не му влизаха в работата точно сега.

Най-добре беше вместо това да погледне към собствените си проблеми. На другия ден щеше да продължи пътя си на изток, към далечните простори на Химелеите, а за този дълъг поход трябваше да си отпочине добре. Колосалното му тяло можеше да издържи трудности, немислими за един цивилизован мъж, но инстинктите му подсказваха, че на опасни мисии трябва да си почива, когато може, като хищник на дълъг лов.

— Кръчмарю! — изръмжа Конан. — Имаш ли стая за през нощта? Почти съм капнал от умора. Тези пустинни пътувания изкарват душата на човека.

Източната нощ лежеше като горещо, гальовно, копринено одеяло над град Айодия. Звездите блещукаха с диамантено великолепие на черното небе, а сърпът на бледната луна се носеше на запад. Горяха факли и свещи. От ярко осветените палати се чуваха смях, музика и потропването на танцьорките, докато в бледо осветените храмове звъняха аскетичните тонове на златни цимбали и меките, единни гласове от хоровете на богомолците.

Конан се събуди изведнъж. Мускулите му бяха стегнати като пружини, готови за внезапно действие. Беше чул стъпки пред вратата на стаята си. Беше се опънал в цял ръст на леглото, гол, освен копринените си панталони, отметнал спалното бельо в знойната нощ. Сега стана безшумно с меч в ръка, бдителен като вълк.

Резето се освободи бавно и предпазливо. Когато вратата започна да се отваря, Конан се скри зад нея. Неясна на звездната светлина плахо влезе фигура с малък ръст, забулена и облечена в роба. Спря несигурно, сякаш учудена, че намира стаята празна.

Конан слушаше с наострени уши. Не чу шум отвън. Ясно, мистериозният посетител беше дошъл сам. Целта му беше неизвестна за Конан. Всеки вендиец, разпознал Конан, щеше да доведе със себе си цялата общинска гвардия. Много кшатрийци не бяха забравили мародерстващия планински вожд от Гор, макар че бяха минали години, откак той водеше косматите си орди от планините да грабят.

Конан не възнамеряваше тази ситуация да остане неразгадана по-дълго от необходимото. Натисна безшумно вратата с огромната си ръка и пристъпи крадешком напред. Като светкавица ръката му запуши устата на натрапника, който бе повален на леглото като дете, независимо от отчаяната си съпротива. Две уплашени очи погледнаха към Конан, когато той изсъска:

— Защо си тук в стаята ми? Говорì! Но тихо!

Махна ръката си от устата на пленника и дръпна булото от лицето му. Пред очите му се разкриха пълните устни и правият, тесен нос на вендийска жена. Тя проговори с глас като сребърните камбанки на храмов гонг:

— Дойдох да те заведа при господарката си. Тя е научила за пристигането ти и гори от нетърпение да те види. Облечи си дрехите и да тръгваме. Побързай!

Очите на Конан се присвиха подозрително:

— Защо е това проклето бързане, момиче! Господарката ти не може ли да остави един човек да се наспи на спокойствие? Защо да не се срещнем утре?

— През деня много хора в двореца на господарката ми ще разпознаят Конан от Гор. Не иска да бъдеш разкъсан на две между диви слонове.

Конан изведнъж настръхна.

— Конан от Гор, а? Кой ме познава тук? Коя е тя? Какво иска?

— Не мога да ти кажа. Но когато излизах от двореца, тя ми каза: „Ако се колебае, кажи му, че галзайското момиче от планината Имиша ще му плати за дрехите, които той някога ÿ даде.“

Имиша! Мислите на Конан се върнаха тринадесет години назад, към онези паметни дни, когато уби злите магьосници от Черния кръг. Спомни си как веднъж даде на едно момиче дрехите, които бе купил (с помощта на меча, вярно, но и с монети) от галзайското момиче по пътя му към кладенеца. Девойката, на която бе дал дрехите, бе самата Ясмина!

— Значи твоята господарка е Деви! — изръмжа той. — Защо не каза това най-напред?

— Да, Деви те моли да дойдеш. Сега побързай!

Конан се облече и се въоръжи. Момичето отвори тихо вратата и надзърна навън. После подкани Конан. Двамата се промъкнаха

безшумно надолу по стълбите и излязоха в горещата нощ.

Маршрутът им беше заобиколен и лъкатушен. Очевидно имаше истина в слуховете за интригата, които Конан беше чул в кръчмата, защото водачката му често хвърляше бързи погледи през рамо. Много пъти свършаше в тесни, павирани улички, по-тъмни от самата нощ, сякаш да се откъсне от преследвачи.

Веднъж, в една такава уличка, едно куче с блеснали очи и лигави челюсти скочи върху тях от един вход. Изкормващото мушкане на кимерийската кама го просна мъртво в канавката. Друг път в края на улицата се появи група парцаливи мъже и им препречи пътя. Белозъбата усмивка на Конан и докосването на дръжката на меча му ги прогони мигновено. Никаква друга преграда не препречи пътя им.

Скоро пътешествието им свърши. Застанаха пред високата, назъбена стена около кралския дворец. Сводестите му кули се очертаваха в небето зад тесни кулички; миризмата на екзотичните цветя и плодове от градините стигна до ноздрите им. Момичето огледа повърхността на стената. Накрая я натисна на две места едновременно. Без звук една секция се завъртя навътре, разкривайки едва осветен коридор.

Предупреждавайки Конан да пази тишина с пръст на устата, тя го поведе. Тайната врата се завъртя безшумно зад него и той последва бързите ѝ стъпки по коридора с ръка върху дръжката на меча. Беше сигурен, че Ясмина нямаше лоши намерения, иначе не би избрала този начин да го привлече, но варварските му инстинкти го държаха нащрек.

Качиха се по каменна стълба, после минаха по още мрачни коридори, докато най-накрая момичето спря пред една врата и надзърна през малка дупчица, пробита на височината на очите. Дръпна един лост и вратата се отвори. Те влязоха.

— Чакай тук, господарю — каза тя, — а аз ще съобщя на господарката си, че си тук.

Тя забързано излезе от стаята, тънките ѝ дрехи зашумоляха. Конан сви рамене и се огледа.

Стаята бе препълнена с богатствата на източен владетел, с копринени завеси, златни чаши и орнаменти и богати бродерии, обсипани със скъпоценни камъни, но при все това очебийният лукс обаче беше смекчен от извършена с изключителен вкус подредба.

Кокетната масичка със скъпо туранско огледало подсказваше, че помещението служи за женски будоар. Масичката беше обсипана със стъкленици от нефрит, злато и сребро, съдържащи мазила и мехлеми, приготвени от най-опитните козметици на Изтока. Женствеността се разкриваше и чрез великолепието на огромното легло с непроницаеми копринени завеси и балдахин от златоткан шемитски плат.

Конан кимна с лаконично одобрение. Макар че беше закоравял воин, ежедневието му на крал го бе научило да намира удоволствие в красивата обстановка. Мислите му бяха прекъснати от звук зад гърба му. Извърна се, изваждайки наполовина меча си, после се спря.

Беше Ясмина. Когато я срещна за пръв път, тя беше в началото на разцвета на женствеността — нямаше и двадесет, доколкото той си спомняше. Сега, тринадесет години по-късно, тя беше зряла жена. Острият ум, който ѝ беше позволил да задържи трона, все тъй грееше в очите ѝ, но прилепналите копринени одежди разкриваха, че момичешката ѝ фигура е разцъфнала в разкошно сладно тяло. И бе толкова красива, че поетите ставаха известни само като я възпяваха; би донесла над хиляда талара на търг в Султанпур. Прелестното лице на Ясмина сияеше от щастие и тя спря на три крачки от Конан. Разпери ръце и възкликна:

— Моят планински вожд! Ти се върна!

Кръвта на Конан запулсира в слепоочията, с една мощна крачка прекоси разстоянието, което ги делеше, и я сграбчи в ръцете си. Когато гъвкавото ѝ тяло се притисна о неговото, тя прошепна:

— Никой няма да ни обезпокои, мой вожде. Тази нощ отпратих стражите. Входът към тази стая е заключен. Люби ме, мой вожде! От тринадесет години копнея да усетя ръцете ти около себе си. Не съм била щастлива откак се разделихме след битката в долината Фемеш. Дръж ме в ръцете си и нека това бъде нощ, която никой от нас няма да забрави!

В друга част на двореца петима мъже седяха в богато мебелирана стая. От време на време отпиваха от златни бокали, докато слушаха високия, мургав мъж.

— Сега е времето! — каза той. — Тази вечер! Току-що научих, че Ясмина е отпратила стражата, която обикновено охранява покоите ѝ.

Женска прищявка, без съмнение, но ще ни послужи добре!

— Господарю Ченгир — прекъсна го един от другите. — Наистина ли е необходима да убиваме Деви? Бил съм се с туранските отряди и съм си проправял път с меч в ръка през засадите на планинците, но не ми харесва мисълта да понижа хладнокръвно една жена.

Високият се усмихна.

— И на мен, Темур, но това е нужно за кралство Вендия. Кръвта на кралството трябва да се поднови. Трябва да има нови победи, които да увеличат силата ни. Деви отслаби корена на страната с нейното мирно управление. Ние, раса от побеждаващи воители, сега си губим времето да строим бентове и пътища за мръсните низши касти! Не, тя трябва да умре. После аз, като наследник на трона, ще поведе кшатрийците към нови победи. С кръв ще изсечем нова империя в Хитай, Утара Куру, в Туран. Ще пометем планинците от Химелеите в кървав поток. Изтокът ще потрепери и ще се разклати от нашата гръмотевица! Денем и нощем камилски кервани, натоварени с плячка ще се изливат в Айодия. С мен ли сте?

Четири криви меча бяха измъкнати наполовина от позлатените си ножници и генералите изразиха съгласието си с шумно мърморене.

Принцът им махна да запазят тишина.

— Не толкова високо, господа. Не забравяйте, че почти всички са верни на Ясмина. Малцина споделят възгледите ни. Ако се опитаме да вдигнем бунт, войската и народът ще ни разкъсат на парчета. Но ако тя умре от тайно покушение... Разбира се, аз като неин братовчед и наследник ще потърся прилежно злосторниците. Може да ексекутираме няколко изкупителни жертви — след като им отрежем езиците. След известно време на скръб аз ще събера армията и ще ударя на север и на изток. Името ми ще остане в историята с нашите велики завоевания!

Гласът му звънеше от възбуждане, а очите му грееха. Той се изправи с повелителен жест.

— Въоръжете се, господа. Сложете си маските. Отиваме в покоите на Ясмина през тайния проход. Дългът ни към кралствата ще бъде изпълнен след час!

Петимата маскирани благородници се изнизаха от стаята на път да прережат гърлото на беззащитната жена.

Бледата светлина на звездите се процеждаше в спалнята на кралицата, когато Конан се събуди за втори път тази нощ. Острият му слух долови мек, почти безшумен звук. Всеки обикновен човек щеше да промърмори насън, свързвайки безпокойството с плъхове или лоши сънища, щеше да се обърне и да заспи отново.

Но не и Конан! Напълно буден, той се ослуша. Животинските му инстинкти бяха нащрек. Докато дясната му ръка потърси дръжката на меча и го извади безшумно от ножницата, лявата дръпна завесите, за да може той да огледа стаята. Ясмина спеше с лека усмивка на лицето.

За Конан не беше необходимо да види блясъка на стомана в ръцете на пет тъмни фигури, за да разбере, че го дебне смъртна опасност. Маскирани мъже не влизат нощем в покоите на кралицата си с добри намерения. Той приклепна като котка с меч в ръката и с ярост в сърцето.

Нападателите се прокраднаха наблизко, приготвили камите си за ударите, които щяха да поставят нов владетел на трона на Вендия. Единият вече посягаше към завесите на кралското легло.

Конан премина към действие с шеметна скорост. Най-близкият мъж беше повален и изкормен, преди другите да успеят да се опомнят от шока. Мечът му блесна бързо като атакуваща кобра. Шлемът и главата на другия бяха разположени до брадичката с трясък. Конан ритна трупа срещу другите, възпирайки атаката им и парира удара срещу краката си от един, който беше избягнал човешката преграда. С ужасяващ заден удар той отсече ръката, която държеше меча. Тя падна треперееща на пода, а атентаторът се строполи след нея.

Конан се хвърли като буря срещу останалите двама. С размахани саби те се биеха за живота си срещу яростната атака на голия кимериец. Червена ярост блестеше в очите на Конан, докато сипеше мощни удари срещу отчаяната им отбрана, като се стараше да не им позволи да го нападнат от двете страни едновременно.

— Искате да убиете жена, която си спи в леглото, така ли? — изръмжа той. — Страхливци! Чакали! Всеки коварен стигиец е честен боец в сравнение с вас! Но тази нощ няма да се пролее друга кръв, освен вашата, кучета!

Острието на Конан блесна като стълб от смъртоносна светлина. Ужасяващ замах отсече главата на единия от маскираните му противници. Яростта на Конановата атака притисна единствения останал до стената. Бързите им удари и парирания оформиха блестяща, постоянно променяща се шарка от стомана на звездната светлина.

Ясмина, вече съвсем будна, стоеше права до леглото си и гледаше със затаен дъх. Изведнъж извика ужасена, когато Конан се подхлъзна в локва кръв на пода и падна върху един от трупове.

Вендийският атентатор скочи напред със злобно веселие в черните си очи. Вдигна меча си. Конан се опита да стане. Изведнъж устата на врага му се разтвори. Той залитна, изтърва меча си и падна със задушен хрип. Зад него се появи голата, гъвкава фигура на Ясмина. Между плешките на мъртвия кшатриец стърчеше острието на камата, която тя мигновено бе забила, за да спаси любовника си.

Конан се освободи, разсичайки сплетените гънки на мантията и стана. Беше покрит с кръв от главата до петите, но сините му очи блестяха с техния стар, неугасим огън.

— Извадих късмет, че беше толкова бърза с камата, момиче! Ако не беше ти, сега щях да правя компания на тези господа в Ада. Кром, но си беше добра битка!

Първата ѝ реакция бе женското ѝ безпокойство.

— Ти кървиш, мой вожде! Ела с мен в банята и ще превържем раните ти.

— Кръвта е тяхна, аз имам само няколко драскотини — изръмжа Конан и се изтри с тюрбана на един от мъртвите атентатори. — Малка цена платих, за да осуемя планове на тези негодници.

— Хвала на боговете, че ти беше с мен, иначе щяха да успеят — Гласът на Деви трепереше от вълнение — Не съм и сънувала, че ме заплашва покушение! Хората смятат управлението ми за справедливо, подкрепя ме армията и повечето благородници. Може би Йездигерд от Туран е пратил емисарите си като маскирани убийци в стаята ми.

— Йездигерд вече няма да те безпокои — промърмори кимериецът. — Той е мъртъв. Убих го на собствения му кораб. Свали им маските!

Деви дръпна маската от лицето на човека, когото беше убила, после се сви от удивление и ужас.

— Ченгир! Собственият ми братовчед! О, предателство, черно предателство и силна лудост! За това утре ще се търкалят глави!

Тя разтърси гарвановите си плитки и обърна черните си, насълзени очи към невъзмутимото лице на кимериеца.

— Сега знам, че се нуждая от консорт. Управлявай Вендия с мен, Конан! Утре ще обявя годеща ни; цял месец ще има сватбени тържества и церемонии, каквито не е имало във Вендия от сто години! Обичам те, вожде мой!

Тя го прегърна страстно, притискайки енергичното си, младо тяло до неговото, покривайки устните му с целувки чак докато му се зави свят. Но той поклати глава и я отблъсна нежно. Задържа я на една ръка разстояние.

— Кром знае, девойко, че ти ми направи съблазнително предложение — изръмжа той. — Малко от жените, които съм виждал, могат да се сравнят с теб по красота и мъдрост. Всеки мъж, благословен от твоята ръка с женитба, ще се счита за любимец на сто богове. Преди десет години, когато бях скитащ наемник, може би щях да приема. Сега не мога. Сега имам собствено кралство, Аквилония на запад, най-могъщото кралство на света. Но един зъл магьосник от Хитай открадна кралицата ми от мен и аз се заклях да си я върна. Трябва да не съм мъж, ако не спазя клетвата си. Омъжи се за някой от твоите хора. Те сигурно предпочитат да ги управлява крал от тяхната кръв. Утре ще препусна към Химелеите.

Дълбоките, премрежени очи на Ясмина бяха замъглени от нежност и огромна любов. Тя се обърна към него:

— Боговете дават щастие, само за да го грабнат отново. Може би това е добре. Иначе животът щеше да е само щастие и нямаше да го има контрастът, за да разберем какво е истинското щастие. — Очите ѝ се проясниха и на устните ѝ заигра странна, капризна усмивка. — Ще тръгнеш утре. Но до зори остават няколко часа. Има по-приятен начин да ги прекараме, отколкото да си говорим!

Те отново се сплетоха в силна прегръдка, а звездите грееха студено над мъртвите, опулени лица на неуспелите заговорници.

7. ДЕМОНЪТ ОТ СНЕГОВЕТЕ

Мъжът се промъкна крадешком по покритата със сняг пътека. Тялото му беше приведено напред: очите му оглеждаха земята, а ноздрите му бяха разширени като на душеща хрътка. Там, където бродеше, не беше стъпвал човешки крак; поне никой не беше се върнал, за да разкаже. Забулени в мъгла и мистериозни бяха ледените горни пустоши на могъщите Химелейски планини.

Зелвар Аф ловуваше сам, когато се натъкна на странни следи в снега. Широки, скосени стъпки, хлътнали дълбоко, поне на четири фута, показваха размерите на съществото, което ги беше оставило. Зелвар Аф никога не беше виждал такива като тях, но паметта му се обърка от спомени за ужасяващите легенди, разказвани от белобрадите мъже в сламените колиби на планинските селца.

С примитивно безразсъдство Зелвар Аф отхвърли пристъпите на страха. Вярно, той беше сам и на няколко дни път от дома. Но не беше ли той най-видният ловец на Вамадзи? Двойната извивка на мощния му хиркански лък му даде увереност, когато се огледа с търсеци очи. Тръгна предпазливо по пътеката.

Нито видя, нито чу нещо, което да го спре. Белите склонове се издигаха пред него в снежно великолепиe. Други могъщи хребети се виждаха далеч като назъбени силуети. Нищо живо не се показваше. Но едно ледено, смразяващо чувство изведнъж изпълни съзнанието му — чувството, че нещо се е надигнало от ужасните легенди за страшни същества от мрачните граници на битието. Извъртя се като светкавица, а кафявата му ръка размаха тежкия заибарски нож.

Кръвта във вените му замръзна. Очите му се изцъклиха в страховит ужас при вида на гигантската бяла фигура, която се плъзна по снега право към него. По бялото лице на ужасната човекоподобна фигура не можеха да се различат никакви черти. Бързото спускане го доведе право до вкаменената от страх жертва. С вик на ужас Зелвар завъртя ножа си. После ледената прегръдка на задушавашите бели

ръце го обви напълно. И отново над широките бели простори се възцари тишина.

— О, гръмотевици, добре е отново да си сред планинци!

На думите беше наблегнато с удар от полуоглозган биволски кокал върху грубата дървена маса. Двадесетина мъже се бяха събрали в голямата колиба на вожда на киргулите — вождове от съседните села и най-видните мъже от племето киргули. Бяха диви и жестоки. Облечени в здрави туники от овча кожа и ботуши, те бяха свалили тежките кожени кожуси, които ги защитаваха от студа по високите хребети, разкривайки варварското великолепие на бакариотските си колани и дръжките на кривите си саби, украсени със злато и слонова кост.

Доминиращата фигура обаче не беше никой от тези жестоки планинци. Конан Кимериецът, на почетното място, беше център на тяхното внимание. Дълга и заплетена беше историята, която им разказваше, защото беше минало повече от десетилетие, откак кракът му стъпи за последен път по криволичещите пътеки из химелейските скали.

— Да, мисля, че отсега нататък туранците няма да ви безпокоят много. — Докато разказваше за скорошните си приключения, в сините очи на Конан блестяха огънчета. — Убих Йездигерд на палубата на флагманския му кораб, а кръвта на хората му стигаше до глезените ми. Обширната му империя ще бъде разделена и раздробена от враждите между шаховете и агите, тъй като няма наследник на трона.

Сивобрадият вожд въздъхна.

— Не сме виждали много туранци, след като ти с твоите афгулци и Деви Ясмина с нейните кшатрийци разбихте войската им в долината Фемеш. И набезите от Вендия не ни безпокоят; спазваме негласното споразумение от онзи ден, даже се въздържахме да нападаме керваните и граничните им постове. Почти копнея за онова добро старо време на битки, когато хвърляхме камъни по островърхите им шлемове и правехме засади на конниците им във всяка клисура.

Конан се усмихна на спомените. Но мислите му бяха насочени към последното му посещение във Вендия. Беше му трудно да забрави образа на слабата, чернокоса, просълзена жена. Постоянно си я

спомняше как стои на стената на двореца, докато той препускаше към мъгливите планини.

Един снажен, брадат вожд се окашля.

— Разбираме, че си тръгнал на важна мисия, Конан — каза той. — Но послушай съвета ни и заобиколи района Талакман. Странни и ужасни неща стават там и се говори, че отново са се появили снежните демони от старите митове.

— Какви са тези снежни демони, които могат да всеят страх в смелите сърца на мъжете от Гулистан?

Вождът се наведе ниско и отговори с треперещ глас:

— Дяволи, излезли от нощните доби, от черните бездни обитават снежните простори на Талакман. Намирали са хора с начупени тела, осакатени с ужасяваща сила и жестокост. Но най-ужасното от всичко е, че всеки труп, без значение колко скорошен, е съвсем замръзнал! Пръстите и крайниците са толкова крехки, че се чупят като ледени шушулки!

— Благодаря за предупреждението — гласът на Конан беше мрачен. — Но аз не мога да заобиколя Талакман. Това ще ми струва два месеца, а аз трябва да мина по най-преките пътеки. Времето ми е малко.

Те се развикаха, опитвайки се да го разубедят, но напразно. Гръмкият му глас се издигна в команда, с която им заповяда да мълчат.

Той се изправи тежко и отиде във вътрешната стая до едно легло, покрито с дебели кожи, а другарите му се чудеха, клатеха глави и мърмореха уплашено.

Вятърът виеше тъжно, докато Конан си проправяше път през снежните простори. Вихрушките хвърляха щипец сняг по загорялото му лице, а леденият вятър пронизваше дебелия кожух. На раменете му бе закачена раницата му, натъпкана с провизии за дълго пътешествие през студената пустош — изсушено месо и сухари. Дъхът излизаше от ноздрите му на дълги облаци.

Дни наред следваше пътя си, пресичайки снеговете с леката планинска походка, която направо поглъща разстоянието. Нощем спеше в примитивни снежни заслони, изровени с грубата, широка лопата, която носеше за тази цел, а призори тръгваше отново. Край

пътеката му зееха пропасти. Понякога мускулестите му крака ги прехвърляха с широк скок. Понякога трябваше да прави широк обход по края на пропастта или да слезе в дълбината с въжето си и да се покачи от другата страна.

Снеговете бяха непокътнати и почти не се виждаха живи същества. Веднъж го нападна изгладнял снежен леопард, но той парира атаката на хищника, като го изкорми със заибарския си нож. Животното тупна на земята и издъхна в конвулсии. Остави го там да лежи завинаги във вечния студ.

Когато снежната виелица намалая, той изтри ледените шушулки от веждите си, спря и се огледа. Зад него се простираха безкрайни снежни полета, насечени от зейнали бездни и назъбени върхове, които се губеха в далечината. Далеч напред той едва различаваше началото на спускащия се надолу планински склон и надеждата за края на това изтощително пътуване.

После острите му сини очи забелязаха нещо друго. С внезапно любопитство Конан тръгна напред да го огледа. Спря, поглеждайки надолу към странните отпечатъци, които привлякоха вниманието му. За разлика от всички следи, които беше виждал дотогава, те приличаха малко на следи от мечка. Но никоя мечка не можеше да остави толкова големи следи, без отпечатъци от нокти и тези странно разперени пръсти. Трябва да си били направени скоро, защото падащият сняг не беше ги запълнил. Водеха към издигната като планина ледена маса. Конан тръгна по следата, бдителен като дебнеща пантера.

Макар и светкавично бърз, Конан не можа да избегне чудовищното бяло създание, което изведнъж се хвърли отгоре му. Той успя да зърне само безформените крайници и ужасната, уродлива глава. После бе съборен на земята с такава сила, че дъхът му секна.

Поради бързата му реакция змиевидните ръце не го обхванаха изцяло. Тялото му се изви и избегна хватката им, макар че те успяха да го сграбчат като менгеме отпред и отзад.

Бореше се яростно да освободи дясната си ръка и да удари врага си с ножа, който стискаше в юмрука си, но при все невероятната си сила, се чувстваше слаб като бебе в сравнение с демоничната мощ на чудовището. И тогава ужасното, безформено лице се сведе над него,

сякаш съществото искаше да го погледне право в очите. Бездънен мраз започнала обвива тялото му и Конан усети чужда мисъл със смъртоносен натиск да нахлува в съзнанието му. В този неясен кошмар той видя отразено безконецното зло на още по-тъмни бездни, където слузести създания дебнат човешките души. Могъщи сили се опитваха да изтръгнат корените на здравия му разум; ледени капки пот избиха по челото му.

По-слаб човек би се поддал на злото на тази непозната и съкрушителна сила, но цивилизованият пласт бе само тънко покритие върху варварските рефлексии на Конан. Животинските му инстинкти излязоха на преден план. Стремешт към самосъхранение накара мускулите му да се свият в могъщо усилие. Разкъсвайки кожа и дрехи, той освободи лявата си ръка от непреодолимата белота и удари безизразното лице, което го гледаше.

При първия удар чудовището изпищя, нададе болезнен рев и отслаби хватката си.

Пръстенът!

Пръстенът на Ракамон, подаръкът от Пелиас, с незнайна сила на магия и вълшебство, който Конан носеше! Смъртоносно оръжие срещу това животно от ледения мрак, което откъсва човешките души от телата им и ги оставя натрошени и замръзнали в снега!

Конан удари пак и точи път ревят премина в пронизителен крясък, а белият ужас се хвърли назад, за да избяга от ужасния пръстен. С дива радост Конан се хвърли след него. Сега той беше нападателят! Използвайки острият ромбоиден връхове на пръстена като оръжие, той раздра жестоко бялото създание.

Чу се писък някъде откъм лицето на съществото. То полетя над снега, от раните му капеше бяла слуз, а Конан го преследваше като отмъстителен дух.

Бягането доведе съществото до ръба на ледена пропаст, където то спря, в засада, залитайки и треперейки. Конан безмилостно заби пръстена в тялото му. Със странен вик то залитна назад. За миг се опита да запази равновесие на ръба; после ледената кора се отчупи. С продължителен вой то се строполи в мрака на бездната.

Конан се отърси като вълк след лов.

— Пелиас, разбира се, ми даде мощна играчка — промърмори той. — Чума за тези снежни демони! Този наистина отиде в адските си

свърталища. Сега най-добре да побързам, ако искам до утре да стигна до подножието.

8. ДРАКОНЪТ ОТ ХИТАЙ

Беше двадесет и петият ден, откак той прекоси Хитайската граница. Сухите, пясъчни земи, ограждащи обширната Вуханска пустиня, необитавани, като се изключат враждуващите групи от калени номади, отстъпиха на обширни блатата и мочурища. Водните птици се издигаха на ята от водоемите със застояла вода. Червеноок, злонравен блатен бивол пляскаше и пръхтеше във високите тръстики. Бръмчаха рояци хапещи насекоми; тигрите, тръгнаха на лов, издаваха дрезгави звуци. Конан се нуждаеше от всички си знания за блатата, научени в кушитските джунгли и блатата край морето Вилайет, за да прекоси тези негостоприемни простори с помощта на ръчно изработени блатни обувки и импровизирани бамбукови салове.

Когато свършиха мочурищата, започна гъста джунгла. Тя не беше по-лесна за преминаване. Тежкият заибарски нож на Конан работеше постоянно, разсичайки пролуки през гъстия храсталак, но железните мускули и упоритата решителност на гигантския кимериец изобщо никога не му позволиха да изгуби вярата си в успеха. Тези места някога са били богати и цивилизовани, много отдавна, когато Западната цивилизация едва е навлиerala в зората си. На много места Конан откриваше руини на храмове, дворци и цели градове, мъртви и забравени от хиляди години. Празните дупки на прозорците гледаха зловещо като очните кухини на черепи в мрачна забрава. Лиани обвиваха изронените и надупчени статуи на странни, предчовешки богове. Кресливи маймуни изразяваха шумно недоволството си от навлизането му в техните зелени владения.

Джунглата се стопи в обширни поля, където пастири с шафранови кожи наблюдаваха стадата си. Направо срещу тази част от страната, през хълмове и долини, се простираше Голямата Хитайска стена. Конан я огледа мрачно. С хиляда смели аквилонски воители, екипирани с тарани и катапулти, той скоро можеше да пробие тази голяма, но статична защита, със светкавичен удар, преди да дойде помощ от другите части на стената.

Но той нямаше хиляда войници с обсадни машини, а трябваше да прекоси Великата стена. През една тъмна нощ, когато луната беше забулена, той се прокрадна над стената с помощта на въже, оставяйки пазачите в несвяст след удар по шлемовете им. Тревистите поля бяха прекосени с неуморим, поглъщащ милите варварски бяг, който му позволи да покрива огромни разстояния между почивките.

Скоро отново започна джунглата. Тук обаче имаше следи от хора, липсващи в другите гори, през които бе просичал трудния си път. През ниската растителност под дърветата бяха прокарани тесни пътечки, макар че те се губеха сред бамбуковите стъбла от двете страни. Лианите се виеха на гирлянди от дърветата; чуруликаха птици с ярки пера. Отдалеч се чу рев на ловуващ леопард.

Конан се плъзна по пътеката като животно, родено в джунглата. От информацията, която беше събрал от китайския роб, освободен след морската битка в морето Вилайет, той реши, че се намира в джунглата, граничеща със столичния град Пайканг. Хитаецът му беше казал, че ще му трябват осем дни да прекоси този горски пояс. Конан разчиташе да ги смали до четири. Извличайки сили от неизчерпаемите си варварски жизнени ресурси, той можеше да изтърпи напрежение, немислимо за друг човек.

Сега целта му бе да стигне до някакво селище. Говореше се, че горските хора живеели в ужас от жестокия владетел на Пайканг. Поради това Конан разчиташе да намери приятели, които да му покажат как да стигне до града.

Тайнствената атмосфера на бамбуковата джунгла го притискаше почти с физическа сила. Девствена и неизследвана от хиляди години с изключение на тесните пътечки и малките сечища, тя сякаш съдържаше отговорите за тайните на вечността. Загадъчна атмосфера на гробовно мълчание обвиваше лъскавите, голи стъбла, които растяха изобилно на ръка разстояние. Мрачните традиции на тази страна се простираха назад във времето, когато на Запад не е бил запален и първият огън. Обширни и древни бяха знанията, натрупани от нейните философи, занаятчии и магьосници.

Конан отхвърли потискащото влияние и стисна по-здраво дръжката на късия си меч. Краката му стъпваха тихо върху килима от сухи листа. Сетивата му бяха изострени, той беше нащрек като вълк, хукнал през земите на чужда глутница. В полуизгнилите листа се чу

шумолене. Огромна змия, плочеста и сива, с пламтяща зигзагообразна червена линия на гърба, надигна глава от скривалището си. Стрелна се злобно, с оголени зъби, от които капеше отрова. В същия миг в ръката на Конан блесна стомана. Наточеното острие на меча отсече главата на влечугото, което се загърчи и заизвива в предсмъртна агония. Конан намръщено очисти острието си и продължи нататък.

После спря. Замръзна като статуя с уши, наострени към далечината, с разширени ноздри, които можеха да уловят и най-слабата миризма. Чу звън на метал, после долови и гласове.

Тръгна бързо, но предпазливо. Пътеката правеше внезапен завой на сто крачки по-нататък. На този ъгъл острието му очи забелязаха причината за безредието.

В малко сечище двама силни, жълтокожи хитайци връзваха едно момиче с шафранен цвят за едно дърво. За разлика от повечето хора в Далечния изток тези мъже бяха високи и силни. Излъсканите метални оръжия и блестящите шлемове им придаваха зловещ, екзотичен вид. На хълбоците им висяха широки, криви мечове в лакирани дървени ножници. По лицата им бяха отпечатани жестокост и бруталност.

Момичето се извиваше в хватката им, надавайки отчаяни викове на напевния, плавен хитайски език. Добил малко повече от повърхностни познания в младостта си, когато служеше на туранския крал като наемник, Конан откри, че разбира думите. Пленничката с дръпнати очи притежаваше изумителна ориенталска красота.

Молбите ѝ нямаха никакъв ефект върху безмилостните ѝ похитители, които продължаваха работата си. Конан усети как се надига яростта му. Това беше едно от онези жестоки човешки жертвоприношения, които той се беше опитал да премахне в западния свят, но все още се срещаха доста често на Изток. Кръвта му кипна при гледката на тормоза над беззащитното момиче. Излезе от прикритието си, засилен като бик; в ръката си държеше изваден меч.

Пращенето на съчките под краката на кимериеца стигна до ушите на хитайските войници. Те се завъртяха по посока на звука, а очите им се изцъклиха от истинска изненада. И двамата измъкнаха мечовете си и се приготвиха да посрещнат атаката на варварина с високомерна самоувереност. Не продумаха и дума, но момичето извика:

— Бягай! Не се опитвай да ме спасиш! Те са най-добрите мечоносци в Хитай! Те са телохранители на Йа Чиенг!

Името на врага му прибави още по-голяма ярост в сърцето на Конан. С присвити очи той удари хитайците като атакуващ лъв.

Макар и да бяха несравними в изкуството на меча в цял Хитай, пред гнева на Конан те бяха като сламки, понесени от вятъра. Острието на варварина се извъртя в блестящ танц на смъртта пред удивените им очи. Той направи лъжливо движение и удари, строшавайки броня и кости под наточеното острие на здраво закаления си меч. Първият жълтокож се строполи, умирайки.

Другият, съскайки като змия, избухна в жестока атака. Никой от двамата бойци не отстъпваше. Остриетата им се срещаха със звън. После по-слабата стомана на хитаеца се счупи под гъвкавата сила на меча, изкован от несравнимата химелейска руда и от киргулски ковач. Острието на Конан разпра бронираната гръд и се заби в сърцето на хитаеца.

Плененото момиче следеше борбата преbledняло и с разширени от страх очи. Когато Конан излезе от прикритието, тя го помисли за някой от своите приятели или роднини, предприел безнадежден опит да я спаси. Сега видя, че той е ченг-ли, белокож чужденец от легендарните земи на запад от Великата стена и пустинята Вухуан. Дали щеше да я изяде жива, както твърдяха легендите? Или щеше да я завлече в родината си като робиня, да работи, окована във вериги в мръсните подземия до края на живота си?

Страховете ѝ скоро се изпариха от приятелската усмивка на Конан, когато той бързо преряза ремъците ѝ. Възхитеният му поглед се плъзна по краката ѝ, но това не беше погледът на похитител, който оценяваше стойността на пленничката си, а погледът на свободен мъж, който оглежда свободна жена. Бузите ѝ пламнаха, напълнени с кръв от искреното му възхищение.

— В името на Маха — каза той — не знаех, че толкова красиви жени се раждат в жълтите земи! Изглежда, е трябвало да дойда по тези места много отдавна! — Акцентът му беше далеч от съвършенството, но тя не се затрудняваше да разбира думите му.

— Белите чужденци рядко идват в Хитай — отвърна тя. — Твоето пристигане и победа бяха определени от боговете. Ако не беше ти, тези двамата — тя посочи към труповете — щяха да ме оставят

като безпомощна жертва на ужасиите, които Йа Чиенг е освободил да бродят из джунглата.

— Заклел съм се да си уредя сметките с този мошеник — изръмжа Конан. — Изглежда, в същото време ще трябва да уредя и твоите. За какви ужасии в джунглите говориш?

— Никой, който ги е срещнал, не е оцелял, за да разкаже. Хората говорят, че архимагьосникът е създал чудовище от забравените епохи, когато по земята бродели зверове, които бълвали огън, когато земната кора се тресяла от земетресения и изригвания. Той държи страната в раболепен ужас от него. Често са необходими и човешки жертвоприношения. Войниците хващат най-красивите жени и най-способните мъже, за да напълнят търбуха на ужасния звяр.

— Струва ми се, че това място не е много здравословно — отбеляза Конан. — Макар да не се страхувам от това твоє чудовище, аз предпочитам то да не ме забави по пътя ми към Пайканг. Селото ти далеч ли е?

Преди да успее да отговори, по съчките се чува тежки стъпки. Бамбуковите стъбла се разклатиха и разлюляха, а до сепнатите им уши достигна дрезгав рев. Конан грабна дръжката на меча си, а по устните му премина зловеща усмивка. Момичето се сви зад могъщата му фигура. Кимериецът зачака, напрегнат като тигър.

Със зловещ рев в края на сечището се показва гигантска, люспеста фигура. Едва видима бе в тъмнината на гората, но слънчевата светлина на полянката разкри напълно ужасяващото му тяло. От муцуната до люспестата му опашка имаше поне четиридесет фута. Късите му, криви крака бяха въоръжени с остри, закривени нокти. Челюстите му бяха гигантски — в тях бяха подредени ред малки зъби, а до тях стърчаха саблезъби бивници. Мощните подутини отстрани на главата му говореха за огромни мускули, които движеха тази ужасна машина за унищожение. Люспестата му кожа беше с отвратителен оловен цвят, а зловонният му дъх миришеше на гниещи трупове.

То спря за момент на слънцето, премигвайки. Конан използва времето за бързо действие.

— Покачи се на онова дърво! Там не може да те стигне! — прогърмя гласът му към замръзналото от ужас момиче.

Подтикнато към действие, момичето изпълни командата, докато вниманието на кимериеца отново бе привлечено от гигантския гущер. Това бе един от най-трудните противници, с които някога се бе срещал. Бронирани рицари, воители, размахали мечове, кръвожадни хищници и дебнещи отровители — всичките изглеждаха като джуджета пред злобата на тази гигантска машина за унищожение, втурнала се към него.

Но изтъкнатият ловец от Кимерийските планини, от джунглите на Куш и от Туранските степи не можеше да бъде глътнат на един залък. Конан стоеше здраво на краката си да не би, ако побегне или се покачи на някое дърво, драконът да насочи вниманието си към момичето. После, само миг преди мощните челюсти да се сключат върху него, той скочи на една страна. Силата на атаката на дракона го запрати с трясък в ниската растителност, а Конан избяга до група бамбукови дървета.

По-бързо, отколкото той очакваше, чудовището, ревноло и трошащо всичко под краката си, се освободи от хрусталаците и поднови атаката си. Конан видя, че няма надежда да достигне дървото, където момичето бе намерило убежище, не и навреме, за да избегне тези страховити челюсти. Лъскавите стъбла на бамбука не бяха лесни за катерене, а можеха и да бъдат счупени от чудовището при удар с глава. Това не беше безопасно.

Изваждайки заибарския си нож, Конан отрязва в основата едно тънко бамбуково стъбло. Още едно полегато прорязване отсече листата от короната и остави лъскав, остър връх. С това импровизирано десетфутово копие Конан нападна приближаващия противник.

Забучи върха между зейналите челюсти и надолу към тъмното гърло. С мощен напън на обтегнатите си мускули Конан забиваше бамбука все по-дълбоко и по-дълбоко в меките вътрешни тъкани на дракона. После челюстите се затвориха с трясък, отхапвайки копието на фут от ръката на Конан, а едно странично мушкане с главата отхвърли Конан на двадесет фута в хрусталака.

Страховитото влечуго се затърчи в агония, издавайки болезнени крясъци. Конан се изправи на крака, чувствайки се така, сякаш всеки мускул в тялото му е откъснат от основата си. Ръката го болеше, докато вадеше меча, но абсолютната сила на волята вкара пребитото му тяло в

действие. Той залитна напред, полузаслепен от праха, но избягвайки ударите на опашката и тракащите челюсти.

Неумолимо се напрегна да събере всичките си сили за един отчаян удар в окото на чудовището. Острието потъна като нож в масло. Изтърва дръжката при последната конвулсия на умиращия звяр. И отново бе повален на земята, но от последното потрепване на туловището на ужасния му враг.

Конан вдиша напоения с прах въздух, надигна се и закуцука към дървото, където се свиваше момичето.

— Сигурно остарявам — промърмори той, въздишайки. — Кратка схватка като тази изобщо не би ме изморила в доброто старо време.

Това беше наивният варварски начин за подценяване на постижението си. Той знаеше, че никой друг човек не би могъл да извърши това, което той току-що постигна; и той не би успял без късмет и без капризите на съдбата. Изрева дрезгаво:

— Слизай, хубавице! Драконът изяде повече бамбук, отколкото му понасяше. Сега ме води в твоето село. Ще трябва да ми се отплатиш с малко помощ!

9. ТАНЦЪТ НА ЛЪВОВЕТЕ

Димът на жълтия лотос се виеше на спирали в едва осветената бамбукова колиба. Като вкопчени пипалца оформяше на тънки струйки, излизащи от отвора на резбования нефритов накрайник на копринения маркуч на свършеното, златно наргиле, поставено на пода и от свитите, сбръчкани устни на стар хитаец, седнал с кръстосани крака върху тръстикова рогозка.

Лицето му беше като пожълтял пергамент. Почти осемдесет години тежаха върху раменете му. Но в него имаше някакъв полъх на младежка енергия, комбинирана със спокойствие и ведрост на мисълта. Държеше мундщука с лявата си ръка, пушейки бавно и с удоволствието на изнежен любител на лукса наркотичните пари. Междувременно проницателните му черни очи изучаваха едрия, чернокож, белокож мъж пред него, който седеше на ниско столче и гладно поглъщаше задушното оризово ястие ши-ла, поставено пред него от момичето, което беше спасил.

Сега тя беше облечена в целомъдрен жакет с висока яка и бродирани панталони, които изтъкваха златистия ѝ тен и големите, дълбоки, полегати очи. Лъскавата ѝ коса бе сресана в сложна прическа и така тя бе претърпяла удивителна трансформация от разрошеното, полуголо, уплашено момиче, което той спаси от хората и чудовището. Но той си спомняше прегръдката на горещите ѝ ръце в часа на почивка в джунглата, когато тя му даде женската си награда, свободно и с желание, в изблик на ориенталска страст, която не се нуждаеше от факел, за да възпламени желанията му.

Един ден и една нощ пътуваха те, почивайки само когато момичето се нуждаеше от това. Когато тя биваше напълно изтощена, той я мятеше на широките си рамене, а неуморимите му крака продължаваха напред. Най-накрая пътеката се изви и навлезе в сечище. Дузина бамбукови колиби с дъсчени покриви бяха струпани край поток, където рибата подскачаше в сребърно изобилие. При навлизането им се появиха мъже с вдървени лица и жълти кожи, с

мечове и лъкове, но нададоха радостни викове, за да приветстват спасителя на дъщерята на селото им.

Изглежда, тези хора бяха издънки от благородна кръв, избягали от тиранията на Йа Чиенг Ужасния. Сега вегетираха на ръба на живота, страхувайки се, че във всеки момент могат да бъдат пометени от кохорта на ужасяващите войници на магьосника.

Изтривайки уста след преяждането, изпивайки последната глътка от жълтото оризово вино, Конан се заслуша в думите на домакина си.

— Да, могъщ беше кланът на Канг, на който аз, Канг Хсиу, съм глава — каза той. — И най-красивият от всички градове в северен Хитай беше Пайканг с пурпурните си кули. Множество доблестни воители ни пазеха от войнствените амбиции на Шу-чен от север и на Руо-ген от юг. Земите бяха богати и добивите винаги бяха много. Аз живеях в двореца в Пайканг, обграден от цялото великолепие и култура на нашата древна цивилизация. После дойде Прокълнатият. В една тъмна нощ ордите му се понесоха от югоизток като унищожителен пламък. Нашите армии бяха пометени от нечестивите му изкуства. Бяха погълнати от земетресения, разкъсани от магически огън или покосени от сухата чума. Ръцете, които държаха мечовете, изсъхнаха и неговите адски кучета влязоха свободно в красивия ни град. Пайканг беше плячкосан в ярост и кръв, в гръмотевични огньовете и неназовими ужасии. Аз, моето семейство и някои от последователите ми избягахме на бързи камили. През много опасности минахме по време на това бягство. Съмнявам се дали Йа Чиенг знае за нас, иначе със сигурност щеше да ни е помел досега. Канг Лоу-дзе, моята дъщеря, беше пленена от войниците му, докато беше на гости в едно село на няколко мили оттук. Даже и ловци не са идвали до нашето скривалище. Но, изглежда, че участието ни е безнадеждно. Ние сме една шепа хора срещу магическата мощ и хилядите добре въоръжени войници. Но все още хората, които той измъчва от бедност със своите данъци и изнудване, копнеят за миналите дни на ведрост, свобода и богатство. Ако им се даде възможност, те ще се вдигнат. Но железните пети на генералите му притискат вратовете им. Войниците му се перчат по улиците на градовете като завоеватели с камшици в ръце. И така е от двадесет години. Нашата надежда се изпарява. Тя щеше да умре, ако не беше пророчеството, в което влагаме цялата си вяра през тези години на терор.

Конан, който слушаше мълчаливо, но с любопитство, сега зададе въпрос, изопачавайки смешно хитайския език:

— В ума ми се тълпят спомени за много събития. Но това пророчество? Какво е то?

— Жена ми, майката на Канг Лоу-дзе, бе надарена със странни сили. Тя разбираше езика на птиците и аз често съм виждал как дивите зверове от джунглата ядат от ръката ѝ. Когато ни удари бедата, един от убийците на Йа Чиенг си проправи път до стаята ѝ и я повали, докато тя се молеше на нашите богове. Беше твърде късно да я спася, но докато стоях с капещ меч над трупа на убиеца ѝ, тя ме призова от пода, където лежеше в собствената си кръв и прошепна в съкрушеното ми от скръб ухо: „Дните ми свършиха. Бягай бързо да спасиш нашето семейство. Скрый се и чакай. Не се отчайвай. Защото от запад ще дойде завоевател, какъвто никога не си виждал, с голямо и благородно сърце. В гнева си той ще стъпче демона като змия под петата си. Ще бъде мъж с бяла кожа и велика сила, крал на собствената си земя, и той ще порази узурпатора като пламнала светкавица. Боговете са с него и Пайканг отново...“ — в този миг устата ѝ се напълни с кръв и тя умря. Аз бях поразен от скръб, но не можех да остана. Събрах децата, а слугите ми помогнаха да носим по-малките по време на тайното ни пътешествие. През всичките години ние чакаме белия военен бог. Чували сме слухове за бляскавите му армии и се надявахме да видим знамето му върху кулите на Пайканг. Но от Голямата пустиня идват само номади-убийци и нашата надежда се изпарява с годините. С изключение на отряд наемници, които Йа Чиенг плени миналата година, ти си първият мъж с бяла кожа и кръгли очи, който е идвал от Запад през това време, но пророчеството казва, че нашият спасител ще бъде крал и завоевател. Ти си сам, без армии, които да те следват, а пък и имаш навиците на номадите. Аз съм стар, дните ми са преброени и започвам да се отчайвам за съдбата на хората си.

Широка усмивка грейна върху лицето на Конан. Тропвайки по пода, той прогърмя:

— Кой казва, че аз не съм крал, старче? Крал съм аз, и то крал на най-могъщото кралство на Запада, красивата Аквилония. Завоювах я сам и удуших тирана ѝ на трона му със собствените си ръце. Бял съм аз и моята сила ми е спечелила дуели с професионални бойци. Не пасвам ли с пророчеството?

Старецът вдигна очи, пламенен и едновременно недоверчив.

— Вярно ли е това. Конан? Ти си крал? Тогава онази част, която не ти казах, също е вярна — защото любимата ми жена каза, че онзи човек ще се появи двадесет години след поражението ни. Хвала на боговете! Тази нощ ще имаме празник с молитва и благодарности. Утре сме под твоята команда! Ще ни поведеш ли?

Смехът на Конан бе изпълнен с удоволствие.

— Не бързай толкова, приятелю! Даже аз, който съм вършил много глупости, не съм толкова нетърпелив да се втурна в търбуха на този мошеник само с шепа хора. Боговете помагат на онзи, който използва ума си. Трябва да направим плановете си внимателно.

После гласът му бе заглушен от веселите викове на тълпата, събрала се пред колибата, призована от Канг Лоу-дзе. Внезапно отрезнял, прие смиреното обожание на тези хора, чиято единствена надежда за спасение бе той.

Висшият съвет на Хитайското село на отхвърлените заседаваше. Атмосферата в бамбуковата колиба бе изпълнена с напрежение. Конан лежеше на рогозките на пода с голяма чаша вино в ръка, а острите му сини очи подробно оглеждаха новите му съюзници. Въздухът беше задушен от лотосовия дим на наргилетата.

— Няма да бъде лесно да си пробием път до двореца на демона — каза един висок мъж с дръпнати очи, чието лице беше обезобразено от голям белег през челото. — Проклетите му мечоносци го охраняват денонощно, а там са и неговите собствени неземни сили. Хората нямат оръжие, а една пряка атака на здраво укрепената цитадела е немислима с нашите оскъдни сили.

— Прав си, Ленг Чи — каза старият Канг Хсиу. — Прикритостта и хитростта ще постелят пътя ни към успеха. И аз знам само един път, който може да ни заведе там. След седмица Йа Чиенг ще празнува годишнината от завоюването на Пайканг. Кулминационната точка от този празник винаги е Танцът на лъвовете, изпълняван с всички древни церемонии. Така Йа Чиенг задоволява интереса на хората към спектакъл и традиция. Това е единственото време, когато големите порти са отворени и до големия двор на палата се допуска публика. Но не мога да си представя как ще се възползваме от това, защото ние ще

трябва да вземем с нас и крал Конан, а той е бледолик и с кръгли очи. Вероятно няма да можем да го маскираме добре, защото той се издига над всички мъже. Разбира се, можем да го носим в сандък...

Грубият глас на Конан се намеси в разговора.

— Нищо такова, приятелю. Да лежа неподвижен в ковчег, разбира се! Но този Лъвски танц ми подсказа една идея. Чувал съм за него от пътниците. Танцьорите не носят ли големи роби, направени за двама мъже с лъвска глава? В края на празника аз мога да се промъкна в замъка. Там ще бъда сам. Единствената спънка е танцьорската роба. Вие тук нямате, а ще отнеме много време, докато се ушие.

— Разбира се, че съдбата ни сочи пътя — сериозно отговори един старец. — В Шаулун, на един ден път от тук, има трупа, която всяка година ходи да танцува. Те си имат собствена лъвска роба. Ще им дадем всичко, за да ни я заемат. Колкото до останалото, ти говориш истината. Ще имаш много възможности да се промъкнеш в последната част от празника, защото Йа Чиенг често напива тълпата с вино. Настава такава бъркотия и врява, че войниците му трябва да прогонват всекиго с голи мечове. Може би този път ще можем да използваме момента, за да вдигнем бунт.

— Войниците на узурпатора ще бъдат изненадани да видят трезви мъже със забранени мечове в ръцете. Да, мисля, че можем да обещаем на Йа Чиенг необикновено оживен празник!

— Още не — каза Ленг Чи. — С колко можем да се оправим? Йа Чиенг има неговите Двеста гвардейци при първо повикване, освен редовната си войска. Някои от нея може да дойдат при нас, ако не знаят какво става. Но...

— И ние имаме само няколко брони — каза друг старейшина. — Войските на узурпатора в люспите и плочките на броните си ще бъдат като раци от езерото Хо.

Когато бегълците изчислиха оскъдните сили, които можеха да изведат на бойното поле, лицата и гласовете им отново отпаднаха. После заговори Конан:

— Онзи ден, лорд Канг, ти каза нещо за отряд от западни наемници, пленени от Йа Чиенг миналата година. За какво става дума?

Старецът каза:

— В месеца на шопара група от петдесет бойци пристигна от запад. Казаха, че са служили на краля на... как се казваше кралството

му? Туран, така беше. Но, отхвърляйки унизителния начин, по който ги третирали кралските генерали, те дезертирали и се отправили на изток да си търсят късмета в Хитай.

Ленг Чи поде разказа:

— Минаха на няколко левги северно оттук, през село Шаулун. Селата ги приеха радушно, защото те избиха банда грабители и нито плякосваха, нито изнасилваха. Поради това селата ги предупредиха да се пазят от Йа Чиенг. Но те не послушаха и продължиха към Пайканг. Там, както чухме, те предложили мечовете си на Йа Чиенг. Той се престорил, че ще ги приеме, но имал други планове наум. Поканил ги на гуляй, а в разгара на гуляя заповядал да отрежат главата на капитана им, а останалите хвърлил в тъмница.

— Защо е направил това? — попита Конан.

— Изглежда, е искал да ги принесе в жертва в някакъв ритуал на дяволската магия.

— Какво е станало с тях?

— Според последните сведения все още очакват участието си, макар че оттогава минаха три месеца.

— Как чухте за това?

— Една жена от Пайканг, която имала любовна връзка с един от Двестата гвардейци, избяга в Шаулун и така разказът ѝ дойде при нас.

— Лорд Канг — каза Конан — разкажи ми за твоя дворец. Ще трябва да мога да се оправям в него.

Канг Хсиу започна да чертае линии по пръстта върху пода на колибата.

— Нали разбираш, че узурпаторът може да е променил нещата от времето, когато аз живеях там. Но ето така бяха по мое време. Ето тук е главната порта, тук се намира голямата зала...

Часове по-късно плановете бяха начертани до последната подробност. Канг Хсиу стана и вдигна бокала си, а кехлибарената течност заклокочи на димната светлина. Той извика със звънък глас:

— За бъдещето и честта на великия Пайканг и нека главата на Змията скоро бъде смачкана под ботуша на Отмъстителя!

Надигнаха се ответни викове. Конан направи приветствен жест и пи. В мозъка му се въртеше мисълта, че най-накрая е съвсем близо до целта си.

Прах се надигна в задушаваци облаци по пътя на запад от Пайканг. Стотици хитайци в синьо и кафяво се тътреха по него към града.

Слънцето блестеше в бяло върху масивните мраморни стени на Пайканг. Водите на рова отразяваха белите стени, кафявите хълмове и синьото небе с изключение на местата, където ята гъски нарушаваха гладката повърхност. Над стените се издигаха пагодите на Пайканг. Многокатните им покриви лъщяха с плочки в зелено, синьо и пурпурно и блестяха със златните си орнаменти по ъглите. Златни дракони и лъвове се зъбеа надолу от ъглите на бойниците, извисили се над голямата порта.

Прашните редици на селяните се стичаха към портата пешком и на магарета. Веднъж в годината войниците на Йа Чиенг стояха назад, облежани на алебардите и на тризъбците си; гледаха тълпата, без да спират никого за разпит, претърсване или изнудване. От време на време сивата колона се осветяваше от пъстрите костюми на танцьорите. Лъвските танцьори от Шаулун правеха изключително смело представление. Позлатената лъвска маска светеше на слънцето, въртейки изпъкналите си очи и извивайки език насам-натам. Човекът в предната част очевидно беше с необикновена физика, защото предницата на лъвския костюм се извисяваше много над главите на всички хитайци.

В града селяните се изляха по криволичещата улица, водеща към двореца. Конан, надзъртайки през дупките под лъвската маска, задуши острите миризми на хитайския град и наостри уши за звуците. Най-напред всичко звучеше като безсмислена врява, макар че всеки рог, звънец, свирка и дрънкало бяха използвани от различните търговци, за да известят за себе си.

Следвайки тълпата, той стигна до друга стена с голяма порта, отворена в нея. Хората се изляха вътре. Колоната се раздели, за да заобиколи нефритовия параван с гравирани дракони, висок десет фута и три пъти по толкова дълъг, и пак се съедини от другата страна. Те бяха в двора на двореца на Йа Чиенг, бившето седалище на клана Канг.

Блъскащи се, крещящи тълпи се притискаха до масите, където слугите на Йа Чиенг сипваха варен ориз и оризово вино. Много от гостите вече се бяха почерпили; напевният говор на тълпата се издигна

в рев. Тук фокусник хвърляше топки и бравички; там музикант дърпаше струната на едностранна лютня и пееше жални песни, макар че само онези, които бяха на няколко фута от него можеха да го чуят.

Конан чу гласа на Ленг Чи в ухото си;

— По този път. Танците скоро ще започнат. Не играй много опитно, за да не спечелиш награда. Не влиза в плановете ни съдията да те накара да свалиш маската си, за да я получиш...

Дългият каменен коридор беше тъмен. Мъртва тишина цареше в мрачните му дълбини. Конан се промъкна крадешком като дива котка, избягвайки да издава и най-слабия звук, носейки меч си в ръка. Беше облечен в китайски жакет и копринени панталони, купени от един търговец в гранично селце.

Нещата се получиха така, както ги беше запланувал. По време на надигналата се врява в двора, на светлината на факлите, никой не забеляза, че една от лъвските роби остана само с един носач. Сенките и тъмните къчета помогнаха за влизането на Конан. Сега той бе на път към сърцето на вражеската крепост.

Сетивата му бяха напрегнати до краен предел. Не за пръв път влизаше в жилището на враждебен магьосник. Спомените за ужасните неща, с които се беше срещал при подобни случаи, изникнаха в съзнанието му като атакуващи демони. През целия МУ живот свръхестественото бе единственото нещо, от което го бяха побивали тръпки на страх. Но с желязно самообладание той се отърси от атавистичните страхове и продължи с котешка стъпка.

Коридорът се разклони. Една стълба водеше нагоре, друга надолу, едва различими в обвилата всичко тъмнина. Конан избра онази, която водеше надолу. Планът на замъка беше научен добре и запечатан в мозъка му.

Йо Ла-гу, един от Двестата гвардейци на Йа Чиенг, се излежаваше на пейката си в подземие под цитаделата на Пайканг. Беше раздразнен. Защо той от всички мъже седеше там, докато отвън се вихреше празник, а виното и любовта се получаваха, само да ги поискаш? Заради глупавата идея на магьосника да държи хората в плен продължение на години, подготвяйки се да ги използва в някакъв магически ритуал, когато само един рейд в провинцията можеше да му

събере толкова хитайци за една седмица! Роптаейки, той се надигна от скърцащата седалка да донесе още вино от скривалището си. Бронята му изшумоля и издрънча.

Стигна до нишата в стената, където криеше бутилките си, и протегна ръка навътре — и това бе последното му съзнателно действие. Десет стоманени пръста се стегнаха около шията му, строшавайки гърлото му. Мозъкът му потъна в черно безсъзнание и той се строполи като чувал.

Конан огледа делото си със зловеща усмивка. Беше добре отново да убиваш врагове! Старите варварски инстинкти кипяха в кръвта му, а устните му се гърчеха, той се озъби като ловуващ звяр.

Убийството стана толкова бързо и тихо, че никой от заспалите обитатели на килията не се размърда. Конан се наведе и откъсна връзката ключове от колана на мъртвия тъмничар. Пробва няколко от тях в ключалката на най-близката килия.

Затворникът се обърна при лекия метален звук, разтърси глава и отвори очи. Проклятието на устните му заглъхна, когато съгледа странна фигура на решетката. Удивлението му нарасна, когато вратата се завъртя навътре. За миг той скочи на крака. Спря устрема си, защото светлината от стенния светилник блесна бледо върху острието в дясната ръка на непознатия. Един жест на гиганта го предупреди да мълчи, а друг го прикани да го последва.

На ярката светлина очите на затворника се разшириха от изненада. Конан се намръщи, ровейки се в паметта си. Накрая каза:

— Лико от Коршемиш! Ти ли си?

— Да. — Силните им ръце се срещнаха в мъжко здрависване. Затворникът продължи: — В името на гърдите на Иштар, Конан, направо съм поразен! Да не би да си тук с аквилонската войска, за да се разправиш със злия магьосник или си прелетял на гърба на орел?

— Нито едното, нито другото, Лико — бе гръмогласният отговор. — Тук съм, за да раздам правосъдие на жълтото куче, вярно, но разчитах да си намеря армия наоколо. Мисля, че успях! Когато се биехме като наемници, мечът ти винаги беше нащрек!

— Повечето от затворниците са верни мъже и бойци — каза другият. — Копнеем само мечовете ни да срещнат плътта на тези хитайски бандити.

— Ще имате тази възможност. Ето ключовете на тъмниците; вземи ги и освободи хората си. Оръжейната е надолу по този коридор: екипирай хората си с мечове и ще ударим! Напред да отмъстите за вашите страдания и да освободите кралицата на Аквилония! — Усмихна се мрачно на удивеното изражение на Лико. — Сега знаеш защо съм тук. Ще намерите хитайски съюзници сред тълпата в двора. Върви бързо.

И той отново тръгна като бродещ призрак. Лико се захвана да буди другарите си, изпрати няколко от тях да отворят оръжейната, а другите се захванаха да отварят вратите на все още затворените килии.

— В името на Митра — промърмори Лико, — варваринът е луд! Да пропътува през целия свят, за да спаси една жена! — Но когато погледна в тъмното гърло на коридора, в очите му грееше възхищение.

10. ЛЕГОВИЩЕТО НА МАГЪОСНИКА

Широка зала с висок таван се намираше в края на влажния каменен коридор. Квадратните плочи по пода бяха покрити с прах, недокосван от човешки крак, но тишината в нея беше населена с нещо зловещо. Горната част се губеше в мрака. Конан тръгна предпазливо по широкия под към отвора за другия коридор, сякаш очакваше някоя от плочите да хлътне под него.

Гръмотевичен звук прозвъня с бумтене между отекналите стени и пронизително стенание смрази кръвта на Конан. С плясък на мощни криле от тъмнината отгоре се спусна неземно същество. То се стрелна надолу към Конан като пикиращ ястреб.

Варваринът се хвърли настрани, тъкмо навреме, за да избегне острите като бръснач нокти върху лапите на чудовището. После мечът му се завъртя в блестяща арка. Крилатият ужас се олюля с вой. От едната ръка, отсечена до лакътя, потече тъмна, зловонна кръв. С ужасен крясък то отново скочи към кимериеца.

Конан стоеше здраво на краката си. Знаеше, че единственият му шанс е в точния удар право в сърцето на съществото. Макар и частично осакатено, то имаше силата да го разкъса на парчета. Той беше сигурен, че това е същото същество, което отнесе Зенобия преди дълги месеци.

Чудовището разпери криле да се извиси при скока. В последния момент Конан се наведе под ноктите на здравата му ръка и вложи всичките си сили в пронизващия удар. Острието му разкъса черното тяло, а търсеците нокти конвулсивно сграбчиха ризата на гърба му.

Чудовището падна със задушено хърхорене. Конан разкрачи крака да освободи острието си, от което капеха тъмните кървища на съществото. Косата му беше потна и сплъстена, а гърбът го болеше от ноктите на чудовището. Но когато стигна отвора на другия коридор, в очите му неугасимо гореше ужасен огън. Зад него, на пода на залата, чудовището лежеше в локва кафява течност, загледано с безжизнени очи в тъмнината, от която беше дошло.

Коридорът, в който влезе Конан, беше къс и прав. В далечината той видя каменна врата. Това сигурно беше Тунелът на Смъртта, който водеше към личните покои на Йа Чиенг. Отвъд тази врата щеше да намери своя враг. Очите на Конан блестяха диво в тъмнината, а ръката му стискаше дръжката на меч с отмъстителна сила.

Изведнъж мракът се промени в ярка илюминация. От пода се надигнаха червени лазещи пламъци и образуваха адска стена. Гърчещите се езици стигаха до тавана и те избухнаха към Конан в гладните изблици на изгарящата смърт. Той усети ужасната горещина по ръцете и лицето си, а дрехите му започнаха да тлеят. По лицето му потече пот. Когато изтри чело с опакото на ръката си, парче метал остърга кожата му.

Отново пръстена на Ракамон! Беше го забравил в упоритата си решителност. Дали щеше да докаже силата си срещу жълтия магьосник?

Той замахна с ръка към облизващите го вече пламъци. Трясък, като биене на хиляди цимбали, отекна в коридора. Пламъците се стопиха на пода като парчета стъкло. Останалият огън изведнъж се втвърди и стана студен, доби съсирените цветове на злото.

Конан се хвърли през замръзвания огън с мощен скок и пое към каменната врата. Усещаше се непобедим. Изпълни се с огромна увереност, а ръката му се вдигна да поразява с пръстена на силата.

Студеният каменен олтар вледеняваше тялото на Зенобия. Ръцете ѝ се извиваха напразно в железните си вериги: краката ѝ бяха оковани заедно и завързани за пръстен на пода.

Великолепното ѝ тяло лежеше проснато върху камъка. Мъчителят ѝ работеше наблизко на дълга, тъмна маса, отрупана със странни съоръжения, стъкленници, кутии и рула разпадащ се пергамент. Под качулката се показваше рошавата му брада.

Таванът на голямата стая беше толкова висок, че Зенобия даже не можеше да го види. Тя почти ридаше от отчаяние, но стоманеният самоконтрол, който я поддържаше през всичките тези месеци на плен, я караше да сдържа емоциите си.

Тя си мислеше за Конан, за съпруга си, и сърцето ѝ едва не се пръскаше от копнеж и тъга. Йа Чиенг неведнъж ѝ беше казвал, че

Конан е тръгнал да я спасява сам. Тя не знаеше с какви окултни изкуства магьосникът е научил това. Досега любимият ѝ Конан можеше да лежи мъртъв из туранските степи или можеше да е пленен и убит от химелейските племена. Много силни мъже в източните земи имаха причини да не го обичат.

Този следобед пажът на жълтия магьосник бе дошъл в килията ѝ и я беше довял в тази стая. Тук я завързаха към този ужасен олтар. Оттогава беше сама с китайския магьосник. Той обаче не ѝ обръщаше внимание и се занимаваше, ровейки заклинания от мухлясали томове, оставяйки мислите ѝ да се лутат из представите за ужасната съдба, която я очакваше.

Сега приближаваше злият. От странно изкривеното острие в ръката му грейна светлина. По него бяха гравирани мрачни и гробовни символи, а лицето на магьосника беше стегнато от зли очаквания.

Тя отчаяно се помоли за душата си на Митра.

После тежката каменна врата се отвори с трясък навътре. С грохота на стотици срутени замъци, тя падна на пода и се натроши на дребни парченца порфир. Прахът се надигна при падането ѝ като буреносен облак.

В отвора стоеше висок и силен мъж. Мускулест гигант с рошава грива от черна коса. Сините му очи блестяха с кралски гняв. Светлината се отразяваше върху острието в ръката му.

Сърцето на Зенобия едва не изскочи от гърдите ѝ. Доплака ѝ се от радост. Най-после той беше дошъл! Нейният господар! Конан!

С мълчалива и ужасяваща жестокост кимериецът нападна жълтия магьосник. Беше си изяснил сцената от пръв поглед. Видът на тялото на Зенобия, готово за жертвоприношение, показваше, че той е дошъл съвсем навреме.

Изведнъж пред очите му Зенобия стана от олтара и се освободи от веригите си. И после това вече не беше Зенобия, а огромен тигър. Ревът му отекна в залата, когато той скочи към Конан с извадени нокти и лигави челюсти. Когато Конан завъртя меча си за обезглавяващ удар, тигърът се промени в пращен скелет в тъмнозелен, качулат халат. Костелива ръка сграбчи китката на Конан и я вцепени.

Конан се озъби и измъкна меча си от замотаните гънки на зеления халат, за да натроши ухиления череп на хиляди частици. После усети, че нещо го пари по средния пръст. Сякаш пръстът му

гореше. Вълшебният пръстен грейна с неземна синя светлина, от която в мозъка го прониза болезнено смъдене. Той свали пръстена, съскащ върху плътта му и го пусна. Тогава от устните на Йа Чиенг се изтръгна звънлив, радостен гръм.

Хитайският магьосник застана с разперени ръце над главата му. Съсухрените му устни мърмореха непрестанно, а долу в светилниците горяха пламъци. Конан вцепенено разтърси глава: все още не беше се оправил от шока.

Безразлично, той видя как от пода около него се надига синя мъгла. Тя се издигаше смъртоносно и бавно, обвивайки го в мрачните си гънки. Макар че мозъкът му уж се избистряше, той беше изцяло обвит в мъгла. Опита да се помръдне, но това беше все едно да вървиш в студен мед. Едва успяваше да повдигне крака. Дъхът изригваше на мъчителни въздишки от дробовете му, а по лицето му се стичаше пот.

Мъглата стана още по-тъмна. Вече започна да съзира видения в надигащите се сини облаци. Виждаше приятели от миналото и красиви жени, рицари на коне и великолепни крале. После тези фигури се промениха в стари врагове, а те на свой ред се трансформираха в ужасяващи фигури. Всички чудовища, от които човек се е страхувал, след като за пръв път е изпъзлял от морето, се извиваха в безкрайна последователност пред погледа му. Идваха все по-наблизо и по-наблизо. Задушаващите им ръце се пресягаха да му строят врата; светещите им очи искаха да извлекат душата от тялото му и да я пратят в Ада, за да я прокълнат.

Цялото тяло на Конан потръпна от ужас. Мускулите му се свиха в огромно усилие, но силата на мъглата бе по-голяма. Привличането в ума му, в подсъзнанието, стана непоносимо. Беше завладян от сигурност в поражението си. Мракът и злото щяха да триумфират в света, независимо от всичките му усилия. Омагьосаната му душа щеше да пълзи по подовете на Ада в черната вечност.

Усети как го напускат и последните нишки на съзнанието му.

После сякаш видя, поставен върху ухилените и лигави същества на мрака, картината на голяма зала. Стените ѝ бяха огромни клони, а гредите на покрива бяха дебели колкото четирима души, но тя бе обхваната от мрак. Тъмни и мрачни мъже в сини ризници стояха около трона. На трона седеше сивокос крал, висок и сериозен, с черни очи в

суровото, безмилостно лице. И гласът на този крал достигна до съзнанието му:

— Човече от Кимерия! Ти си син на Кром и той няма да те остави да страдаш във вечно проклятие! Ти винаги си му бил верен в сърцето си и черните магии на Изтока няма да получат душата ти!

Тъмните очи на бога пламнаха. Той протегна мощната си ръка и от нея изригна огромна светлина. Със светлината Конан усети как старата сила отново навлиза в тялото му. Синята мъгла изтъня и се изпари. Демоните избягаха в креслив страх и ярост, а кралят на Аквилония тръгна напред. Никой не можеше да го спре.

Страх изпълни очите на Йа Чиенг, когато той стисна жертвения нож и го завъртя над главата си. Зенобия видя, че го върти над нея. После огромният варварин грабна магьосника и го просна на пода в бъркотия от крайници и развят халат.

Конан се беше хвърлил с мощен тигърски скок върху олтара. Ужасният шепот на кимериеца беше студен като лед:

— Най-накрая се срещнахме, жълто куче! Боговете те обрекоха, а черните ти магии са унищожени! Чуваш ли виковете и звъна на оръжията? Виждаш ли огньовете? Твоите войници са посечени от затворниците от подземията и от хората на Пайканг! Кървавата ти империя се разпада на парчета. Пращам те в най-черния Ад, куче, и нека гниеш там завинаги!

Мускулите на Конан се издуха в усилието на отмъстителната ярост. Чу се пукане и кимериецът се изправи запъхтян от поваления труп.

Ризата му беше обгорена и разкъсана, гърбът му беше набразден от драскотини, а веждите му бяха опърлени. Но той се качи до олтара и напъна сили в още едно гигантско усилие. Веригите, с които бе окована жената, издрънчаха счупени на пода.

Когато победното множество влезе с викове и поздрави през вратата, те го видяха да прегръща любимата си кралица с цялата пламенност на мъж, влюбен за пръв път.

И тази нощ Конан направи жертвоприношение на Кром, бог на кимерийската раса, за втори път от двадесет и пет години.

ЕПИЛОГ

Двама ездаци спряха конете си из безкрайната, суха степ. Единият беше гигант, брониран в плетена ризница и стоманен шлем, с дълъг, прав меч отстрани. Другият беше слаба, стройна жена в женско ездитно облекло на източните номади и с двойно извит хитайски лък в ръка. На земята пред тях лежаха две неподвижни тела, проснати в широки локви кръв. Островърхите им шлемове и ярките тюрбани бяха прашни. Малък облак от изток свидетелстваше за лудия бяг на конете им, останали без ездаци.

— Обхождащи ездаци от туранските войски, Зенобия — промърмори бронираният гигант. — Зла съдба, че налетяха на нас, когато конете са уморени, а имаме да покрием още много мили, преди да стигнем в безопасни земи. Твърде лошо, че единият от тях избяга.

— Да не се бавим — отвърна ясният глас на жената. — Трябва да препуснем колкото може по-далеч на запад. Кой знае? Там може да имаме шанс да избягаме.

Конан сви широките си рамене и завъртя коня си. Кратката почивка оживи животните, които препуснаха в галоп към западния хоризонт, където планините едва се различаваха въпреки ясения въздух и препичащото слънце.

— Ти не познаваш хирканците — изръмжа Конан. — Те са като глутница ловуващи кучета. Никога не те оставят, докато не ги избиеш всичките.

— Но може би главните им сили са далеч. Все още можем да се доберем до гористите земи.

— Съмнявам се. Туранските обхождащи ездаци никога не губят връзка с колоната. Научих им номерата, когато служих с тях. Те яздят в колона през степта и когато надушат миризмата на плячката си, се разгъват в редица, нападат върху добре отпочинали коне, пускат крилата си напред и хващат жертвата си в менгеме. Проклет да е късметът ми! Стигнахме толкова далеч без злополуки, а сега сме хванати почти на прага!

Конете започнаха да се препъват. Конан дръпна юздата, за да държи коня изправен. Завъртя коня и засенчи очи, загледан на изток.

Прашен облак закри хоризонта. От време на време проблясваше метал, а земята затрепери от тропота на копитата. Конан стисна зъби и размаха меч си във въздуха. Войната му усмивка се появи на устните му, а Зенобия го погледна с любов и преданост. Ако това трябваше да бъде последният му ден, така да бъде и той щеше да направи битка, която щеше да засрами много от героическите легенди. Сините му очи тлееха от желание за бой, а пръстите му стискаха дръжката на меч с ужасна сила.

Буреносният облак прах приближаваше с всеки удар на сърцата им. Те вече виждаха дългата редица ездаци, опъната далеч надясно и наляво. В центъра яздеше ярка фигура в злато и пурпур, а до него яздеше по-дребна фигура в копринен халат. При вида на последния Конан се вкамени на седлото и изостри орловия си поглед. Трепна, а между зъбите му се процеди ругатня.

Зенобия запъна лъка си и зареди стрела. Тя хвърли въпросителен поглед към краля.

— Онази дяволица Танара! — озъби се кралят. — Нашият приятел с криле на прилеп я спаси от зуагирите и сега тя се надига да ме хване отново!

Сега ездачите бяха достатъчно близо, за да се чуят провлачените им бойни викове. Върховете на копията бяха снижени в блестяща вълна; земята потрепери под гърмящите копита. Конан стегна мускулите си и мрачно се приготви да посрещне атаката.

Изведнъж устремният ход на нападателите се забави.

Конете се отдръпнаха и симетрията на атакуващата редица се наруши. Конан се изви в седлото да види какво е причинило това внезапно спиране.

Слънцето блестеше ослепително върху излъсканите брони, шлемовете, отпуснатите копия и размаханите мечове. Тръгнаха в неударима атака, четири хиляди хиборейски рицари се втурнаха към туранците с флага на Аквилония на върха на остро копие.

Аквилонските редици се разделиха, за да заобиколят Конан и кралицата му, после поразиха разбърканите редици на туранците със съкрушителната сила на гръмотевичен удар. Атаката поваляше хората и конете със стотици, а аквилонските рицари бушуваха като тигри сред

враговете. Изпълнен с желание за битка, Конан се хвърли в навалищата. Мечът му се стовари върху шлема на висок турански кавалерист и го събори от седлото. Като светкавица кралят на Аквилония изостави уморения си кон и скочи върху туранския. Препусна право в центъра на вражеската армия, а святкащият му меч просичаше кървава пътека на смъртта пред него.

Смаза хълбока на стрелец, прицелил се в него от близко разстояние, събаряйки го на земята като счупена кукла. После се срещна лице в лице с новия емир.

— Пак се срещаме, варварско куче — извика високият мъж в злато и пурпур. — Главата ти ще виси от стените на замъка на лейди Танара!

— Виждам, че си се оправил от онзи удар по главата — изрева кимериецът, разменяйки удари с майсторска лекота и контролирана жестокост. — Ти си достоен последовател на тази коварна проститутка. Гний в Ада!

Святкащото му острие удвои силата и скоростта си. Най-накрая парирането на Ардашир не сполучи. Тежката стомана разсече ризницата, плътта и костта. Туранският офицер падна на земята, почти разсечен на две.

Конан спря и се огледа. Земята беше покрита с мъртви мъже с островърхи шлемове и торбести бричове. Макар че аквилонците също бяха дали жертви, повече от пет хиляди туранци лежаха неподвижни в степта. Бляскавите редици на западните рицари се свиха навътре, където все още се водеше бой. Останалите туранци хвърлиха оръжията си и помолиха за пощада, всички с изключение на няколко, които избягаха от навалищата навреме и сега се виждаха като малки точки на тревистия хоризонт. Конан се усмихна мрачно и се огледа за Зенобия.

Само светкавичните рефлексии на варварските му мускули успяха да го спасят. Покрай него избръмча стрела. В последния момент той улови злобния жест при опъването на лъка с ъгълчето на окото си и се хвърли настрани. На тридесет фута от него беше Танара. Лицето ѝ се сви от ярост и тя зареди друга стрела на тетивата. Тя опъна лъка силно — после избръмча стрела и потъна в гърдите ѝ; тя падна от седлото. Зенобия опъна юздите на коня си и застана до Конан, оглеждайки безжалостно резултата от стрелбата си.

— Никой мъж не е имал по-добра жена и никой крал — по-добра кралица! — прогърмя Конан, вдигайки я от коня, за да я постави отпред на седлото си.

Битката свърши. Двама рицари в прашни брони препуснаха към краля, вдигнаха визьорите си и се поклониха.

— Просперо! Тросеро! — Вдигнаха се облаци прах, когато юмрукът на Конан се стовари върху покритите им със стомана рамене, за да ги поздрави. — Дойдохте точно навреме, иначе тези кучета щяха да ни подпалят огън под краката. Как дойдохте насам? Не мога да повярвам на очите си!

Просперо, слаб, строен и с ясни очи, отговори:

— Пелиас ни насочи. След като ти тръгна, аз го посещавах често. По магически начини той предсказа успеха и завръщането ти. Предвиди, че ще бъдеш нападнат тук на границата и ние препуснахме, за да предотвратим това. Нр се изгубихме из Коринтските планини и все пак имахме късмет, че не пристигнахме твърде късно.

— Какво става с нашето кралство, Тросеро?

— Сир, народът се надява и копнее за завръщането ти. Когато излизахме от Тарантия, бяхме изпратени с много благословии. Един пойтианец не може да се надява да получи толкова. Реколтата е богата, а страната никога не е била по-просперираща. Липсва ни само присъствието на нашите крал и кралица, за да прелее чашата на добрата съдба и щастието.

— Добре казано, приятелю! Но кой идва оттам? Гръм да ме удари, ако не е Пелиас!

Това, разбира се, беше магьосникът, висок, слаб и сивокос, с усмивка на уста и развят копринен халат.

— Добре дошъл у дома, крал Конан — искрено го поздрави той. — Много луни минаха, откак седяхме на съвет в моята кула. Ти освободи света от едно алчно чудовище и ни очакват щастливи дни.

— Дължа ти благодарности, Пелиас, както за тази навременна помощ, така и заради това, че ми зае тази играчка — Конан извади пръстена на Ракамон от кесията си. — Ето ти я обратно. На два пъти ми послужи добре, но се надявам, че вече никога няма да ми се наложи да я използвам при подобни обстоятелства.

Той за последен път огледа кървавото бойно поле. После обърна коня си и препусна на запад начело на своите рицари.

Прошепна тихо на Просперо, който яздеше до него:

— Дявол да го вземе, гърлото ми е сухо като пода на Ада от толкова приказки! Нямах ли вино в мяха на седлото си?

РОБЪРТ ХАУЪРД ХИБОРЕЙСКАТА ЕПОХА

Петстотин години по-късно (тоест, след управлението на Конан Велики — Кимериецът) Хиборейската цивилизация била пометена. Падането ѝ било уникално с това, че то не настъпило от вътрешно загиване, а от нарасналата мощ на варварската нация и на хирканците. Хиборейските народи били победени точно когато силната им култура била в разцвета си.

Но алчността на Аквилония довела до това поражение, макар и индиректно. Желаяйки да разширят империята си, нейните крале воювали със съседите си. Зингара, Аргос и Офир били анексирани изцяло заедно със западните градове на Шем, които, заедно с подобните им на изток, наскоро отхвърлили котското иго. Самият Кот, Коринтия и източните шемитски племена били принудени да плащат данък на Аквилония и да ѝ оказват помощ по време на война. Между Аквилония и Хиперборея съществувала древна вражда и последната тръгнала в поход да посрещне войските на западния си съперник. Полята на Граничното кралство станали сцена на голяма и дива битка, в която северните войски били напълно победени и отстъпили в снежните си твърдини, където победилите аквилонци не ги преследвали. Немедия, която се съпротивлявала успешно на западното кралство в продължение на векове, сега привлякла Бритуния и Замора, и тайно, Кот, в съюз, който чакал благоприятен момент да съкруши издигналата се империя. Но преди армиите им да успеят да се обединят в битка, на изток се появил нов враг, тъй като хирканците направили първия си истински пробив в западния свят. Подсилени от успехите на изток от Вилайет, туранските ездачи помитат Замора, опустошават източна Коринтия и на полетата на Бритуния се срещат с аквилонците, които ги побеждават и ги обръщат в панически бяг на изток. Но гръбнакът на съюза е пречупен и Немедия подема дефанзивна тактика в следващите войни, понякога подкрепяна от Бритуния и Хиперборея и, както обикновено, тайно от Кот. Това

поражение на хирканците показва на нациите истинската мощ на западното кралство, чиито блестящи армии са увеличени с наемници, много от тях набрани сред съюзните зингарийци, варварските пикти и шемитите. Замора отново е завоювана от хирканците, но хората откриват, че просто са сменили един източен господар за западен. Там са разквартирувани аквилонски войници, не само за да защитават ограбената страна, но и да държат хората в подчинение. Хирканците не били убедени; още три инвазии избухнали по заморийските граници и земите на Шем и били отблъснати от аквилонците, макар че туранските армии нараствали, тъй като орди от облечени в стомана ездачи прииждали от изток, заобикаляйки южните краища на вътрешното море.

Но голямата сила, която щяла да свали аквилонските крале от високите им тронове, растяла на Запад. На север имало непрестанни войни по кимерийските граници между чернокосите воители и нордемирите; а есирите, между войните с ванирите, нападали Хиперборея и премествали границата назад, унищожавайки град след град. Кимерийците също се биели с пиктите и босонийците; те самите на няколко пъти правили набези в Аквилония, но техните войни били по-малко завоевателни — те били просто набези за плячкосване.

Но пиктите нараснали изумително по население и сила. По странна ирония на съдбата, това се дължало най-вече на усилията на един мъж, и то чужденец, те стъпили на пътищата, водещи към възможно образуване на империя. Този мъж бил Арус, немедийски жрец и роден реформатор. Не е сигурно какво го е накарало да насочи вниманието си към пиктите, но такава е историята — той решил да отиде в западната пустош и да промени грубия начин на живот на езичниците чрез въвеждане на благородния култ към Митра. Не се уплашил от страховитите легенди за онова, което се е случило с търговците и изследователите преди него и по някакъв каприз на съдбата той пристигнал сред хората, които търсели, сам и невъоръжен, и не бил погубен незабавно.

Пиктите спечелили от контакта с хиборейската цивилизация, но те винаги жестоко се съпротивлявали на този контакт. Тоест те се научили да обработват грубо медта и калая, които били оскъдни в тяхната страна; поради това те нападали зингарийските планини или продавали кожи, китови зъби, бивници от моржове и други такива

неща, каквито диваците имат като разменна монета. Те вече не живеели в пещери и дървени заслони, а си строяли палатки от кожи и груби колиби, като копирали тези на босонийците. Те все още живеели главно от лов, тъй като тяхната пустош гъмжала от всякакъв дивеч, а реките и морето от риба, но се научили как да сеят зърнени храни, което правели рядко, предпочитайки да ги крадат от съседните см босонийци и зингарийци. Живеели на кланове, които постоянно враждували помежду си и простите им обичаи били кръвожадни и абсолютно необясними за цивилизован човек, какъвто бил Арус от Немедия. Те нямали директен контакт с хиборейците, тъй като босонийците служели като буфер между тях. Но Арус твърдял, че те са способни на прогрес и събитията доказали истинността на твърдението му — макар че едва ли по начина, който той имал предвид.

Арус имал късмет, че попаднал при вожд с по-голяма от обичайната интелигентност — той се казвал Горм. Горм не може да бъде разбран повече от Чингиз хан, Отман, Атила или който и да е тези индивиди, които, родени в голите земи сред необразовани варвари, все пак притежавали инстинкта за завоевания и изграждане на империи. На някакъв развален босонийски жрецът накарал вожда да разбере целта му и макар и изключително озадачен, Горм му дал разрешение да остане сред племето му невредим — уникален случай в историята на тази раса. Арус се захванат да елиминира най-неприятните аспекти от пиктийския живот — такива като човешките жертвоприношения, кървавите вражди и изгарянето на живи пленници. Подробно разговарял с Горм, когото намерил за заинтересован отзивчив слушател. Въображението възстановява сцената — чернокосият вожд, в тигровите си кожи и огърлица от човешки зъби, клечи на мръсния под на плетената колиба, слушайки напрегнато красноречието на жреца, който вероятно седи на резбован, покрит с кожи махагонов стол, специално доставен в негова чест — облечен в копринения халат на немедийските жреци, той жестикулира със слабите си бели ръце, докато обяснява вечните права и правосъдието, които били истините на Митра. Несъмнено е сочил с отвращение към редиците черепи, които украсявали стените на колибата и е увещавал Горм да прости на враговете си, вместо да използва останките им по този начин. Арус бил най-висшият продукт на една раса с вродена артистичност,

усъвършенствана от столетия цивилизация; Горм имал зад себе си наследство от стотици хиляди години крещящо дивачество — стъпката му била стъпката на дебнещия тигър, хватката на голите му ръце приличала на хватката на горила, огънят, който горял в очите на леопарда, горял и в неговите.

Арус бил практичен човек. Той се обърнал към дивашкото чувство за материални придобивки; посочил силата и великолепието на хиборейските кралства като пример за силата на Митра, чиито учения и труд ги издигнали до високото им положение. Той говорел за градовете и плодородните поля, за мраморните стени и железните колесници, за кулите, обсипани със скъпоценни камъни и за ездачите, препуснали в битка с лъскавите си брони. И Горм, с нерелигиозния си инстинкт на варварин, пропуснал думите му, които се отнасяли до боговете и техните учения и се съсредоточил върху материалните сили, описани толкова живо. Там, върху калния под на онази плетена колиба, с жреца, облечен в коприна и седнал върху махагонов стол и тъмнокожият вожд, свит в тигровите си кожи, били положени основите на една империя.

Както казах, Арус бил практичен мъж. Той живял сред пиктите и открил колко много може да помогне на хуманността един интелигентен човек, даже когато тази хуманност е увита в тигрови кожи и носи огърлици от човешки зъби. Като всички жреци на Митра, и той знаел много неща. Открил, че в пиктийските планини има големи залежи на желязна руда и научил туземците как да я копаят, топят и обработват в сечива — селскостопански сечива, както той смятал. Въвел и други реформи, но ето кои били най-важните от тях: посял у Горм желанието да види цивилизованите земи по света; научил пиктите как да обработват желязото; установил контакти между тях и цивилизования свят. По молба на вожда той превел него и няколко от воините му през Босонийските блата, където диваците гледали с удивление бляскавия външен свят.

Арус несъмнено правел компромиси, защото пиктите го слушали и се въздържали да го наскат с медните си брадви. Но пиктите не приемали сериозно ученията, които ги карали да прощават на враговете си и да избягват пътеката на войната, замествайки я с тежкия и неприятен труд. Говори се, че на тях им липсвало артистично чувство; цялата им природа водела към война и убийства. Когато

жрецът им говорел за славата на цивилизованите нации, неговите тъмнокожи слушатели го слушали напрегнато, не заради идеалите на неговата религия, а заради плячката, която той несъзнателно описвал в разказите си за богати градове и блестящи страни. Когато разказвал как Митра помага на определени крале да победят враговете си, те обръщали твърде много внимание на бойните редици, конните рицари и маневрите на стрелци и копиеносци. Те слушали с жадни черни очи и неразгадаеми лица, вървели по пътя си без коментар, слушали внимателно инструкциите му за това как да обработват желязото и за сродните занаяти.

Преди идването му те крадели стоманени оръжия и брони от босонийците и зингарийците или изковавали свои груби оръжия от мед и бронз. Сега пред тях се открил нов свят и звънът на чуковете отекнал из цялата им земя. А Горм, със силата на този нов занаят, започнал да налага влиянието си върху други кланове, отчасти по военен път, отчасти чрез изкуството на дипломацията, в което той превъзхождал всички варвари.

Пиктите вече идвали и си отивали свободно от Аквилония, снабдени с пропуски. Връщали се с повече информация за изковаването на брони и производството на мечове. Нещо повече, те влизали в наемническите армии на Аквилония, което предизвиквало неизразимото отвращение на яките босонийци.

Аквилонските крале си играели с идеята да противопоставят пиктите на кимерийците и по този начин да унищожат и двете злини, но били твърде заети с политиката си на агресия на юг и изток, за да обръщат голямо внимание на смъртно познатите земи на Запад, в които се тълпели все повече и повече яки воители и идвали да служат като наемници.

Тези воители, след като завършела службата им, се връщали в своята пустош с добра представа за цивилизованото военно изкуство и презрение към цивилизацията, което идвало от запознаването им с нея. По планините започнали да бият тъпани, по висините пламнали сборни огньове и дивашките ковачи на мечове изковавали оръжията си на хиляди наковални. Чрез многобройни интриги и нападения Горм станал вожд на вождовете и това било най-близката титла до крал на пиктите, какъвто те нямали от хиляди години. Той чакал дълго;

преминал средната възраст. Но този път се придвижил към границите не за търговия, а за война.

Арус видял грешката си твърде късно; той не бил докоснал душата на езичника, в което се спотайвала упоритата жестокост на дълги векове. Убедителното му красноречие не развълнувало пиктийското съзнание. Сега Горм носел плетена сребърна броня вместо тигрови кожи, но под нея си останал непроменен — вечният варварин, неразчувстван от теологията или философията. Инстинктите му били насочени неотменно към грабеж и плячкосване. Пиктите преминали босонийските граници с огън и меч, не облечени в тигрови кожи и размахали медни брадви както в миналото, а с ризници и оръжия от остра стомана. Колкото до Арус, черепът му бил разбит от пиян пикт, докато той правел последни усилия да поправи работата, която свършил толкова неразумно. Горм не бил неблагодарен; наредил черепът на убиеца да бъде поставен върху пирамидата на жреца. И това е най-мрачната ирония на вселената — камъните, които покривали тялото на Арус, били положени като знак на варварството — над тялото на човека, който се отвращавал от жестокостта и кървавата мъст.

Но по-новите оръжия и ризниците не били достатъчни, за да разбият отбранителните линии. От години по-доброто въоръжение, силата и смелостта на босонийците държали нашествениците назад, подпомогнати, когато е необходимо, от имперските аквилонски войски. По това време хирканците дошли и избягали, а Замора била прибавена към империята.

Предателство от неочаквано място разкъсало босонийските защитни линии. Преди да разкажем за това предателство, може би ще е по-добре да хвърлим един кратък поглед към Аквилонската империя. Тя винаги е силно кралство, но от завоеванията се влели неописуеми богатства и разкошното великолепие заместило простия, труден живот. Но упадъкът все още не бил подкопал кралете и народа; макар и облечени в коприна и сърма, те все още били жизнена, мъжествена раса. Високомерието обаче заместило предишната им простота. Те се отнасяли към по-слабите с все по-голямо презрение, налагайки все повече и повече данъци на завоюваните народи. Аргос, Зингара, Офир, Замора и шемитските страни били третираны като подчинени провинции, което било особено унизително за гордите зингарийци,

които често въставали въпреки ужасното възмездие, което се изсипвало върху тях.

Кот практически бил васален, бидейки под аквилонска „протекция“ срещу хирканците. Но западната империя никога не успяла да подчини Немедия, макар че триумфите на немедийците били по-скоро при защита и почти винаги били постигнати с помощта на хиперборейските армии. По време на този период единствените поражения на Аквилония били: неуспехът ѝ да анексира Немедия; разгромяването на армията от Езир. Точно както хирканците не можели да устоят на атаките на тежката аквилонска кавалерия, така и аквилонците, завладявайки снежните страни, били победени в жестоките ръкопашни схватки на нордите. Но аквилонските завоевания стигнали чак до Стикс или Нилус, където стигийската армия била победена със страхотно клане, а кралят на Стигия плащал дан — поне веднъж — за да избегне инвазията в кралството си. Бритуния била смалена в серия вихрени войни, започнали приготовления най-накрая да се подчини и старият съперник — Немедия.

С бляскавите си войски, многократно нараснали, попълнени с наемници, аквилонците тръгнали срещу стария си враг и изглеждало, че ударът ще съкруши и последната сянка от немедийската независимост. Но между аквилонците и босонийските им помощници избухнали спорове.

Като неизбежен резултат от имперската експанзия, аквилонците станали надменни и нетолерантни. Те осмивали грубо простоватите босонийци и между тях се създали трудни взаимоотношения — аквилонците презирали босонийците, а босонийците се обиждали от отношението на господарите си — както те сега гордо се наричали и третирали босонийците като победени поданици, налагайки им огромни данъци. Вземали ги като новобранци в армията за завоевателните войни, които водели — войни, от които босонийците не получавали почти нищо. Рядко били оставяни мъже в блатата, които да пазят границата, които да възпират пиктийските безчинства в родната си земя. Поради тези противоречия всички босонийски полкове напуснали немедийската кампания и се върнали на западната граница, където победили тъмнокожите нашественици в голяма битка.

Дезертирането им обаче било основната причина за аквилонското поражение от отчаяните немедийци. Това предизвикало жестокия гняв на имперската армия срещу босонийците. Имперските войници неизменно били нетолерантни и късогледни. Аквилонските полкове били заведени тайно до границите на блатата, босонийските военачалници били поканени да присъстват на голям съвет и под маската на експедиция срещу пиктите, бандите на дивите шемитски войници били разквартирувани сред нищо неподозиращите селяни. Невъоръжените военачалници били избити, шемитите наказали изумените си домакини с огън и меч, а бронираните имперски войски били хвърлени безмилостно срещу нищо неподозиращите хора. Блатата били ограбени от север до юг и аквилонските армии напуснали границата, оставяйки зад себе си руини и опустошена земя.

И тогава пиктийската инвазия избухнала с пълна сила по тези граници. Това не било просто набег, а съгласувано нахлуване на цяла нация, водено от вождове, служили в аквилонските армии, планирано и ръководено от Горм — вече старец, но с неугаснали жестоки амбиции. Този път на пътя им нямало силно укрепени села, нямало яки стрелци, които да задържат устрема до пристигането на имперските войски. Останките от босонийците били пометени, а полуделите за кръв варвари нахлули в Аквилония, плякосвайки и изгаряйки, преди легионите, воюващи отново с немедийците, да успеят да се преместят на запад. Зингара използвала възможността да отхвърли игото. Примерът ѝ бил последван от Коринтия и от шемитите. Цели полкове наемници и васали въстанали и се върнали в собствените си страни, плякосвайки и изгаряйки всичко по пътя си. Пиктите се врязали неудържимо на изток и войска след войска била стъпквана под краката им. Без своите босонийски стрелци аквилонците открили, че са неспособни да се справят с ужасния дъжд от стрели, с който ги обсипвали варварите. Легионите от всички части на империята били свикани, за да удържат напора, но от пустошта пристигали орда след орда — очевидно този ресурс бил неизчерпаем. И наред целия този хаос кимерийците се спуснали от планините си и завършили разрухата. Те плякосвали градове, опустошавали страната и се върнали с пляката в своите планини, но пиктите окупирали страната, която победили. И Аквилонската империя се срутила в огън и кръв.

После отново пристигнали хирканците от синия изток. Изтеглянето на имперските легиони от Замора било тяхна заслуга. Замора паднала като лесна плячка в лапите им и хирканският крал установил столицата си в най-големия град на страната. Тази инвазия била извършена от древното хирканско кралство Туран, на бреговете на вътрешното море, но друг, още по-свиреп хиркански удар дошъл от север. Войски от стоманени ездачи препуснали около северните краища на вътрешното море и, прекосявайки ледените пустини, навлезли в степите, подкарвали пред себе си аборигените и се впуснали в западните кралства. Тези новодошли най-напред не били съюзници на туранците, а враждували с тях, както и с хиборейците; така потоците от източни воители враждували и се биели помежду си, докато накрая всички били обединени от един велик вожд, който дошъл от самите брегове на източния океан. Вече нямало аквилонски армии, които да им се противопоставят и те били непобедими. Помели и подчинили Бритуния, опустошили източна Хиперборея и Коринтия. Навлезли в Кимерийските планини, изтиквайки пред себе си чернокосите варвари; но сред планините, където кавалерията не била толкова ефикасна, кимерийците ги обърнали в безредно отстъпление след цял ден кървава битка. Само бягството спасило хирканските войски от пълно унищожение.

Докато се развивали тези събития, кралствата на Шем завоювали своя стар господар, Кот, и били победени в опита си да завладеят Стигия. Но те едва били спечелили Кот, когато били прегазени от хирканците и се озовали подчинени на господари, много по-жестоки от хиборейците. Междувременно пиктите станали пълни господари на Аквилония и практически заличили местните жители. Прекосили границите на Зингара и хиляди зингарийци, бягайки от смъртта си в Аргос, се оставили на милостта на поелите на запад хирканци, които ги заселили в Замора като свои поданици. Докато бягали, Аргос зад тях бил обвит от пламъците на пиктийското нашествие, пиктите продължили на запад към Офир и се сблъскали с яздещите на запад хирканци. Последните, след завоюването на Шем, победили стигийската армия при Нилус и прекосили страната, стигайки далеч на юг, чак до черните кралства на Амазон, взели оттам хиляди пленници и ги заселили сред шемитите. Вероятно щели да завършат завоюването на Стигия, прибавяйки я към обширната си империя, но не го

направили, заради свирепите удари на пиктите по западните им завоевания.

Немедия, непобедена от хиборейците, се огънала пред източните ездачи и западните мечоносци, когато за щастие едно племе от Езир, слязло надолу от снежните си земи, влязло в кралството и мъжете били ангажирани като наемници; те се оказали толкова способни воители, че не само победили хирканците, но спрели и нашествието на пиктите на изток.

Светът по онова време представлява следната картина: обширна Пиктийска империя, дива, груба и варварска, простираща се от бреговете на Ванахайм на север до южните брегове на Зингара; на изток включва цяла Аквилония, освен Гундерланд, най-северната провинция, която като отделно кралство в планините оцеляла след падането на империята и все още запазвала независимостта си. Пиктийската империя включва също Аргос, Офир, западната част от Кот и най-западните земи на Шем. Противопоставена на тази варварска империя е империята на хирканците, чиито северни граници са опустошените земи на Хиперборея, а южните — пустините на юг от земите на Шем. Замора, Бритуния, Граничното кралство, Коринтия, по-голямата част от Кот и всички източни земи на Шем — всичко това е включено в тази империя. Границите на Кимерия са непокътнати — нито пиктите, нито хирканците успяват да подчинят тези войнствени варвари. Немедия, доминирана от езирски наемници, устоява на нашествията. На север Нордхейм, Кимерия и Немедия разделят завоевателските раси, но на юг Кот се превръща в бойно поле, където пиктите и хирканците воюват непрекъснато. Понякога източните воители напълно прогонват варварите от кралството; после полята и градовете отново попадат в ръцете на западните завоеватели. В далечната южна Стигия, разтърсена от хирканското нашествие, са нахлули великите Черни кралства. Далеч на север нордийските племена са неспокойни, воюват постоянно с кимерийците и нападат хиперборейските граници.

Горм е убит от Хиалмар, вожда на немедийския Езир. Той бил вече почти на сто години. През седемдесет и петте години, които изтекли, откак той за пръв път чул разказите за империята от устните на Арус — дълго време в живота на един човек, но съвсем кратко в историята на нациите — той изковал империя от скитащи дивашки кланове и победил цивилизацията. Той, който беше роден в кирпичена

колиба с плетен покрив, на стари години седеше върху златен трон и дъвчеше телешки бутове, поднасяни му върху златни съдове от голи робини, които бяха дъщери на крале. Завоеванията и богатствата не промениха пиктите: от руините на съкрушената цивилизация не израсна като феникс нова култура. Тъмните ръце, които разбиха артистичната слава на завоюваните, никога не се опитаха да им подражават. Макар че седеше сред бляскавите руини на разбити дворци и обличаше загрубялото си тяло в коприните на убитите крале, пиктът си остана вечен варварин, жесток, първобитен, интересуващ се само от голите, първични принципи на живота, непроменящ се, безпогрешен в инстинктите си, в които изкуствата и културният прогрес на човечеството нямаха място. Не се получи същото с езирите, които се установиха в Немедия. Те скоро приеха много от традициите на цивилизованите си съюзници, но и те се промениха силно от тяхната мъжествена и чужда култура.

За кратко време пиктите и хирканците се зъбеа един срещу друг върху руините на света, който бяха завладели. После започнаха ледниковата епоха и голямото нордийско нашествие. Пред движещите се на юг ледени полета се носеха сродните кланове. Езирите заличиха древното кралство Хиперборея и през руините стигнаха до хватката на хирканците. Немедия вече беше станала нордийско кралство, управлявано от наследниците на езирските наемници. Подгонени пред устремния прилив на нордийското нашествие, кимерийците бяха на поход и нито армия, нито град можеха да им устоят. Те се врязаха напред и разрушиха напълно кралството Гундерланд. После преминаха през древната Аквилония, просичайки си неустойимо път през пиктийските армии. Те победиха нордийско-немедийците и ограбиха някои от градовете им, но не спряха. Продължиха на изток, побеждавайки една хирканска армия на границите на Бритуния.

Зад тях нахлуха ордите на Езир и Ванир и Пиктийската империя се разклати под ударите им. Немедия беше победена, а полуцивилизованите норди полетяха пред дивите си събрата, изоставяйки немедийските градове разрушени и опустели. Тези бягащи норди, които приеха името на старото кралство и от тогава нататък се нарекоха немедийци, пристигнаха в древната земя на Кот, прогониха както пиктите, така и хирканците и помогнаха на хората от Шем да отхвърлят хирканското иго. Навсякъде по западния свят

пиктите и хирканците се огъваха пред тези по-млади, по-жестоки народи. Банда езири прогони източните ездачи от Бритуния и се настани там, приемайки името за себе си. Нордите, които завоюваха Хиперборея, победиха източните си врагове толкова жестоко, че тъмнокожите наследници на лемуриите отстъпиха в степите, изтикани неудържимо към Вилайет.

Междувременно кимерийците, бродейки на югоизток, разрушават древното хирканско кралство Туран и се заселват по югоизточните брегове на вътрешното море. Силата на източните завоеватели била пречупена. Преди атаките на Нордемир и кимерийците, те разрушили всички техни градове, избили онези пленници, които не можели да издържат на дълъг поход, и тогава подкарали пред себе си хиляди роби, препуснали към мистериозния Изток, заобикаляйки северния край на морето и изчезвайки от източната история, докато не се върнали отново от изток, хиляди години по-късно като хуни, монголи, татари и турци. С тях в тяхното бягство тръгнали хиляди заморийци и зингарийци, които се заселили далеч на изток, образували смесена раса и после се появили като цигани.

Междувременно едно племе от ванирски авантюристи минало по пиктийския бряг на юг, ограбило древната Зингара и пристигнало в Стигия, която, потискана от жестоката си аристократична управляваща класа, се задъхвала от ударите на южните черни кралства. Червенокосите ванири повели робите на бунт, отхвърлили властващата класа и самите те създали кастата на завоевателите. Подчинили най-северните черни кралства и изградили обширна южна империя, която нарекли Египет. Фараоните се хвалели, че са наследници на тези червенокоси завоеватели.

Западният свят бил доминиран от нордийските варвари. Пиктите още държали Аквилония, част от Зингара и западната част на континента. Но на изток до Вилайет и от Арктическият кръг до Шем единствените обитатели били скитническите племена на Нордемир, като се изключат кимерийците, установени в старото Туранско кралство. Никъде нямало градове, освен в Стигия и в земите на Шем: завоевателните вълни на пикти, хирканци, кимерийци и норди ги изравнили със земята и някога доминиращите хиборейци изчезнали от лицето на земята, оставяйки случайни следи от кръвта си във вените на

техните завоеватели. Само няколко имена на страни, племена и градове, останали в езика на варварите, са преминали през вековете, свързани са с изопачени легенди и басни, а цялата история на Хиборейската епоха била изгубена в облак от митове и фантазии. Така в езика на циганите се срещат думи като Зингара и Замора; езирите, които доминирали в Немедия, били наречени немедийци и по-късно фигурирали в ирландската история; а нордите, които се установили в Бритуния, били известни като британци, британци или британци.

По онова време, при консолидираната Нордийска империя нямало такова нещо. Както винаги, племената си имали свой вожд или крал и се биели жестоко помежду си. Няма да се разбере каква е била съдбата им, защото други ужасни конвулсии на земята отново я хвърлили в хаос. Големи части от западното крайбрежие потънали: Ванатайм и западен Асгард — необитавани и потънали в лед от стотици години — изчезнали под вълните. Океанът залял всичко около планините на западна Кимерия, за да образува Северно море; планините се превърнали в острови, по-късно познати като Англия, Шотландия и Ирландия, а вълните залели всичко онова, което било пиктийската пустош и Босонийските блатата. На Север се образувало Балтийско море, разсичайки Асгард на полуостров, по-късно познат като Норвегия, Швеция и Дания, а далеч на юг Стигийският континент бил отсечен от останалия свят на линията на разцепване, оформена от реката Нил. Над Аргос, западен Кот и източните земи на Шем синият океан образувал Средиземно море. Но над вълните на запад от Стигия се издигнал голям земен масив, оформяйки цялата западна половина на континента Африка.

Земетресенията създали големи планински вериги в централната част на северния континент. Цели нордийски племена били заличени, а други отстъпили на изток. Територията около бавно пресъхващото вътрешно море не била засегната и там, на западните брегове, нордийските племена започнали да водят живот на скотовъдци, повече или по-малко били в мир с кимерийците и постепенно се смесили с тях. На запад останките от пиктите, намалели след катаклизмите, отново паднали до състоянието на диваци от каменната ера. Започнали, с невероятната жизненост на своята раса, отново да придобиват земя, докато, в една по-късна епоха, не били победени от западния наплив на кимерийците и нордите. Това било толкова дълго

след разбиването на континента, че сега за бившите империи се разказват само безсмислени легенди.

Тази вълна стига до обхвата на съвременната история и не е нужно да бъде повтаряна. Тя станала в резултат от нарастването на населението, което напълнило степите на запад от вътрешното море — което по-късно, много намалено по размери, било известно като Каспийско. Тази миграция била икономически необходима. Племената се преместили на юг, на север и на запад в онези земи, познати като Индия, Мала Азия, Централна и Западна Европа.

Те дошли в тези страни като арийци. Но сред първите арийци имало различия, някои от които си личат и днес, а други са забравени отдавна. Русите ачаинци, гали и британци например били наследници на чистокръвните езири. Даните били наследници на чистокръвните ванири; готите — прадедите на скандинавските и германските племена, включително и на англосаксонците — били наследници на смесена раса, съдържаща ванири, езири и кимерийски нишки. Галите, прадеди на ирландците и планинските шотландци, произлезли от чистокръвни кимерийски кланове. Кимерийските племена в Британия били смесена нордийско-кимерийска раса, предшестваща нордическите британци на островите и така дошла легендата за галското превъзходство. Кимбрите, които се били с Рим, били от същата кръв, както и Гимерай от асирийците и гърците, гомерците от евреите. Други кланове на кимерийците тръгнали на изток от пресъхналото вътрешно море и няколко века по-късно, смесени с хирканска кръв, се върнали на запад като скити. Истинските прадеди на галите дали тяхното име на съвременен Крим.

Древните шумери нямат връзка със западната раса. Те били смесен народ от хирканска и шемитска кръв, които не били взети със завоевателите по време на отстъплението. Много племена от Шем избягали от това пленничество и от чистокръвни шемити или шемити, смесени с хиборейска или нордийска кръв, произлезли арабите, израелците и други семити с правилни черти. Ханаанците или планинските семити водят началото си от шемити, смесени с кушити, заселени сред тях от хирканските им господари; еламитите били типична раса от този тип. Ниските етруски с дебели крака, основата на римската раса, били наследници на смесена стигийска, хирканска и пиктийска кръв и първоначално живели в древното кралство Кот.

Хирканците, отстъпили към източните брегове на континента, по-късно се променили в татари, хуни, монголи и турци.

Произходът на другите раси от съвременния свят могат да бъдат проследени по подобен начин: почти във всички случаи са по-стари, отколкото самите те осъзнават и тяхната история се простира назад в мъглите на забравената Хиборейска епоха...

Издание:

Автор: Бьорн Найберг

Заглавие: Конан отмъстителю

Преводач: Димитър Добрев

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Мега“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Елена Павлова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1234>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.